

Nam Gian Nữ Tặc

Contents

Nam Gian Nữ Tặc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	27
5. Chương 5	41
6. Chương 6	48
7. Chương 7	56
8. Chương 8	68
9. Chương 9	76
10. Chương 10	84

Nam Gian Nữ Tặc

Giới thiệu

Hắn đường đường là nhị hoàng tử cương nghị chất phác của Xích Diễm hoàng triều, cùng nàng thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-gian-nu-tac>

1. Chương 1

Edit: kẹo

Xích Diễm hoàng triều, một trăm chín mươi một tuổi xuân

Xích Diễm là thủ đô của Xích Diễm hoàng triều sau khi thành lập hơn một trăm năm trước, là nghệ thuật lớn nhất cả nước, vừa là nơi buôn bán và cũng là nơi giao lưu văn hóa. Nơi đây phía tây, bắc, đông ba mặt núi vây quanh, chủ yếu những dòng sông là dòng yên tĩnh, sông tối ít ánh mặt trời, nhánh sông nhỏ v.v. . .

Mà ở Xích Diễm là trung tâm then chốt về chính (chính trị), kinh (kinh doanh), văn (văn hóa), hàng trăm lĩnh vực cùng cạnh tranh, là một trong những nơi giàu nhất cả nước cũng là nơi đấu tranh quyền lực kịch liệt nhất, xa hoa và dục vọng, ở trong này có vẻ vừa xinh đẹp lại vừa xấu xí.

Hơn nữa cả trăm lĩnh vực như thế, quan trường tất nhiên là càng sâu, người lừa ta gạt, người tranh ta đoạt, bằng mặt không bằng lòng, không từ thủ đoạn, ở đây tùy ý đều có thể thấy được, thấy nhưng không thể trách.

Nhưng nếu bàn về âm hiểm vô sỉ nhất trong quan trường, chỉ sợ không ai dám cùng tranh đoạt vị trí đứng đầu mà chỉ vẩn vẩn có một người, đó là chương quản đất đai của cả nước, hộ bộ thượng thư về tài chính Liễu Trung Hiền Liễu đại nhân.

Âm hiểm đê tiện của hắn không ai có thể sánh kịp, nhưng người ta bàn tán hăng say nhất không phải là sự tích làm chuyện đê tiện của hắn, mà là con gái đầu lòng xinh đẹp thiên tiên, diện mạo sánh với Hằng Nga, nhưng lại hành vi phóng túng, phóng đảng không kềm chế được của hắn, Liễu Như Tùng.

Dưới đời Liễu Trung Hiền không có con trai, tổng cộng có ba nữ, lần lượt là Liễu Như Tùng, Liễu Như Phong cùng với Liễu Như Bách. Ba người con gái đều là mỹ nhân số một của triều đại bấy giờ, nhưng trừ Liễu Như Tùng nổi danh kinh thành. Hai người con gái còn lại thì lại ru rú trong nhà, biểu hiện để cho người biết.

Về phần nguyên nhân Liễu Như Tùng nổi danh kinh thành, trừ cái danh là xinh đẹp lãnh nữ ra, chính là do truyền thuyết tham quan Liễu Trung Hiền đối với nàng nói gì nghe nấy, mới có thể có số làm quan, một đường từ một hộ bộ ti sự (quản lý tài chính sự kiện) nho nhỏ, đến quan thị lang thứ phẩm cứ thế đến hiện giờ là nhất phẩm hộ bộ thượng thư đứng đầu các bộ, vận làm quan có thể nói là một bước lên mây, một đường hanh thông (thuận lợi).

Nàng này luận về tài mạo sắc nghệ (tài năng, dung mạo, nhan sắc, nghệ thuật) đủ cả, mới có hai mươi tuổi xuân xanh, có thể nói là nhân gian tuyệt sắc, đáng tiếc không ai dám tới cửa cầu hôn, nguyên nhân mỗi người đều biết, cũng vì phóng đảng thành tính, thông minh hơn người, khó có thể khống chế!

Ngày hôm đó, mùa xuân ấm áp, tại phủ hộ bộ thượng thư trong ngõ danh nhân kinh thành, cổng nhà sơn son, trên gắn trang sức đầu hổ, kim quang lóe sáng, đi vào nội sảnh chỉ thấy phòng lớn sơn ngói màu son lục, cùng các thanh cột xà nhà hoa văn màu sắc chiếu rọi lẫn nhau, sáng rọi xác thực loá mắt, đi qua cửa tam trọng, trải qua bốn hành lang gấp khúc, vào nội đường, liền thấy giường bình phong khảm hoa sơn đen bày trong phòng ngủ, trên giường treo màn thêu từ vải đỏ tơ vàng, một nữ tử biếng biếng nhác nhác đang nằm ngang trên đệm giường, nữ tử toàn thân cao thấp trừ bỏ một mảnh tơ trắng gấm tinh xảo bọc lấy đùi ngọc thon dài của nàng ra, chỉ có một kiện lụa đỏ bao lấy bụng, màu da này tựa như hoa đào ánh nước xuân, luận phong thái, cứ như lưu vân (mây trời) nghênh đón ánh sáng mặt trời, mười ngón tay nhỏ xinh giống như mã ngọc xanh nhạt (ngọc đẹp màu sapphire), tóc dài luân lưu chạy thẳng tắp như suối mây đen.

Ánh nắng xuân ban ngày chiếu xuống, quả là một bức mỹ nhân đồ a!

Đáng tiếc, mỹ nhân này giờ phút này mày nhíu chặt, làm cho người ta thật muốn lấy khăn mỏng đem một mặt khuôn mặt u sầu kia hủy diệt.

Mỹ nhân là không nên ninh mi a, mặc dù không tổn hao gì tới sự diễm lệ này, nhưng lại làm đau lòng người a.

“Kim nhi.” Mỹ nhân phát ra tiếng, thanh âm quả thực yêu kiều giòn tan nhu lòng người.

“Dạ, đại cô nương, có gì dặn dò?” Thị nữ bên người mỹ nhân lên tiếng trả lời, bước nhanh tới.

“Mấy giờ rồi vậy?” Mỹ nhân khép hai tròng mắt mê người, nàng vẫn nằm ngang bất động như trước.

“Hồi đại cô nương, đều đã là giờ Tỵ sắp đến buổi trưa rồi.” Kim nhi lưu loát nói.

“Cha sớm nên hạ triều rồi phải không?”

“Đại nhân còn chưa hồi phủ đâu.”

Mỹ nhân liền mở mắt ra.”Còn chưa hồi phủ? Có nhắn lời nhắn về không?”

Kim nhi vuốt cằm.”Có, nghe nói tổng quản nhận được thông báo, nói đại nhân đi tham gia buổi tiệc của gia đình Lễ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân.”

Đôi mắt đẹp trầm xuống, hai chân xoay người ngồi dậy, chuông ngân bạch đeo ở trên mắt cá chân nhất thời thanh thúy rung động.”Nghiêm đại nhân vì sao tổ chức tiệc?”

“Gả nữ nhi, nghe nói việc hôn sự này vẫn là dây tơ do Nhị hoàng tử làm mối, đối tượng là Lại bộ thị lang Lí Dĩ Tự, nghe nói môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, oanh động kinh thành nha.”

“Nga, phải không?” Mỹ nhân khéo léo tươi cười.

“Đúng vậy! Ách. Kỳ thật cũng không phải cái gì mà trai tài gái sắc, thiên kim của Nghiêm đại nhân kia làm sao so được với sắc đẹp của đại cô nương? Còn kém xa, còn kém xa! Lại nói, hôn lễ này là bãi đường ở nhà Nghiêm đại nhân, rất giống như là chọn rể ở rể, nói ra thật sự thất lễ, đại cô nương, người nói có đúng không?” Kim nhi lau mồ hôi cười gượng.

Thật sự là đáng chết, sao lại quên Lí Dĩ Tự là tình nhân cũ của đại cô nương, tình nhân cũ cưới cô dâu mới làm vợ, tân nương lại không phải là nàng, đại cô nương đương nhiên sẽ không phải tư vị (khó chịu, không vui), mình thế mà lại còn nhắc tới chuyện này, thật sự là muốn ăn đòn! Vẫn may mà, đại cô nương tựa hồ không thấy tức giận gì.

Chắc hẳn vật đổi sao dời, đại cô nương đã không thêm để ý từ lâu, nàng lúc này mới an tâm vỗ vỗ ngực.

“Lại Bộ Thị Lang kết đôi với thiên kim Lễ bộ Thượng thư, tiền đồ không thể đếm xuể a.” Mỹ nhân tựa tiểu phi tiểu, nghe không ra có hay không ý châm chọc.

“Kết đôi với đại cô nương thiên kim hộ bộ đây không phải càng có tiền đồ hơn sao?” Kim nhi bật thốt lên. Hộ bộ cùng lễ bộ mặc dù đều là lục bộ, các chức cao nhất là quan thượng thư, nhưng cùng là quan nhất phẩm, của béo bở (hoa hồng, tham nhũng) lại khác nhau lớn.

Lễ bộ chương quản tế lễ và thi cử, vốn của béo bở sẽ không nhiều, hơn nữa Nghiêm đại nhân suy nghĩ rất bảo thủ, thái độ làm người ngay thẳng quá, mấy năm nay ngăn cản không ít con đường tiền tài của người ta, phong thái làm quan mặc dù tốt đáng tiếc mấy năm liên tục bị hạch tội, mấy năm nay Hoàng Thượng đối xử với hắn lãnh đạm không ít, nếu không có Nhị hoàng tử ở sau lưng hắn chống đỡ, chỉ sợ vận số ở quan trường đã hết từ lâu!

Không giống như đại nhân nhà nàng, khí thế đang vượng, Hoàng Thượng đối với đại nhân lại nói gì nghe nấy, việc lớn nhỏ cần thương lượng người thứ nhất tìm tới chính là đại nhân nhà nàng, cho nên Lí Dĩ Tự này bỏ qua. Di, không đúng, lúc trước hình như là đại cô nương từ bỏ người ta trước. Nhớ rõ khi đó, Lí thị lang này còn từng say xin tìm tới cửa, cuối cùng là bị đại nhân oanh tạc cho cú ra ngoài.

“Nghiêm phủ bàn việc vui, có nghe nói có người nào không?” Mỹ nhân nhú mi lại hỏi.

“Ân. Tốt xấu cũng là chức lễ bộ đứng đầu gả nữ nhi, các bộ thượng thư hẳn là đều sẽ đến a, mà Nhị hoàng tử là người làm mối, nhất định sẽ tới, chỉ là không biết đại hoàng tử cùng tam hoàng tử có thể hay không đáp ứng lời mời tham dự?”

Mỹ nhân đưa nhẹ tay vuốt quai hàm, hơi hơi nheo mắt.”Đi, đi giúp ta chuẩn bị trang điểm, ta muốn lên Nghiêm phủ một chuyến.”

“Đại cô nương, người muốn lên Nghiêm phủ? Là muốn đi gây rối sao?” Kim nhi giật mình suy đoán.

Chỉ thấy mỹ nhân đứng lên xong tươi cười vừa ôn nhu lại là tính kế, ngay cả bộ dáng kẻ trộm như vậy cũng đẹp đến say lòng người.

Nhà Lễ bộ Thượng thư có hỷ sự, quan khách chúc mừng ngập cửa, lại, hộ, binh, hình, công năm bộ thượng thư toàn bộ đều tham dự, này sĩ diện lại không phải là cho Lễ bộ Thượng thư sắp hết hơi, mà là cho chủ hôn nhân, cũng là Nhị hoàng tử Hoàng Thượng sủng ái nhất Diêu Thường Diễm, cho nên cứ việc khoan thai đến muộn, coi như là cấp đủ mặt mũi, làm cho hôn lễ này trở nên quý khí phong quang (trang trọng, tôn quý).

Nhìn coi giờ phút này, Nhị hoàng tử ở trên cao ngồi giữa lễ đường, khí chất tự trọng đậm đặc, chính khí cương nghị, ở trên hiên đường mỉm cười mà chống đỡ.

“Nhị hoàng tử, nguy rồi, đại hoàng tử cùng tam hoàng tử cũng đến đây, nhưng xem ra hai vị hoàng tử này cũng không phải là vì mặt mũi của người, đại hoàng tử hiển nhiên là vì tranh thủ ngôi vị chủ quan lễ bái sau đầu xuân, đáp lễ cho Nghiêm đại nhân người này miễn cưỡng lên chấp chương lễ bộ, về phần tam hoàng tử tựa hồ đơn thuần vì tầm hoa mà tới.” Người đang thì thầm này là tri kỉ bạn tốt của Nhị hoàng tử, bộ binh tham sự Tần Trung Anh.

Diêu Thường Diễm theo tầm mắt của hắn nhìn thấy hai vị hoàng tử khác, trên mặt đều là giữ nụ cười miễn cưỡng, hướng tới Nghiêm đại nhân nói lời chúc mừng.

Hàn huyên xong lơ đãng thoáng nhìn hắn, liền đi về phía hắn, gạt đầu xem như đã xưng hô, sau đó liền thẳng tắp ngồi xuống bên cạnh hắn.

Ba vị hoàng tử đồng loạt cùng ngồi, tựa hồ cấp đủ mặt mũi cho Nghiêm đại nhân, nhưng phong cảnh ở phía sau này, lại là sóng ngầm mãnh liệt mà cất giấu cảnh người tranh ta đoạt khiến kẻ khác kinh hãi.

Đại hoàng tử Diêu Thường Thiên (Thiên: 天, đọc là “qian” nghĩa là nghìn, ngàn), dã tâm bộc lộ rất rõ ràng, tâm muốn tranh thủ ngôi vị hoàng đế cũng không giấu diếm, thái độ làm người không từ thủ đoạn, đối với phía trên hết sức nịnh hót, đối với phía dưới kết đảng phái rộng rãi, ý muốn đúc kết thế lực, tranh đoạt ngôi vị thái tử; Nhị hoàng tử Diêu Thường Diễm, thái độ làm người cương nghị không adua, làm việc quang minh, đối với ngôi vị thái tử chưa từng biểu đạt hứng thú, nhưng duy nhất đạt được lòng tin hoàn toàn của Hoàng Thượng, dân gian bình phẩm có danh vọng thật tốt.

Về phần Tam hoàng tử Diêu Thường Thiên (Thiên: 天, đọc là “tian” nghĩa là trời), gian xảo không bằng đại huynh trưởng, tài cán lại không bằng nhị huynh trưởng, thái độ làm người háo sắc, tâm thuật bất chính, cơ bản mọi người không thấy có tướng thiên tử, nhưng mẹ đẻ Trần phi của hắn là phi tử mà đương kim hoàng thượng sủng hạnh nhất, dựa vào tầng quan hệ này mọi người lại không dám dễ dàng nói trước rằng hắn không có cơ hội đăng cơ, ngày nào đó Hoàng Thượng cùng mỹ nhân gặp cổ xuông (kẹo chưa hiểu lắm nhưng hình như là gạt đầu đồng ý đó), nói không chừng một lúc hồ đồ liền lập hắn làm thái tử.

Bởi vậy, cuộc tranh đoạt quyền vị trong sáng trong tối này đều chém giết đến mức kịch liệt, ngay cả thần tử số một đều nhanh nhạy suy nghĩ, gió chiều nào che chiều nấy mà chọn đúng chủ, đứng về phía đối diện, nếu không một khi bất cẩn đầu quân sai mình chủ, ngày khác chắc chắn bị đấu tranh đến chết không có chỗ chôn.

Nhưng Hoàng Thượng mới chỉ trung niên, tương lai ngôi vị thái tử rơi vào tay ai còn chưa rõ ràng được, vì thế mỗi một đại thần đều mang ý xấu, ai cũng không dám đắc tội, yên lặng đợi xem hoa rơi vào nhà ai, liền thuận thế chính xác liên kết theo.

Hôn lễ đại chủ nhà Nghiêm đại nhân thấy các nhân vật trọng yếu toàn bộ đều đã đến đông đủ, nhìn một chút giờ giấc liền nói với chú rể Lí Dĩ Tự: “Chuẩn bị bái đường.”

Tân nương thẹn thùng không thôi lúc này mới được người nâng từ nội đường đi ra.

Chỉ là tân nhân vừa vui vẻ đứng vững, cái kiệu mà trên đỉnh tử mĩ khắc hoa bồng chốc nhanh nhẹn đi tới, người tinh mắt lập tức biết là ai đã tới, không ít người đều là nín thở, ánh mắt nhanh chóng từ trên người tân nhân dời đến giai nhân vô song đang nhẹ nhàng xuống kiệu.

Chỉ thấy một đôi chân nhỏ quần hoa sen thêu hình chim phượng chậm rãi bước xuống mặt đất, a hoàn đi theo khe vén rèm kiệu, thân thủ đỡ lấy một đôi tay mảnh nộn như không có xương, mọi người được một trận hút không khí, hận không thể tự bản thân được cầm lấy đôi tay nhỏ tinh tế ngọc ngà kia, người trong kiệu rốt cục phong tình vạn chủng đứng thẳng trên đất, trên người mặc tử la sam (sam y dệt mảnh màu tím), bên dưới là sương váy ngọc bích, cài hoa cài đầu khảm phỉ thúy, một chiếc sa bào xinh đẹp bao bọc lấy thân thể mềm mại lả lướt gợi cảm của nàng, một đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào nội đường, rốt cục cất bước đi về phía mọi người.

Mọi người, không, các nam nhân đầy mắt phút chốc lóe dục hỏa, các nữ nhân thì lại là một lòng đổ kị thiêu đốt.

Nàng ánh mắt mê hoặc mà nhìn chăm chú chung quanh mọi người, cố ý vô tình mà ở trên người chú rể nhìn càng nhiều hơn, thấy sắc mặt hần trắng bệch, vừa lòng mà cười duyên một tiếng lại chuyển hướng các vị đại thần, ánh mắt tới đâu đều là liên tục hút không khí, đôi mắt đẹp đảo mắt tới ba vị hoàng tử, chỉ thấy Đại hoàng tử không hề giấu diếm hứng thú, Nhị hoàng tử lễ phép mỉm cười mà chống đỡ, chắc chắn chắc, này còn Tam hoàng tử lại là nước miếng sắp rớt xuống đầy đất, nàng nhẹ nhíu, thầm nghĩ hần quả nhiên là người lớn mật háo sắc nhất trong triều.

Nàng cúi thấp bước đến, cung kính uyển chuyển hành lễ với ba vị hoàng tử.

“Tùng nhi, con sao lại đến đây?” Liễu Trung Hiền kinh ngạc nhìn vào nữ nhi.

Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười quyến rũ.”Cha, nữ nhi là tới nói lời chúc mừng với bạn cũ, không tiện sao?”
Mây nhần lại, làm cho người ta cảm thấy ủy khuất, rất không đành lòng, ánh mắt có chút khiển trách mà nhìn vào Liễu Trung Hiền.

“Không phải không tiện, chỉ là không ngờ rằng con sẽ đến?”

“Cha gạt nữ nhi, là sợ nữ nhi thương tâm sao?” Nàng chuyển hướng chú rể, vẻ mặt lại chuyển thành bi ai thê lương.

Chú rể ngược cứng lại, tay nắm chặt hồng khăn thêu màu lập tức liền buông, khăn màu rơi xuống mặt đất, chú rể lại hồn nhiên bất giác, mà tân nương đã thật tức giận đến phát run.

“Như Phong. . . .” (đoạn này kẻo k hiểu lắm, rõ ràng chị ý tên Như Tùng mà, nhưng cv lại ghi là Như Phong) Chú rể hô nhỏ, sắp sửa ở trước mặt mọi người chạy về phía giai nhân, lại vẫn là bị tân nương bên cạnh kéo lại.

“Dĩ Tự, chúc mừng người tìm được lương duyên a, ta là tới chúc mừng cho người nha.” Nói xong lời chúc mừng, vẻ mặt cũng vô cùng không cam lòng.

Mỗi người nhìn lên liền biết mỹ nhân đau lòng vì mất người yêu, nhưng sau một trận thương xót, đến quá nửa là vui sướng khi người gặp họa. Vừa đúng lúc giai nhân thất tình, có rất nhiều người chen lấn muốn bổ khuyết vào ghế trống này, an ủi tâm linh bị thương của nàng.

Lí Dĩ Tự lại hối hận không thôi. Hần nên chờ một chút a, không nên giận dỗi qua loa mà đồng ý hôn sự, hiện giờ sai lầm mà đánh mất giai nhân, nhìn tân nương hiện giờ đang nắm chặt tay không buông, làm thế nào cũng không cách nào bỏ ra được, hần hận a!

“Nếu đã nói chúc mừng, ta cũng không quấy rầy các người bái đường nữa, cha, chúng ta một bên ngồi xem lễ đi.” Nói xong Liễu Như Tùng liền lôi kéo phụ thân quay về ghế ngồi, một đôi mắt đẹp từ đau thương chuyển thành hứng thú, lại quét ra bốn phía, ánh mắt bỗng nhiên cùng Nhị hoàng tử Diêu Thường Diễm gặp nhau, hai người ngẩn ra, hần đầu tiên là nhíu mi lộ ra vẻ không hồn giận, đôi mắt đẹp hình trái hạnh không khỏi khép hờ.

Hần xem thấu ý đồ nàng tới hôm nay, không tán thành sao?

Nghĩ cũng phải, lấy khí tiết đức độ của Nhị hoàng tử, chắc hẳn đối với tâm cơ nữ nhi gia này của nàng cảm thấy rất không chấp nhận được đi?

Nàng khẽ cười một tiếng, hồi đáp hần một cái tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, đối mặt với khiêu khích như vậy, hần chỉ là khiêu mi, hờ hững mà chống đỡ.

Chắc là khinh thường đi, nàng cảm tức trong lòng, cảm xúc phức tạp từ từ chuyển thành nồng đậm.

Mắt đẹp quay lại đối tân nhân, nhìn thấy chú rể lưng cứng ngắc, thực hiện ba bái lễ này quả thực tựa như thống khổ, nàng lúc này mới lộ ra một nụ cười kiêu ngạo, lại liếc sang Nhị hoàng tử, chỉ thấy hần tuần nhan khẽ nhíu, thần sắc trang nghiêm trầm mặc.

Nàng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt mang vẻ trào phúng mà đem ánh mắt quay lại.

“Tùng nhi, chơi đùa đã đủ chưa? Cũng đừng làm cho Nhị hoàng tử khó coi quá.” Liễu Trung Hiền nhìn thấy ánh lửa giữa ánh mắt hai người, vội vàng nói lời khuyên can, tốt xấu gì bà cũng kiêm người chủ hôn của tiệc

cưới này đều là Nhị hoàng tử, lại bị Tùng nhi nháo một trận, chẳng phải đã đánh mất mặt mũi của Nhị hoàng tử sao?

Hiện giờ trong triều tình thế không rõ, nàng cũng không nên thông minh một đời hồ đồ nhất thời, nhất thời vì chơi vui mà lại đắc tội Nhị hoàng tử.

“Đã biết, cha, vậy con liền trở về, chuyện gì cũng chưa làm.” Đôi tân nhân đang thực hiện lễ phu thê giao bái, nàng lại thốt tha đứng dậy, ánh mắt mọi người lập tức bay đến trên người nàng, chú rỏ lại thất hồn lạc phách mà quên mất khom người giao bái, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bóng dáng rời đi, chỉ thiếu chưa có vứt bỏ tân nương, đuổi theo kéo lấy góc áo của nàng, cầu xin nàng đừng đi.

Bộ dáng này mỗi người đều xem ở trong mắt, cười thầm ở trong lòng, tiệc cưới này sợ là công dã tràng rồi, nếu sau khi kết hôn đôi tân nhân này thật có thể vợ chồng hòa hợp, bạch đầu giai lão, mới thật thật thật là có quý!

Vì thế một hồi hôn lễ vợ vẫn đến cực điểm, liền ở trước cái nhìn của mọi người mà diễn, Nghiêm đại nhân tức giận, Đại hoàng tử cười lạnh, Nhị hoàng tử trầm mặt, Tam hoàng tử thì lại một phen nước miếng ướm át, dưới đủ loại tình huống chồng chất khác nhau mà hoàn thành kết thúc.

Trên điện Kim Loan

“Các con đều biết vì sao phụ hoàng gần đây ưu sầu chứ?” Hoàng Thượng bình tĩnh hỏi ba vị nhi tử yêu quý phía dưới long vị, tuổi tác của hắn còn chưa đến năm mươi, khí lực trong trẻo, cường tráng, giọng nói rõ ràng, ngân vang.

“Phụ hoàng, nhi thần biết, ngài phiền não vì chuyện thổ phỉ ở khu Kinh, đúng hay không?” Tam hoàng tử híp mắt lại mà đắc ý nói. Hắn sớm đã hỏi thăm mẫu phi rõ ràng việc lo lắng của phụ hoàng ngày gần đây, nên mới có thể học thuộc đáp án từ lâu chỉ chờ phụ hoàng hỏi.

“Ấn, khó được Tam hoàng nhi quan tâm chuyện quốc sự, cũng biết phụ hoàng vì sao mà lo lắng a.” Hoàng Thượng khen ngợi vuốt vuốt chòm râu.

“Quan tâm đến việc thiên hạ là nghĩa vụ cho đến cùng của nhi thần, vì phụ hoàng chia buồn giải phiền lại là tâm nguyện của nhi thần.” Hắn nói được mặt không đỏ khí không suyễn, nhìn Đại hoàng tử đôi mắt hiện lên màu sắc khinh bỉ, lại ngậm bực mình bỉ ổi không bằng người.

“Tam hoàng tử, con muốn giúp trẫm chia buồn giải phiền sao?” Hoàng Thượng chưa phát hiện sóng ngầm mãnh liệt giữa các hoàng tử, tiếp tục hỏi.

“Ách. Dạ, thưa phụ vương.”

“Vậy con nói một chút xem, đối với bọn thổ phỉ Chương Kinh ngày càng phát triển lớn, nên làm thế nào cho phải?”

“Này thôi. Còn không phải đơn giản sao, phái binh tiêu diệt bọn họ không phải được rồi sao?” Tam hoàng tử suy nghĩ một hồi, định liệu trước rồi nói.

“Tiêu diệt? Tam đệ, ngươi không thể không biết triều đình trước giờ đã phái binh tiêu diệt bốn lần, lại nhiều lần vô công mà phản, còn tổn hao không ít binh tướng, triều đình tổn thất khó có thể tính toán, ngươi vậy mà lại nói dễ dàng như vậy, ta thấy ngươi chỉ lo vui sướng nói nhảm mấy câu với phụ hoàng, còn chưa biết rõ ràng tình trạng lắm đâu.” Cơ hội vừa đến Đại hoàng tử Thường Thiên lập tức bỏ đá xuống giếng.

“Này.” Tam hoàng tử lập tức mặt đỏ lên, không thể phản bác, chỉ có thể oán hận trừng mắt với huynh trưởng.

“Nếu Đại hoàng tử biết chỗ khó xử của triều đình, con có kế sách thần kỳ gì không?” Hoàng Thượng chuyển sang hỏi Đại hoàng tử.

“Nhi thần. Cho rằng chiêu an (cầu hòa bình) có thể được.” Hắn miễn cưỡng nói. Trên thực tế, bọn thổ phỉ này cực kỳ ương ngạnh nhanh nhẹn dũng mãnh, nhiều lần đánh cho quan binh triều đình mặt xám

mày tro, đại thần trong triều đều thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp), lúc này muốn hấn đưa ra sách lược đối phó, thật là đã khó càng thêm khó, chỉ đành miễn cưỡng thốt ra hai chữ chiêu an ứng đối trước.

“Chiêu an? Ân. Nhị hoàng nhi, đến giờ con cũng không mở miệng, đối với việc chiêu an này, con thấy thế nào?” Hoàng Thượng rốt cục hỏi sang Nhị hoàng tử đang trầm mặc một bên.

Diêu Thường Diễm lúc này mới ngẩng đầu, biểu tình nghiêm túc.”Hồi bẩm phụ hoàng, bọn thổ phỉ Chương Kính bành trướng cường hãn, khó có thể khống chế, dần dà trở thành cái gai trong mắt triều đình, nếu nghĩ muốn chiêu an chỉ sợ không dễ dàng, huống hồ triều đình nhiều lần phái binh tiêu diệt đều thất bại, bọn họ lại không sợ hãi, đối với triều đình căn bản không để ở trong mắt, làm sao có thể ngoan ngoãn tiếp nhận đầu hàng?”

“Ai, Nhị hoàng tử nói là đúng, này tiêu diệt cũng không được, chiêu cũng không được, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao phụ vương lại phiền não như thế.” Hoàng Thượng thở dài.

Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử đã không có biện pháp lại nói không trúng điểm mấu chốt, chỉ có thể vuốt mũi bĩu môi.

“Phụ hoàng, cũng không phải là không có cách.” Diêu Thường Diễm còn nói.

“Con có thượng sách?” Hoàng Thượng nhất thời như được cứu vớt thế chủ, đôi mắt sáng lên.

“Thượng sách thì không dám, phụ hoàng tạm thời nghe một chút. Chương Kính khoáng sản phong phú, nhiều hầm đường đạo có ngòi nổ, nhi thần cho rằng, trước kia tiêu diệt thổ phỉ thất bại, là do không biết lợi dụng địa thế, ngược lại để cho đám thổ phỉ lợi dụng ưu điểm của địa thế, ẩn thân thông qua đường đạo mà xuất quỷ nhập thần, tổn thất nghiêm trọng.”

“Thì ra đây là nguyên nhân nhiều binh mà bắt không được trộm cướp.” Hoàng Thượng vỗ lên long ỷ, bình tĩnh đại ngộ.”Vây đã biết nguyên nhân, hoàng nhi nói mau, phải làm thế nào để chế trụ bọn họ?” Hoàng Thượng đảo qua khuôn mặt u sầu.

“Dùng hỏa công.”

“Hỏa công? Diệt kế, diệt kế a!” Hoàng Thượng bỗng nhiên mừng rỡ. Thổ phỉ lợi dụng đường hầm ẩn thân, bọn họ liền hỏa công, dựa vào chỗ thông gió của đường đạo để cổ vũ hỏa lực cháy sạch, bắt bọn họ trốn chui như chuột phải chạy ra, quan binh chỉ cần mai phục một bên, có thể ôm cây đợi thỏ, dễ dàng đem cả đám thổ phỉ, giết ột manh giáp cũng không còn, vậy còn có thể không tiêu diệt thành công sao, diệu a!

Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử cũng thầm kêu biện pháp hay, đáng tiếc kế sách thần kỳ này không phải bọn họ nghĩ ra, công lao sợ rằng lại để Nhị hoàng tử chiếm giữ.

“Nhị hoàng nhi, con vì phụ hoàng hiến diệu kế này, muốn phụ hoàng thưởng cho con cái gì?” Long tâm cực kỳ vui mừng, mở miệng muốn thưởng.

“Nhi thần không cầu phần thưởng, chỉ cầu xin ban chỉ cho con tự mình đi dẹp loạn.” Diêu Thường Diễm chính khí yêu cầu.

“Con muốn tự mình trải qua nguy hiểm?” Hoàng Thượng kinh ngạc.

“Thổ phỉ một ngày không trừ, chung quy gây họa đến nền tảng lập quốc, bởi vậy nhi thần muốn tự mình tiêu diệt thổ phỉ, vì phụ hoàng dẹp loạn giải ưu.” Hấn thần sắc thanh minh nghiêm chỉnh.

Hoàng Thượng rất là tán thưởng.”Một khi đã như vậy. Được rồi, hoàng nhi vậy con liền.”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng xin ban chỉ đi tiêu diệt.” Đại hoàng tử liền đuổi theo trước khi Hoàng Thượng quyết định mà cũng vội vàng xin ban chỉ.

“Đại hoàng tử, con cũng muốn xin ban chỉ đi tiêu diệt?” Hoàng Thượng càng kinh dị.

“Dạ, nhi thần cũng nguyện ý lãnh binh dẹp loạn, xin phụ hoàng ân chuẩn.” Nếu trận chiến này qua đi mà tất thắng trở về, hấn sẽ không cần phải đem công lao ột mình Nhị đệ độc chiếm, luận thưởng công, hấn khẳng định tuyệt đối không thua người ta.

“Con. . . . Phụ hoàng, con cũng muốn xuất binh, xin phụ hoàng ân chuẩn.” Tam hoàng tử Diêu Thường Thiên nhìn thấy thần sắc vui sướng của Đại hoàng tử, tuy rằng sợ chết, cũng biết đây là cơ hội tốt để thường công, vì thế nhanh chóng theo vào.

“Các người đều muốn xin ban chỉ xuất binh a?” Hoàng Thượng có chút dăm chiêu, lúc trước mỗi người tránh không kịp chuyện, này hội thật thành đứng đầu tồi, trong đó nguyên nhân, hẳn không thể không biết.

“Phụ hoàng, Nhị đệ mặc dù nghĩ ra kế sách thần kỳ này để dẹp loạn, nhưng cũng là sắp tới phụ hoàng sẽ tuyển phi cho hắn, giờ phút này không nên rời kinh xuất binh, về phần Tam đệ cũng không có kinh nghiệm dùng binh, đi chỉ sợ mạo hiểm, vẫn là để nhi thần làm hộ, vì phụ hoàng dẹp loạn đi.” Thấy Hoàng Thượng do dự, Đại hoàng tử tiến thêm một bước nói, vẻ mặt giấu không được vẻ tính kế.

“Ân, Đại hoàng nhi nói có lý, vậy lần này tiêu diệt thổ phỉ liền do con lãnh binh đi.” Hoàng Thượng rốt cục hạ quyết tâm.

“Đáng giận!” Trong phủ đệ của hộ bộ thượng thư một trận kiêu rống.”Là ai, đến tột cùng là ai dám tha đi miếng thịt đã ngay ở ngoài miệng của chúng ta?” Liễu Như Tùng tức giận đến cả người phát run, mày liễu không chịu được vận vẹo.

“Tùng nhi, con đừng nóng giận, việc này hình như không đơn giản.” Liễu Trung Hiền nói như vậy là có nguyên nhân. Bởi vì việc này đã từ đầu tháng tới nay, là lần thứ hai bạc mà bọn họ hao tâm tham ô thành của riêng mạc danh kỳ diệu (bỗng nhiên) bị lấy bay đi.

“Ân. . . .” Liễu Như Tùng mặt trầm xuống, càng lúc càng có điều cảnh giác.

“Cha, đại tỉ. . . . Các người giả lệnh triều đình trưng thu ruộng tốt nạp thành của riêng, vốn là không nên, hiện giờ âm mưu bị người vạch trần, cha ở trước mặt hoàng thượng chỉ lên trời thề nói là bị người vu hãm, Hoàng Thượng lúc này mới không trách tội xuống, các người đã nên may mắn, sao còn không biết tỉnh lại?” Nhị cô nương Liễu Như Phong không cho là đúng ngậm ngừ khuyên bảo. Nàng cũng là một cô nương xinh đẹp, thái độ làm người đoan chính, đối với việc phạm pháp của người nhà dù là có nhiều phê bình kín đáo, nhưng dù sao cũng không phải là quản gia chủ nhà, đối với việc phụ thân cùng đại tỉ cả gan làm loạn cũng chỉ có thể nhỏ miệng khuyên nhủ.

“Đúng vậy? Giả truyền chính lệnh, tham ô biển thủ, tội chính là rất nặng, cha, đại tỉ, các người cũng không nên liên lụy đến chúng ta một nhà trở thành nơi quản chúng phỉ nhỏ, đến lúc đó hạ ngục bị trảm. . . .” Tam cô nương Liễu Như Bách cũng phụ họa. Nàng là một tiểu cô nương nhát gan còn hơi tính trẻ con, thấy Nhị tỉ mở miệng trách cứ, nàng cũng nhịn không được oán giận, nhưng kết cục của việc nhiều lời mấy câu là rước lấy xem thường của Liễu Như Tùng, nàng lập tức nuốt lại lời nói sau, không dám lại nói thêm một chữ. Ai đều có thể trêu chọc, chỉ là đại tỉ thì không được, chọc nàng giận chính là thực khùng bỏ nha.

“Câm mồm, ruộng đất trưng thu là ta cùng Đại tỉ của con thật vất vả nghĩ ra được lời tích của, nhưng lại làm cho người khác mất báo để Hoàng Thượng biết được, làm cho chúng ta ăn trộm gà không được còn suýt mất nắm gạo, thù này ta không thể không báo.” Liễu Trung Hiền tức giận đến thở râu trừng mắt.

“Chính là, việc này chúng ta làm rất ẩn mật, tin tức rò rỉ như thế nào a? Hơn nữa không lộ ra với ai, cổ tình lại rơi vào tai Hoàng Thượng? Việc này nhất định cùng người bên cạnh Hoàng Thượng có quan hệ.” Liễu Như Tùng khôn khéo suy đoán.

“Đúng vậy, giao nộp trưng thu thuế ruộng đều là từ phía hộ bộ ta phụ trách, cha thân là hộ bộ thượng thư thi hành mệnh lệnh của nước không người có thể hỏi đến, hay là kẻ trung gian có nội gian?” Hắn cũng tỉnh tâm lại mà cân nhắc.

“Cha, ngài nói đúng, việc này không đơn thuần đâu, rất có khả năng cùng việc lần trước chúng ta thu bạc bị đoạt mất là từ cùng một người gây nên?” Nàng nhớ tới lúc đầu tháng, bọn họ thật vất vả lấy lí do thông địch phản quốc (thông đồng với địch, phản bội đất nước) mà cướp đoạt bốn phía trong bảo khố của phủ đệ vương gia được không ít bạc, vẫn chưa trình báo triều đình, không nghĩ tới trên đường thu bạc chuyển về tư trạch bị cướp sạch, hai sự việc nói không chừng có liên quan?

“Ân, việc này có thể thật sự không đơn thuần.”

“Cha, ngài cũng biết, trong triều các đại thần khác, cũng phát sinh tổn thất gì không?”

“ Tổn thất. Có, theo lý thì những môn sinh mỗi tháng đều sẽ dâng lên bạc, hiếu kính vị đại nhân ở trên, cha mỗi một tháng chỉ tính chỗ bạc thu này không có một trăm cũng có ba trăm hai, các đại thần thượng thư khác lại càng không cần phải nói, đây đều là lệ thường công khai ở quan trường, nhưng là tháng gần đây bạc dâng lên thu nhỏ trên diện rộng, mấy vị đại thần cảm thấy kỳ quái, âm thầm điều tra mới biết số bạc dâng lên này bị người ta ở giữa hạ tay chân.

“Bình thường mà nói, bạc dâng lên đều là do người cố định đem bạc thống nhất thu xong, lại dựa theo chức quan lớn nhỏ mà quyết định dâng lên bao nhiêu bạc. Vốn hoài nghi ở quá trình phân chia đóng góp có người trung gian kiếm lời bỏ vào túi tiền riêng, nhưng kì lạ chính là, người thu bạc thẻ thốt phủ nhận trộm tiền, người dâng tiền lại kiên trì thượng trình một văn tiền cũng chưa giảm, việc này làm cho người ta thấy không được rõ ràng, rốt cuộc vấn đề xảy ra ở đâu? Tiền lại chạy đi đâu?”

“Có việc lạ này sao?” Nàng đưa tay gác má, trở nên trầm ngâm. Người này không ngừng đối phó cha, tựa hồ đối với việc phạm pháp trong triều cũng có ý kiến.

Rốt cuộc là ai có năng lực này, ở trước mặt các vị đại thần cáo già mà động tay động chân mà dấu diếm để?

Không chỉ như thế, người này còn có thể trực tiếp thông qua điện Kim Loan, tuyệt không chỉ là nhân vật đơn giản.

Nhưng người có thể trực tiếp thông qua điện Kim Loan rốt cuộc là

“Cha, cho đến tận trước khi con bắt được tên mặt cáo, người tạm thời an phận một chút, đừng lại có nhược điểm để người ta nắm thóp, nghe được chứ?” Nàng trầm ổn mà yêu cầu.

Hắn nhanh chóng gật gật đầu. Lời của nữ nhi nghe đúng đắn thế, hắn chính là dựa vào thông minh tài trí của nữ nhi, mới lên tới chức vị thượng thư một trong lục bộ này a.

Không nghe nàng thì còn nghe ai nữa a!

2. Chương 2

Thuyền rồng Đoàn Ngộ (lễ hội thuyền rồng mừng 5 tháng 5 lịch âm hàng năm), việc trọng đại của kinh thành, bên trong hoàng thành nơi uyển hồ Thái Doanh phía Đông con sông Ý Âm, đang tổ chức một trận đấu thuyền rồng tuyệt luân, vì hồ Thái Doanh là chỗ trọng địa của kinh thành, cho nên người dự thi hẳn là hoàng thân quốc thích tới.

Nhóm con cháu quyền quý này có thân binh hộ vệ không ít, ở ven bờ kêu gào chủ tử của mình cố lên, tiếng vang âm ỹ thấu tận trời.

Bên trong hoàng thành xung quanh con sông Ý Âm xây dựng rất nhiều đền điện lầu gác, Thái Ninh cung thuận tiện là một chỗ để rời cung, lấy đá Thái Hồ tô điểm thành sáng lóa xinh đẹp, mục đích chính là chờ nhóm người quyền quý này nhàn rỗi đến thăm. Hôm nay ngày hội Đoàn Ngộ, nơi này tất nhiên là sẽ náo nhiệt một phen.

Phong cảnh của Thái Ninh cung ở đối diện với hồ Thái Doanh, đẹp không sao tả xiết, chuyên môn cung cấp để vương tôn quý tộc tầm hoan mua vui dùng, ngày hội này, làm cho người ta kinh ngạc chính là, Nhị hoàng tử luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng, k tùy tiện) thế mà lại có thể xuất hiện tại chỗ náo nhiệt này.

Nhưng người đến thì đến, vẫn là khác xa với mọi người, liền thấy hắn chỉ cùng bạn tốt Tần Trung Anh độc chiếm một góc phong cảnh tốt nhất, uống rượu nói chuyện phiếm, không giống các quý tộc khác, ngồi ở cửa sổ diên cuồng kêu gào mua vui đối với trận đấu thuyền rồng trên sông.

“Nhị hoàng tử, công lao đã tới tay, lại chấp tay đưa cho người ta, người không thấy hận sao?” Tần Trung Anh nhấp rượu cười hỏi.

Khóe miệng bắt cầu ngôn tiểu đột nhiên giương lên lại hạ xuống.”Hận gì? Đại ca nguyên ý mạo hiểm tiêu diệt thổ phỉ, ta đương nhiên bội phục, có lý nào lại không phục?”

Tần Trung Anh che miệng cười trộm.”Đúng vậy, sao lại không phục chứ, thái độ làm người của người đoan chính làm sao lại tranh công cùng người chứ?” Hắc tử nhỏ đã ở bên cạnh Nhị hoàng tử, chơi đùa, luyện võ, đến nay đã hơn hai mươi lăm năm, đương nhiên là người hiểu biết thái độ làm người của hắc nhất.

Diêu Thường Diễm nửa buông mí mắt, cười lạnh thưởng thức một ngụm rượu.”Việc kêu người làm, làm được ra sao rồi?”

“Đã làm thỏa đáng, người yên tâm đi.”

“Ân, vậy là tốt rồi.” Hắc hơi hơi vuốt cằm.

“Đúng rồi, người sắp nạp phi rồi, phi tử này người chọn có thể có sự sắp đặt?” Tần Trung Anh thần tình chế nhạo. Biết hắc phản cảm nhất chính là chuyện này, cố tình lại cũng là chuyện Hoàng Thượng quan tâm nhất, khiến hắc đành phải hứa hẹn sẽ nạp phi trong những ngày sắp tới.

Liếc trắng mắt bạn tốt một cái.”Việc này không liên quan đến người.” Hắc tức giận trả lời.

“Là không liên quan đến ta, nhưng ai bảo Đại hoàng tử năm kia đã thành thân, mà ngay cả tam hoàng tử khi mười ba tuổi cũng đã nạp một thê một thiếp, nói gì đến hiện tại đã sớm thê thiếp thành đàn, trái lại người đều qua tuổi hai mươi lăm, đừng nói phi tử, mà ngay cả thiếp cũng chưa một người, cả ngày cùng ta đại nam nhân này chung đụng một đoàn, đừng nói Hoàng Thượng sẽ sốt ruột, ngay cả những người khác đều sợ rằng Nhị hoàng tử mà Hoàng Thượng tập trung yêu quý kỳ thật không thương mỹ nhân đâu. Ân?” Thần tình mặt mở khiêu khích.

Diêu Thường Diễm đỏ khóc đỏ cười.”Người đủ chưa vậy!” Hắc khê khiển trách. Tiểu tử này ngay cả hắc đều dám trêu đùa!

“Đủ rồi đủ rồi, ta sẽ chờ coi người ở đây kén chọn ra kẻ nào tương lai cưới làm lão bà?” Tần Trung Anh nhún nhún không cười nghiêng đầu uống rượu.

Rượu trên tay vừa uống cạn, liền phát hiện bốn phía xôn xao lên, hai người chỉ cảm thấy kì lạ, chuyển hướng cửa sau mới biết được, thì ra là người đẹp nổi danh kinh thành đi tuần.

Xem nàng không hề nhìn tới đôi mắt kinh diễm của mọi người, tựa như một bức tranh thủy mặc thoát tục vượt trần, ý vị phiêu nhiên, kéo ra một nụ cười, liền tự mình đi về phía bọn họ.

Mọi người nhìn đến như si như say, ngay cả Tần Trung Anh cũng nhìn chòng chọc đến mức con mắt đều thăng, lại ở trong lòng tự hỏi, nàng tìm Nhị hoàng tử làm gì?

Này không riêng gì một mình hắc nghi hoặc, mà là mọi người đều nghi hoặc.

Nàng cùng Nhị hoàng tử mặc dù hiểu biết từ lâu, nhưng lại không hài lòng ít lui tới, nguyên nhân mọi người đều biết, Liễu Trung Hiền là một tham quan bậc nhất, mà Nhị hoàng tử coi chuyện ác như thù, cùng Liễu phủ đẳng cấp lộ thân này mà qua lại nhiều, e là làm bẩn thanh danh thanh liêm chính nghĩa vô cùng tốt của hắc, cho nên những năm gần đây, hắc không chỉ không cùng xuất hiện với Liễu Trung Hiền, liên đới cùng danh hoa kinh thành này cũng là ít nhiều có chút hiểu ngầm vương không thấy vương.

Ngày hội này, Liễu đại mỹ nhân trước mặt mọi người đường hoàng tìm tới Nhị hoàng tử, mọi người không khỏi tò mò, là vì chuyện gì?

“Ta bái kiến Nhị hoàng tử.” Nàng trong suốt cúi người chào. Thấy diện mạo Nhị hoàng tử tuấn mỹ vô trù, eo thắt đai lưng tề giác hoa văn, dưới chân một đôi hài bằng nỉ mềm màu tuyền có viền vàng, tổng thể sáng sủa phơi bày ra một kiểu linh hoạt như lưỡi đao, làm cho người ta cảm thấy chính trực thanh minh. Người trong sáng không kiềm chế được như vậy, thật sự là cực kì khác biệt với nàng a!

Nhị hoàng tử nhìn không chớp mắt, chỉ lạnh lùng vuốt cằm, nhẹ giọng hỏi: “Liễu cô nương, có việc sao?”

“Có, có việc.” Nàng không đợi mời, liền tự động ngồi xuống phía đối diện hắc.

Hắc hơi nhíu mắt lại, nàng nhìn thấy cũng chỉ là cười nhẹ.

Thật chán ghét nàng như vậy? Mỗi người cung phụng bọn ta còn không kịp, chỉ có người này từ trước đến giờ sẽ chưa từng cho nàng sắc mặt hòa nhã, chỉ là hấn càng không để cho nàng sắc mặt hoà nhã, nàng lại càng muốn biết ngày nào đó sứ giả của chính nghĩa này bị nàng trêu chọc phát cáu thì sẽ có bộ dáng gì?

Rất chờ mong a.

“Liễu cô nương, cô nói có việc, là việc gì mà tìm Nhị hoàng tử?” Tần Trung Anh thật sự nhịn không được, tranh lời hỏi.

Sóng mắt lưu chuyển, môi nàng nổi lên ý cười.”Ta là tới vì chuyện Nhị hoàng tử nạp phi, tự tiện cử tới.”

Dứt lời, mọi người cứng lại, ngay cả Diêu Thường Diễm cũng không tự chủ hắt i mắt.

“Cô nương cũng muốn tham gia tuyển phi?” Tần Trung Anh giật mình kêu lên.

Nàng tức giận khẽ quăng cho hấn một cái liếc mắt.”Ta tự biết thanh danh thấp, không xứng với Nhị hoàng tử không tỳ vết, lần này ta là vì Nhị muội của ta mà đến.” Nếu không phải trong lòng Bách nhi biết Phong nhi đối với Nhị hoàng tử cuồng dại, ngàn nhờ cậy vạn nhờ cậy muốn nàng nghĩ cách để Phong nhi có thể có cơ hội đưa vào mục tuyển chọn phi tử của Nhị hoàng tử, nàng cũng sẽ không hậu thuẫn kiêu bễ (mặt dày) đi đến đây một chuyến, huống chi cầu người vẫn là người nàng xưa nay ngửa mặt nhất, người tự cho là thanh cao nhất!

“Nhị muội của ngươi? Đó không phải là Liễu Như Phong cô nương sao?” Tần Trung Anh lúng ta lúng túng nói. Liễu gia mấy vị cô nương tính ra đều là danh nhân (người nổi tiếng), hấn không thể không biết.

“Đúng vậy, nàng quả cũng là một vị mỹ nhân, điều này mọi người đều biết, thanh danh lại so với ta tốt hơn trăm ngàn lần, tin tưởng xứng đôi với mỹ danh của Nhị hoàng tử.”

Diêu Thường Diễm lần đầu nhìn thẳng vào nàng. Nha đầu kia lại đánh chủ ý quỷ quái gì?

Con người đen tập trung nhìn vào mặt trái xoan của nàng, có chút bị vẻ tuyệt mỹ của nàng làm rung động nhẹ, lập tức ở dưới tình huống mọi người chưa hề phát giác, khôi phục về tự nhiên.”Cô nương vì sao cho rằng lệnh muội thích hợp với ta?”

Nàng cười khẽ như tiếng chuông bạc.”Nhị muội thái độ làm người đoan chính, không thích giả dối xa hoa, có thể sánh đôi với Nhị hoàng tử chính nghĩa hào hùng.”

“Ác? Nếu ta không thích phong tình của Nhị muội ngươi, lại làm thế nào đây?”

“Phong tình tất nhiên là có thể đào tạo, Nhị hoàng tử cứ việc nói cho ta, ngươi thích nữ tử ra sao, ta tự mình vì ngươi huấn luyện ra, cam đoan sau khi kết hôn Nhị hoàng tử không có một câu oán hận.”

“Ngươi thật có tự tin?” Đáy mắt hấn giống như có ánh lửa lóe ra.

Nàng nháy đôi mắt to trong trẻo.”Đương nhiên, ta tất nhiên có tự tin đối với muội muội nhà mình, nàng nhất định có thể đạt được, không để Nhị hoàng tử thất vọng.”

Nhìn chằm chằm nàng sau một lúc lâu, hấn bỗng đứng thanh thản nhấp một ngụm rượu.”Muội muội còn phải dạy dỗ, tỷ tỷ đây lại hồn nhiên vốn có, đại khái vốn đã là sản phẩm có sẵn, đỡ phải lại cân nhắc, cô nương có muốn lo lắng cũng đăng kí cho chính mình không, danh hiệu phi tử nói không chừng may mắn sẽ đáp trên đầu ngươi đâu.” Ngữ khí của hấn lộ vẻ chế giễu.

“Ngươi!” Nàng nhất thời trợn to đôi mắt hạnh xinh đẹp.

Hấn chỉ là lạnh lùng nhìn lướt qua, tiếp tục nói: “Đối với đề cử lệnh muội của Liễu cô nương, ta ghi tạc trong lòng , ngày đó sau khi chọn ra phi tử, mặc kệ có tên lệnh muội hay không, ta đều sẽ thông báo với ngươi một tiếng.”

Nàng tức giận đến mức dựng thẳng mày liễu.”Ngươi xem thường ta?” Cái tên tự cho là thanh cao này thế nhưng lại sỉ nhục người!

“Sao có thể, cô nương chính là ái nữ của Liễu đại nhân, mà tiếng tăm làm quan của Liễu đại nhân vang động kinh thành, ta sao lại xem thường ngươi hay tỷ muội của ngươi được?” Âm thanh trào phúng hiển hiện rõ ràng.

Nàng đứng dậy dậm chân.”Được, Nhị hoàng tử nếu đã xem thường chúng ta, vậy ta cũng không miễn cưỡng.” Cuộc đời lần đầu tiên chịu nhục, đối phương lại là một tên xú nam nhân, thật tức chết! Nàng phất tay áo, cúi người hành lễ xong, liền kéo ra một cái mặt cười rời đi.

Nhìn chằm chằm bóng dáng cố nén giận của nàng, hai tròng mắt giống như vực sâu vừa mới âm u liền nhĩm lên sự biến hoá kỳ lạ, hần nhú mi suy nghĩ sâu xa.

“Cha, cha lại muốn làm gì?” Liễu Như Tùng ngưng mắt nhìn chằm chằm danh sách trong tay phụ thân.

“Hắc hắc, đây không phải là danh sách chiến vụ của Đại hoàng tử trước khi xuất binh tiêu diệt thổ phỉ sắp tới đâu.” Hần như là bị bắt thóp mà cười gượng.

Nàng hừ lạnh, tròng mắt vừa chuyển liền biết người cha tham tiền của nàng lại lần thứ hai đánh chủ ý suy nghĩ tới việc tham ô tiền thưởng khi tiêu diệt thổ phỉ.

“Con không phải đã từng nói với cha, trận này đừng gây chuyện sao?” Nàng đoạt lấy danh sách.

Ai dô, thật là, sao chuyện gì cũng đều không trốn nổi đôi mắt khôn khéo của đứa con gái này chứ! Hần thâm than.”Cha biết, nhưng mà con nhìn một lượt danh sách này xem, Đại hoàng tử tiêu diệt thổ phỉ mang mười vạn binh yêu cầu tiền bạc cao tới bốn vạn lượng bạc, bỏ qua đại hoàng tử cũng muốn phân thưởng một ly canh, nếu cấp trên đều đi đầu, cha này làm thuộc hạ, lại là người quản tài vụ, có thể nào không giúp đỡ thứ nhất cánh tay lực, thuận tiện mượn chút đến tiêu vật thôi.”

“Tiêu vật? Xem ở trên danh sách cha tham ô ít nhất cũng ngàn hai, vậy còn gọi là tiêu vật sao?”

“Cho nên mới nói a, không phải cha không chịu nghe con a, chỉ là khoản tiền này mê người như vậy, cha sao nhận được a?” Hần vẻ mặt không thể nề hà.

Nàng bật cười, biết cha ai bằng nàng.”Được rồi, con biết rồi, chỉ là kẻ địch đứng sau chuyện này còn chưa xuất hiện, chúng ta làm như vậy rất nguy hiểm.” Nàng vẫn có điều băn khoăn.

“Con từng nói kẻ địch phía sau có thể là Đại hoàng tử, sao không lợi dụng cơ hội này tìm hiểu thực hư?”

Được cha nhắc nhở như vậy, nàng thật có chủ ý.”Cha, cha phát ra ngân lượng này khi nào?”

“Đại quân ba ngày sau xuất phát, quân lương tự nhiên vụ tiền một ngày trước trình.”

“Vậy ngân lượng tham ô thì sao?”

“Con cũng biết đấy, tiền tham ô được bình thường là chờ sau khi quan lại bộ binh hạch toán xét duyệt trước lúc đại quân xuất phát xem có sai lầm hay không, trong vòng ba ngày ở trên đường lại căn cứ vào mức khoản lúc trước đã thương thuyết ổn thỏa mà thông qua, do một người phái thuộc hạ đến quân doanh lấy về.”

“Nói vậy, cha, cha định phái ai vận chuyển số tiền này về?”

“Đây chính là một mục lớn, trong số tất cả tham quan trừ Đại hoàng tử ra, phần cha chiếm là nhiều nhất, không cần thận dè dặt cũng không được, ngộ nhỡ để cho Trình Giáo Kim đen ăn đen, ta chẳng phải bị bắt lấy thóp sao, cho nên phái ai đi. Đưa ra một chủ ý, Tùng Nhi, người nói phái ai đi thì vững chắc nhất?” Hần hỏi ngược lại con gái. Có nàng đưa ra chủ ý sẽ không sai lầm a.

“Phái ai đi? Con nói phái con đi.”

“Con đi?” Hần tròn to đôi mắt già.

Bóng đêm thanh sạch, trăng khuyết nhô cao, thừa dịp đêm đen, trong ban đêm yên tĩnh, không khí như vậy thật là tốt.

Đúng lúc lén vận chuyển bạc tham ô, đứng giữa kiếm lời bỏ vào túi tiền riêng!

Ước chừng một ngàn ba trăm hai, cũng đủ cho quan lại bình thường người ta tiêu dùng xa xỉ trong ba năm.

Chỉ thấy một nữ tử vận quần áo màu đen, chiếc khăn đen che đi khuôn nhan tươi đẹp sắc sảo của nàng, dáng người ở trong bộ quần áo đen bó sát, càng có vẻ làm cho người ta trở mắt muốn phun lửa, nàng một đường cùng tám vị cao thủ đi chuyển xe tải, hộ tống lượng lớn bạc tham ô mà kẻ khác thềm nhỏ dãi.

Đôi con người trong như nước cẩn thận chú ý bốn phía, trong lòng nhấm tính ước chừng lại qua nửa canh giờ nữa, là có thể an toàn trở lại trong thành, tới trong thành, kinh đô và vùng trọng địa xung quanh, bọn đạo chích sẽ tuyệt không dám xằng bậy.

Ngay khi nàng cơ hồ đã nghĩ đến bình an vô sự, có chút thất vọng, mặt vừa chuyển, người đang được kỳ vọng liền xuất hiện.

“Giao bạc tham ô ra.” Người tới chỉ có hai người, che mặt, cũng không nhiều lời, trực tiếp đòi tiền.

Cả tám người đều nhìn về phía chủ tử, để nàng quyết định.

Nàng cười khê. Tốt lắm, người tới chỉ có hai, nhìn qua tám cao thủ bên người, cũng không tin bắt không được chỉ là hai tên tiểu tặc. Nàng âm thầm đắc ý tính toán.

Một tiếng cười duyên này làm cho người tới giật mình nhú mi.

“Muốn bạc, có thể, lưu lại danh tính, ngày khác ta còn biết là ai?” Nàng cũng nói rõ. Hôm nay nàng hộ tống không phải bạc, mục đích là muốn biết gần đây bọn họ lão luyện lại đối nghịch với người nào.

Một trong hai người nhìn về hướng người bịt mặt còn lại tương đối gầy guộc.

Trong bóng đêm người nọ ánh mắt trong trẻo, trong mắt lại chứa trào phúng, thanh âm không có ý trầm thấp.”Muốn biết danh tính? Có thể, lưu lại tánh mạng, ngày khác ta còn biết là ai mà dâng hương.”

“Người! Quả nhiên là đồ ngoan cố, một khi đã như vậy, các người cứ mơ tưởng lấy được một xu.” Nữ tử cùng lúc chán nản, mặt khác cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc, chỉ là nhất thời chưa thể nhớ ra chủ nhân của giọng nói này là ai.

“Vậy thử xem.” Không nói nhiều, hai người trực tiếp tấn công về phía tám người, hai bên người tới ta đi, hai người bị người tới gần, nhưng cũng ứng phó tự nhiên, đảo mắt tám người từng người một ngã xuống, coi đến nổi tươi cười của nữ tử cứng lại, ngạc nhiên kinh hãi.

Không ngờ người tới võ công cao cường như thế!

Người tới sau khi giải quyết gã hộ vệ cuối cùng xong, vỗ xuống tro bụi trên tay, quay lại đối mặt với nàng.”Tới lượt ngươi sao?” Trên nét mặt lộ vẻ đùa cợt.

Nàng hoảng sợ lui ra phía sau hai bước, nam tử gầy tựa hồ cố ý đùa cợt bắt nạt nàng, một cái bước dài xông lên bắt lấy cánh tay ngọc của nàng, một phen kéo xuống khăn che mặt của nàng, nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nàng lại không chút nào ngoài ý muốn, ánh mắt lợi hại giống chim ưng, đôi mày giương lên, lưng nàng lập tức một mảnh lạnh lẽo.

“Người, người ngươi muốn làm gì?” Người này hơi thở như quỷ my, khiến nàng rốt cục được ném thử tư vị của sợ hãi.

Hắn cười hừ một tiếng.”Muốn làm gì? Không phải muốn tiền thôi sao, hay là, cô nương hy vọng ta làm hái hoa tặc?” Hắn ngả ngón mà càng thêm khi dễ gần nàng.

Nàng kinh hãi nhắm lại đôi mắt hạnh, thật lâu sau khi phát hiện không có động tĩnh lại lạng lẽ mở mắt, lập tức chống lại đôi mắt tối đen của hắn.

Nàng cố gắng nuốt xuống một ngụm nước miếng.”Người cũng không nên xằng bậy, ta là con gái của hộ bộ thượng thư Liễu Trung Hiền, ngươi nếu giở trò với ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Miệng hắn khê nhếch lên một góc, tràn ngập bờn cợt, “Con gái của Liễu Trung Hiền à? Được lắm, nghe nói hắn là một tham quan, gia tài bạc triệu không nói, ba người con gái lại là bộ dạng quốc sắc thiên hương, hơn nữa nghe nói con gái đầu xinh đẹp nhất, xem dung mạo của cô nương, hắn là con gái đầu Liễu Như Tùng đi, vừa lúc, Liễu Trung Hiền ăn hối lộ trái pháp luật, để con gái bán mình chuộc tội càng hay.”

“Người dám!” Tính tình kiêu man (kiêu ngạo hoang dã) mạnh mẽ của nàng lập tức tăng lên.

“Vì sao không dám? Lại nói, toàn bộ kinh thành đều nói người Liễu đại cô nương hành vi phóng đảng không kiềm chế được, vậy mà ngươi còn muốn giả bộ tam trinh cửu liệt (trung trinh tiết hạnh) với ta sao?” Hắn nhướn mày nói giọng mỉa mai.

Nàng cắn chặt môi, “Người không phải muốn cướp bạc sao, cầm tiền rồi sao còn không đi?” Nàng tức giận chỉ vào phía cỗ xe chở tiền.

Hai tròng mắt giấu trong bóng tối, lại ở dưới ánh trăng tinh tế lấy ánh mắt nhăm nháp dung nhan xinh đẹp của nàng, cuối cùng nhịn không được lấy ngón tay khê phủ lên môi anh đào của nàng, vuốt ve qua lại, sau đó ý vị thâm trường mà cười lạnh ra tiếng, “Đương nhiên là muốn tiền, nhưng tiền ở trên người người, không phải sao?” Nói xong hần vậy mà lại không khách khí gì sờ vào ngực nàng.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, lập tức lấy tay muốn che ngực, hần cười to, dễ dàng ngăn được cánh tay nhỏ bé của nàng, một bàn tay không thành thật của mình liền vò vào trong vạt áo của nàng, sau khi cảm nhận được nơi đầy đặn mềm mại của nàng thì thoảng dừng lại, lúc nàng vừa vội vừa tức, mới lấy ngân phiếu ra, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ không có ý tốt.

“Người làm sao mà biết được?” Giờ phút này đã bị người khinh bạc, tức giận vì chuyện không thành, nàng chỉ đành cầm hận hỏi.

Hần khê nhếch miệng cười. “Nếu trên xe đẩy này đích thực là chở một ngàn hai đồng bạc, sao có thể nhẹ nhàng như thế? Nói vậy rõ ràng cô nương đã đem đồng bạc nặng đổi thành ngân phiếu từ lâu, ôm trên người để ngừa vạn nhất (ngừa chuyện xấu bất ngờ), không phải sao?” Hần nhẹ vậy vậy tập ngân phiếu dày trong tay, nghiêng người vừa ngửi, vừa trêu cợt nói: “Thơm quá, ngân phiếu này cất ở trong ngực cô nương, cũng được nhiễm không ít hương khí nha.” Bộ dạng hần như kẻ đang đồ tể sống khinh mạn (kẻ háo sắc sống quen trêu đùa con gái).

Mặt nàng trắng bệch. “Được rồi, bạc cũng cầm rồi, coi như ta kém may mắn đi, các người có thể đi rồi.”

Về mặt tà mị, dường như hần vẫn chưa hết ý, bừa bãi nghiêng về phía nàng, cánh tay co lại, đem nàng gắt gao tiến vào trong ngực, lúc nàng còn chưa kịp thét chói tai thì che lại hai mắt của nàng, vén lên mặt nạ của mình, che phủ môi ẩm ướt nóng bỏng của hần, hôn lấy cái lưỡi không an phận của nàng.

Hần đã muốn làm như vậy từ lâu, nếu nha đầu kia chính mình đưa đến cửa, hần cũng không định lấy lý do cự tuyệt.

Sau một trận “khẩu chiến”, hần ném được vị máu trong miệng.

Nha đầu kia quả thực mạnh mẽ, thật giống với tưởng tượng của hần.

Hần rời khỏi đôi môi nhỏ chứa đầy cay độc mạnh mẽ của nàng, liếm liếm tơ máu.

“Người đáng chết!” Hần vừa rời khỏi môi nàng, nàng lập tức chửi ầm lên, vừa ngẩng đầu, người cũng đã không thấy.

Hai người bịt mắt một bên dùng khinh công chạy nhanh, một bên đối thoại.

“Được lắm, người thực phá huân giới (ý huynh ấy là Diễm ca phá giới, “ăn mặn” rồi haha =)) , ân?”

“ ”

“Vì sao lại là nàng? Không xứng tí nào.”

“Xứng, sao lại không xứng, trong tưởng tượng giống nhau như đúc.”

“Ha ha ha, nói cũng phải, nhưng lão cha của nàng chính là Liễu Trung Hiền – kẻ âm hiểm đê tiện a?”

“Thế thì sao? Kỳ thật luận về âm hiểm đê tiện, lão cha còn không bằng con gái.”

“Ha ha!” Hần càng cười lớn hơn. “Thật là một sự tuyệt phối, có điều một mỹ nhân mạnh mẽ xảo quyết như vậy cũng không dễ thu phục, về sau phải ném mùi đau khổ rồi.”

Từ từ hạ người xuống, liếc xéo sang người bên cạnh. “Càng đúng lúc, ta đỡ phải cảm thấy nhàm chán.”

Lắc đầu, “Người đó.” Không đứng đắn.

“Tùng nhi, danh sách tuyển phi của Nhị hoàng tử đã có, con mau tới xem đi.” Liễu Trung Hiền vừa hạ triều, liền mang theo danh sách tuyển phi, vui như lên tiên vọt vào trong tấm phòng của nàng. “Ồ, Phong nhi

con cũng ở đây rồi a, vừa đúng lúc, việc vui chúng ta cùng thảo luận.” Vào phòng nhìn thấy con gái thứ hai và thứ ba đã có mặt, hân hoan nhảy cẫng (ôi cái nhà này, già chẳng già, trẻ chẳng trẻ).

“Không phải danh sách tuyển phi thôi sao, có cái gì đáng mừng đâu?” Liễu Như Tùng yêu kiều lười biếng nhờ sự trợ giúp của Tam muội Liễu Như Bách, cầm gương trang điểm, vẽ mặt không thèm để ý.

“Đương nhiên là chuyện vui lớn, bởi vì trong danh sách này có con cũng có tên của Phong nhi, con bảo, đây không phải nguyên cả một chuyện vui sao?”

“Cái gì?” Nàng lập tức tức giận đoạt lấy danh sách. “Thực sự là tên của ta!” Nàng thật tức giận, xé nát danh sách ngay tại chỗ.

“Tùng nhi, con làm gì vậy, điên rồi hay sao?” Liễu Trung Hiền cả kinh đoạt lại, lúc đoạt được đã là một đồng mảnh vụn danh sách công văn.

“Cha, cha có phải lấy sai rồi không? Cái bảng tên này có sai sót.” Nàng nổi giận dè dè nói.

“Đây chính là công văn do lễ bộ phát ra, sao có thể có sai sót?”

“Đáng giận, tên Nhị hoàng tử này dám nhục nhã ta, ta phải cho hắn đẹp mặt!” Nàng mím môi lại, thở phì phì rít gào. (tỷ ý là đang tự lảm bảm 1 mình nên kẹo để xưng hô là “ta” nhé)

“Danh sách tuyển phi có con thì coi là nhục nhã sao? Tùng nhi, con có phải choáng váng rồi không? Bao nhiêu người muốn cướp ngai vàng phi tử này, nói không chừng một ngày kia, con hoặc Phong nhi liền thành hoàng hậu, chuyện vui to lớn này chính là vinh quang tối cao của chúng ta, còn có thể giúp thế lực của Liễu gia lại tiến một bậc nữa, lúc trước con không phải cũng tính toán cho Phong nhi như vậy sao? Hiện tại ngay cả con đều thành người được đề cử, chúng ta một nhà hai mỹ nhân, cần phải tiêu trừ những người khác.”

“Vinh quang này đưa cho Phong nhi đi, con cũng không muốn.” Nàng cười nhạt. Phụ thân cũng không biết ngày đó nàng đi tìm Nhị hoàng tử, còn bị trêu tức, chuyện hờn dỗi này đã qua rồi, không ngờ người này thật đúng là dám đem nàng xếp vào trong danh sách tuyển phi, rõ ràng có ý nhục nhã nàng, muốn nàng khó chịu thôi. Đồ đáng giận!

“Nhưng mà, trên danh sách có con, không thể tùy theo con a, lại nói, trong cung hạ chỉ đến đây, phạm là cô nương có tên trong danh sách thì ba ngày sau đều phải tiến cung, làm bạn với Nhị hoàng tử một tháng, để Nhị hoàng tử cùng các khuê tú thân cận hơn, để ba tháng sau thuận lợi chọn lựa ra phi tử hân yêu thích.” Hắn thật không nghĩ tới Tùng nhi sẽ phản cảm với Nhị hoàng tử như thế, lại là vì sao cơ?

“Cái gì? Không, con mới không tiến cung, muốn con đi hầu hạ cái tên đứng đắn kia? Nghĩ cũng đừng nghĩ, con nhìn thấy hắn còn tức giận nữa là!” Nàng phát mạnh tay áo.

“Chỉ là.”

“Đừng làm khó lên, cha, Liễu thị một nhà không phải còn có Phong nhi đại diện, yên tâm đi, được rồi, trong cung sẽ không thật sự so đo vì ít đi một khuê tú đâu, huống hồ lấy tư sắc của Phong nhi, những người khác căn bản không phải là đối thủ, chỉ cần Phong nhi không tạo sai sót, thuận theo Nhị hoàng tử một chút, muội ấy rất có hi vọng được vị trí phi tử.”

“Thật vậy chăng? Đại tỷ, tỷ nói thật là như vậy chăng? Muội thật sự có thể trở thành phi tử của Nhị hoàng tử sao?” Liễu Như Phong vẽ mặt mê say chờ mong. Nàng yêu say đắm Nhị hoàng tử đã lâu, có thể vào danh sách tuyển phi đã khiến nàng mừng rỡ như điên, nếu có thể như lời đại tỷ trở thành phi tử, vậy quả thực giống như một hồi mộng, nàng cả đời không dám thanh tỉnh.

Liễu Như Tùng chỉ có thể mạnh mẽ trộn mắt. Sớm đã biết Phong nhi đơn phương yêu mến người bề trên kia, lần trước nàng mới có thể chạy tới giúp Phong nhi cầu hôn, nào biết lại ngược lại bị trêu đùa, nàng lắc lắc trán, thực tại bất đắc dĩ. “Tóm lại, ba ngày sau muội tiến cung biểu hiện cho tốt, đến lúc đó liền xem Nhị hoàng tử có mắt hay không.”

“Nhị tử, chúc mừng tỷ, mộng đẹp mà tỷ muốn đã trở thành sự thật.” Liễu Như Bách chân thành nói. Đây nhất định là đại tỷ giúp cho, lần này nhị tử cuối cùng được toại nguyện, nàng đương nhiên vui vẻ cho nhị tử. Chỉ là tại sao ngay cả đại tỷ cũng bị nhét vào bảng chọn người tuyển phi, điều này làm cho nàng có chút mơ hồ khó hiểu. “Nhưng mà đại tỷ, tỷ không lĩnh chỉ tiến cung, thật sự có thể chứ?”

Chỉ thấy Liễu Như Tùng khoát tay không thèm để ý. “Chết cũng không đi!”

Ba ngày sau

Chỉ dụ chính thức từ trong cung đến, hai vị thiên kim Liễu phủ lập tức theo chỉ vào cung, không được có sai sót.

“Vương công công, đây là lễ tạ ơn, để cho các tiểu huynh đệ trong cung dùng chút nước lạnh.” Liễu Trung Hiền đem một túi bạc nặng trĩu bỏ vào trong ngực Vương công công. Làm quan nhiều năm, tất nhiên là biết lễ này nên đưa phần thưởng, tương lai nữ nhi vào cung, còn phải dựa vào bọn thái giám này giúp đỡ nhiều, mới có cơ hội biểu hiện nhiều trước mặt Nhị hoàng tử.

Vương công công ước lượng qua sức nặng trong ngực, hiển nhiên rất vừa lòng, một tiếng cảm tạ, tiện lợi là chuyện đương nhiên. “Hai vị cô nương, đã chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta nên lên đường vào cung rồi.” Hấn thúc giục.

“Đến rồi đây, đến rồi đây, Phong nhi đi ra đi.” Liễu Trung Hiền cười đem Liễu Như Phong từ trong khuê phòng ra đưa vào kiệu. “Có thể lên đường.” Lúc này ngược lại đổi thành hấn trộm đồ mồ hôi thúc giục chạy lấy người.

“Khoan đã, Liễu phủ khuê tú có hai người, người còn lại đâu?” Vương công công hỏi.

“Người còn lại, nàng. Thân thể không khoẻ, không thể nhập.”

“Không cần phải nói nữa, nô tài nơi này còn có một phong mật hàm của Nhị hoàng tử, Liễu đại nhân có muốn xem không?” Vương công công đem một phong mật hàm khác từ trong ngực ra.

“Mật hàm gì vậy?” Hấn có dự cảm không tốt, nơm nớp lo sợ tiếp nhận mật chỉ, sau khi xem xong sắc mặt đại biến, vọt thẳng vào nội đường, dọc theo đường đi tiếng kêu khuê danh đại nữ nhi vang lớn cứ như giết gà vậy.

Vương công công thì ở một bên che miệng cười trộm. Nhị hoàng tử thật đúng là có dự kiến trước, ra lệnh nếu không thấy Liễu phủ đại thiên kim lên kiệu, liền lấy ra mật hàm, bảo đảm Liễu Trung Hiền sợ tới mức vọt thẳng vào nội đường.

Quả nhiên không ngoài dự liệu!

Có điều trong mật hàm này rốt cuộc viết cái gì, có thể khiến Liễu đại nhân tè ra quần mà vọt vào nội đường?

Chỉ chốc lát, đại thiên kim Liễu phủ cuối cùng cũng ra, vẫn cứ xinh đẹp như trước, đáng tiếc sắc mặt hồng hển, toàn bộ không có chút nào kiêu thái vui sướng nên có khi vào cung.

Hoàng thành tráng lệ từ xưa đều biết, ba đại điện ở phía trước trong hoàng cung là, điện Thái Hòa, điện Trung Hòa, điện Bảo Hòa cùng ba điện phía sau là cung Càn Thanh, điện Giao Thái, cung Khôn Ninh, càng là kiến trúc đại biểu cho cung đình. Trừ những thứ đó ra, cung đình ở giữa trung tâm có thiết kế một loại quảng trường nhỏ, cho Hoàng Thượng hoặc là các hoàng tử hoạt động thường ngày hoặc khi muốn thoải mái yết kiến thần tử thì sử dụng, càng hoặc là, những lúc giống như lúc này, triệu kiến các phi tử tuyển chọn của hoàng tử thì sử dụng.

Tia nắng ban mai mới vừa hé, khuê nữ tước bình (thanh cao, xinh đẹp) trúng tuyển ước chừng có mười người, toàn bộ sắp xếp đứng thẳng ở giữa trung tâm quảng trường, vẫn may ngày mới tảng sáng, mặt trời còn chưa gay gắt, nếu không đã bức tử vài vị tiểu thư khuê các xinh đẹp ru rú trong nhà ít phơi nắng rồi.

Chỉ thấy mỗi người ăn mặc rất tỉ mỉ, có lẽ một đêm không ngủ, chỉ vì cẩn thận trang điểm, giờ phút này tất cả đều có kiêu thái mang xấu hổ cúi đầu, chờ Nhị hoàng tử đại giá quang lâm, tốt nhất liếc mắt một cái có thể nhìn trúng, khâm điểm làm phi, cho các nàng một giấc mộng phi tử, thậm chí mộng hoàng hậu.

Nhưng trong đám người này duy độc một người là bất đồng. Đầu nàng đúng là cúi thấp, nhưng là đang ngáp, đang ngủ gật, Đại tiểu thư nàng chưa từng bị người lôi dậy sớm như vậy, hiện đang một bụng phát hỏa, chỉ qua loa nhờ cung nữ mặc vào trang phục đơn giản, ngay cả trang điểm cũng không, chỉ là nhẹ tô làn mi xong liền mơ mơ màng màng xuất hiện ở trong này.

Đợi một hồi lâu, lang quân như ý của mọi người mới uy nghi xuất hiện, hần vừa xuất hiện, các khuê nữ liền lập tức cúi người hành lễ, mọi người ai cũng cúi thấp, duy độc một người vẫn là hạc trong bầy gà, tài trí hơn người, cẩn thận nhìn lên, chỉ thấy nàng rũ thấp đầu, đứng thẳng, nhưng cái đầu nhin không được gặt một cái, nhìn qua chính là đang ngủ thật không thoải mái.

Chúng mỹ nhân còn đang thấp người, thấy buồn cười, đều xì cười ra tiếng, quay đầu lại lén liếc nhìn Nhị hoàng tử, đã thấy sắc mặt hần xanh mét, chúng nữ vì thế đều không lên tiếng, mà Liễu Như Phong ở bên cạnh sớm đỏ ngầu mặt, chỉ đành phải nhẹ lay động tỷ tỷ bên cạnh đang hội ngộ cùng Chu công (ngủ), lay một lần, không tỉnh, hai lần, không tỉnh, lần thứ ba nàng xuống tay cũng không nhẹ, chỉ thấy nàng đẩy thật mạnh, vai nữ chính lảo đảo một chút suýt nữa ngã cho xấu mặt, lúc này cuối cùng đã tỉnh, còn không biết sống chết mà tức giận nhìn về phía hung thủ.

“Phong nhi, muội ăn gan báo à, dám đẩy tỷ như vậy!” Nàng vừa đứng vững liền mắng to.

“Đại tỉ.” Liễu Như Phong vừa vội vừa tức, nhướn mắt nghiêng mày (kẹo: tỷ ra dấu hiệu vs ngta làm j, ngta có quan tâm đâu) với nàng thật lâu, Liễu Như Tùng thế mới biết bản thân lúc tấn kiến Nhị hoàng tử còn ngủ, chỉ sợ lại bị náo loạn chê cười.

Nhưng nàng chỉ nhún nhún vai, lơ đãng, sau khi cười lạnh một trận nhìn về phía nam tử đang sắc mặt không tốt kia, mới theo mọi người cúi người đến hành lễ quy củ.

Nhị hoàng tử lúc này mới để chúng mỹ nhân đứng dậy miễn lễ, hần khoanh tay hướng mỹ nhân đi tới, kiên nhẫn dừng ở mỗi người ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp, làm mọi người xấu hổ không chịu được, cũng đều âm thầm may mắn, may mắn tồn một đêm ăn mặc không bị uống phí.

Nhị hoàng tử đi qua Liễu Như Phong còn cố ý cúi đầu cười với nàng, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, trong lòng nháy loạn, tiếp theo lững thững đi về phía Liễu Như Tùng, nhìn nàng vẻ mặt còn buồn ngủ, gương lông mày, trực tiếp liền vượt qua nàng, ngay cả dừng lại thêm một hồi cũng không có.

Thấy thế, Liễu Như Tùng, mắt to như chuông đồng lập tức hung hăng trừng qua. Đáng giận, cũng không phải nàng muốn tiến cung, là hần lừa gạt ép buộc bức bách nàng tiến cung a, vậy mà còn kéo cái mặt ngựa gì chứ? (ý là khó chịu) Đáng giận đến cực điểm!

Giống như có mắt ở sau lưng, hần bỗng dừng ngoái đầu nhìn lại, vừa lúc đón nhận nàng căm ghét liếc mắt một cái, hần giương mi, ánh mắt lại càng không vừa ý, giống như nàng là một đứa bé không có giáo dưỡng, chỉ là lắc lắc đầu, cả ghét bỏ cũng lười cùng nàng nói chuyện, liền xoay người đi về phía mỹ nhân tiếp theo.

Liễu Như Tùng nhìn thấy hành động của hần, càng tức giận đến mức lấy răng cắn chặt môi dưới, nắm chặt hai tay.

Vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã!

Nàng Liễu đại cô nương có từng phải khi nào chịu qua loại tức giận này? Có cơ hội nàng không thể không báo thù, mối thù giữa hai người bọn họ đúng là càng kết càng sâu!

hết chương 2

3. Chương 3

Trong hoàng cung, ngoại triều nơi hoàng đế xử lý triều chính ở hướng Dương (hướng có ánh mặt trời chiếu vào, là sườn Nam của núi, phía Bắc dòng sông), nội đình nơi để hậu ở thì hướng Âm (ngược với hướng Dương, là Bắc núi, Nam sông). Hướng Dương hướng Âm là chỉ sự khác nhau của vận mệnh, tượng trưng cho âm dương hòa hợp, về phần các hoàng tử lấy hướng Đông làm chủ, thái tử đương nhiên ở Đông cung, nhưng trước mắt chưa sắc phong thái tử, bởi vậy Đông cung đang bỏ không, không có người ở. Mà ba vị hoàng tử trước mắt mỗi người ở tại cung Thanh Hòa, cung Thanh Thánh và cung Thanh Tín, nơi ở của Nhị hoàng tử là cung Thanh Thánh gần phía đông nhất trong cung.

Giờ là giờ cơm chiều, Nhị hoàng tử cho triệu các vị khuê tú đến, mở tiệc lớn ở cung Thanh Thánh, muốn các nàng đều được thể hiện tài nghệ cùng vui chơi.

Giai nhân ai lại không xuất ra bản lĩnh toàn thân chứ, có ngâm thơ, có vẽ tranh, có đánh đàn, có nhảy múa, so tài khoe sắc, rất náo nhiệt nha.

Lúc này người đánh đàn trên đài chính là em ruột của thị lang bên Hình bộ, nhìn vẻ đẹp thôi cũng đủ thay cơm rồi, nhưng mọi người còn bận nhìn nhó với Liễu Như Tùng ở bên, không ít khuê nữ khi nghe đến cái tên Liễu Như Tùng trong danh sách cạnh tranh đều mặt xám như tro tàn. Có điều nghĩ lại, dựa vào hành vi phóng đảng không biết xấu hổ của nàng, Nhị hoàng tử chính trực sao có thể nhìn trúng nàng được, ừ thì nàng xinh đẹp như hoa, nhưng thất đức là chuyện tối kị của hoàng gia, thử hỏi trong lịch sử, hoàng triều nào lại cho phép cưới một kỹ nữ vào cung đây?

Cho nên mỗi người chỉ coi Liễu Như Tùng này như kẻ địch giả mà yên tâm hơn nhiều, nhưng vẫn không khỏi lo lắng, ngộ nhỡ yêu tinh này lấy thuật dụ dỗ mê hoặc để Nhị hoàng tử hóa liễu mà chọn nàng làm phi thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng sau khi tiến cung, mọi người đã hoàn toàn yên tâm rồi, bởi vì Nhị hoàng tử căn bản là hoàn toàn khinh thường nàng, tiến cung được mười lăm ngày, hắn cũng chưa từng mở miệng nói với nàng một câu, ngay cả một khuôn mặt tươi cười cũng chưa từng cho nàng, danh hoa kinh thành này xem ra ở trong mắt của Nhị hoàng tử quả thực chỉ như hoa dại ven đường không đáng một xu, có người thậm chí, nhìn nàng như là tàn hoa bại liễu, ghét bỏ vô cùng.

Thấy người gặp họa, ai ai cũng vui sướng nha, không khỏi chính thức thở phào, yêu nữ ngàn năm này gặp phải vị hoàng tử cương nghị nội liêm, ha ha, không có đất diễn rồi!

Khuê nữ trên đài còn đang ra sức gảy một khúc “Tiêu tương dạ vũ” (đêm mưa nơi sông Tiêu Tương), mọi người tập trung yên lặng nghe, ai cũng chìm trong nỗi xót thương, đang đến đoạn ai oán thê lương vạn phần, bỗng dưng “Dát tư, dát tư”, một tiếng lại một tiếng cứ thế truyền tới, mọi người nhất thời hồ nghi nín thở tìm theo tiếng động nhìn về phía người phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Liễu đại cô nương nàng lại cứ ngồi cắn hạt dưa tanh tách, phát ra âm thanh gậy nhiễu, làm tiếng đàn trên đài cũng thất loạn, người đánh đàn mặt đỏ tía tai, không biết làm sao cho phải.

Mọi người lập tức trợn mắt trừng nàng, nàng lại làm như không thấy, vẫn phát ra âm thanh cắn hạt dưa “Dát tư, dát tư” như trước mà nhiều loạn người khác, hiển nhiên đại cô nương nàng là có ý!

“Đại tỉ.” Liễu Như Phong liền ngồi xuống phía sau nàng, chỉ có thể đỏ mặt khẽ kéo góc áo của nàng, muốn nàng tiết chế một chút, nàng lúc này mới cười vô tội lại ngọt ngào làm say chết người không đền mạng. (kẹo: được r, kẹo thừa nhận cái chữ k đền mạng là kẹo tự thêm vào a :>)

“Ừa? Sao vậy? Các người đừng để ý đến ta làm gì, người gảy cứ tiếp tục gảy đi, người nghe cứ tiếp tục nghe đi, người cắn, ừ ta cũng tiếp tục cắn đây (=)) .” Nàng phất tay nói với khuê nữ trên đài, như thể vẫn chưa biết mình vô lễ ở chỗ nào.

“Đại tỉ!” Liễu Như Phong thực muốn phát điên. Bây giờ cũng thật sự dễ cho người ta chế giễu rồi, lại còn là ngay trước mặt Nhị hoàng tử, hắn nhất định sẽ nghĩ Liễu gia ai ai cũng đều là như thế, biết đâu lại xem thường luôn cả nàng mất thôi.

Chỉ là Liễu Như Tùng vẫn như cũ cắn hạt dưa không để ý tới nàng. Nàng chính là cố ý a, Nhị hoàng tử muốn tĩnh tâm ngưng thần để nghe một khúc “Tiêu tương dạ vũ” nàng liền không cho hắn được như nguyện, không nháo đến mức hắn càng thêm phiền chán thì không được, tốt nhất một đường đem nàng đuổi ra khỏi cung luôn đi, vậy thì nàng có thể mỗi ngày khi ánh sáng mặt trời chiếu đến mông rồi mới dậy, đừng có mỗi ngày gà vừa gáy đã bị vật ra trang điểm a, đối với con cú như nàng mà nói, ôi, thật sự là một sự thống khổ.

Hướng hồ, biết rõ danh hiệu phi tử này không có khả năng rơi xuống đầu mình, vẫn luôn là hoa hồng nay lại lưu lạc đi làm cái lá làm nền, nàng bây giờ có khác nào người hầu đi theo công tử đến trường, nhằm chán tới cực điểm lại lãng phí thời gian, còn không bằng sớm hồi phủ, thực hiện xuân thu đại mộng (ước mơ, hoài bão lớn) của nàng có phải tốt hơn không.

Thấy nàng cứ việc ta ta làm, không thềm để ý gì, Liễu Như Phong lo lắng buồn bực, rồi lại không có cách nào.

Sao nàng lại có một tỷ tỷ siêu cấp bốc đồng như vậy chứ!

“Liều đại cô nương.” Giọng nói trầm thấp vững vàng này cắt đứt tiếng vang căn hạt dưa kia, từ từ truyền đến. Từ lúc tiến cung tới nay, rốt cuộc lần đầu tiên mở miệng vàng nói chuyện với nàng.

Nàng ngẩng cằm lên, nghênh đón nhìn vào hắn, ánh mắt không che giấu khiêu khích. “Ừ, ta đây.” (@.@)

Hắn nở một nụ cười. “Trông người đêm nay cũng nghỉ ngơi cả một chập rồi, hạt dưa cắn xong không ít, các cô nương ai cũng thể hiện một thứ tài hay, ngay đến cả lệnh muội vừa rồi cũng ngâm thơ điệu ngữ khiến mọi người tán thưởng không thôi, người thân là tỷ tỷ, thế mà cả buổi cũng không nói một câu, đừng nói là ngay cả một chút tài nghệ cũng không có nhé? Nghe nói Liễu phu nhân năm đó bị bệnh mà mất, ba cô con gái đều do Liễu đại nhân một tay nuôi lớn, nhưng hẳn dạy dỗ con gái cũng thật khác người nhỉ, con gái thứ hai sắc nghệ (nhân sắc+tài nghệ) song toàn, nhưng con gái đầu này thì lại, chặc chặc, không có tư sắc, cũng chẳng thấy tài đức, aiz, đáng tiếc, đáng tiếc.” Phần châm chọc của hắn càng nhiều hơn một chút.

Trong đầu nàng hừ một tiếng. Muốn kích cho nàng xấu mặt, hừ, nàng không cho hắn như ý. “Ta từ nhỏ tang mẹ, không được dạy dỗ tốt, đến giờ bị xấu hổ mất mặt, ta cảm thấy xấu hổ sâu sắc a, cảm thấy thực xin lỗi cha a, uống cho ông một người già bồi dưỡng ba chị em chúng ta từ nhỏ, dạy phổ nhạc điền từ thuê thừa vẽ tranh, đánh cờ tiêu khiển, đến cả đánh đàn cũng bắt học hết lần này tới lần khác, muốn người khác đừng có xem thường những đứa bé không mẹ, nào ngờ hôm nay vào cung, khiến cho phụ thân hổ thẹn rồi.” Nàng cúi thấp mặt, làm bộ làm tịch.

“Ý của cô nương là, người cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thành thạo, là ý này sao?” Kể xuất sắc hơn người kia trừng mắt nhìn vào khuôn mặt tươi cười không chút nào chột dạ của nàng nói.

“Ta không nói như vậy, nhưng Nhị hoàng tử cứ khẳng định như vậy, vậy cứ coi là vậy cũng được.” Nàng cười đến gian xảo, còn kiềm cả da mặt dày, cúi đầu, lại một trận nhú mi. Âm thanh này.

“Một khi đã như vậy, người có thể đàn một khúc vì ta trợ hứng được không?”

Hừ, nghĩ có thể thách đố nàng sao, nằm mơ!

“Có thể, ta đành miễn cưỡng vậy.” Nàng phong thái yếu điệu mà chậm rãi đi lên đài, trên đài vốn em gái ruột của thị lang bên Hình bộ còn đang ngồi, vừa thấy nàng mỉm cười khê liếc nhìn, dáng vẻ kiêu ngạo, lập tức sợ hãi mà dịch mõng nhường ghế, khê chạy xuống đài quay về chỗ ngồi.

Nàng che miệng cười, chỉ ngồi xuống, chuyển động điều chỉnh dây đàn.

“Ta đành miễn cưỡng xấu mặt dâng lên một khúc đêm phượng hoàng tặng các vị vậy.” Nàng vỗ nhẹ bệ đàn, mềm mại nhẹ gảy, đặt tay xuống linh hoạt, ngâm nga, ôn nhu, dứt khoát, tập trung, v.v.. điều khiển tinh tế thành thực, khúc âm vận phần kiều diễm, làm cho người thanh tâm quả dục (không có ham muốn), trái tim trong sáng cũng muốn trở nên điên cuồng.

Một khúc đàn xong, tất cả nữ nhân đều là khuôn mặt khao khát, xuất ra vẻ ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng nàng chỉ có mỹ mạo, không ngờ đánh đàn lại tinh diệu như thế, công lực cao thâm chỉ sợ các nàng không ai có thể sánh kịp.

“Ba ba ba.” Âm thanh Nhị hoàng tử vỗ tay tán dương hoan nghênh rốt cuộc truyền đến, nàng lúc này mới nhìn về phía khuôn mặt không hề có gì kinh ngạc của hắn, một mạch bước xuống đài.

Lúc sau, Liễu Như Tùng lại cực lực bộc lộ tài năng thư pháp, múa bút tự nhiên, như nước chảy mây trôi, mọi người xem đến mức trợn mắt há mồm, cuối cùng, lại ở trước mặt mọi người múa một khúc “Xuân hí thủy” (nghịch nước mùa xuân), cũng giống như trước khiến người ta phải kinh ngạc, mỗi lần xoay người, chuyển động đều đem dáng người yếu điệu của nàng bày ra không sót tí nào, mỗi cái nhún mào mỗi một nụ cười, thoát trần tuyệt tục, quả thực là tiên tử nghịch nước, đẹp không sao tả xiết.

Nhảy xong, Nhị hoàng tử xanh cả mặt, đôi mắt trong suốt thâm thúy càng thêm phức tạp khó hiểu.

Tất cả nữ nhân cũng vỗ ngực khê thở gấp. Đúng là cái đồ yêu nữ , chuyên môn đi câu dẫn hồn vía đàn ông, đáng sợ, thật đáng sợ, vô cùng đáng sợ!

Hoàng cung lớn thiệt nga, Liễu Như Tùng một mực tránh né những nữ tử cố gắng nịnh nọt quyền rũ Nhị hoàng tử, một mình đi lung tung trong cung. Đây chính là kinh nghiệm khó có được a, thâm cung nội viện luôn luôn là cấm địa đối với người thường, có cơ hội tuyệt không thể bỏ lỡ, đương nhiên phải tham quan cho kĩ, dù sao, đây cũng có lẽ là cơ hội duy nhất kiếp này để nàng đi thăm hoàng cung, bởi vì nàng thực khẳng định, không lâu sau, nàng sẽ bị người ta quét như quét rác ra khỏi cung, về nhà tự mình lo ình thôi.

Nhàn nhả bước tới hoa viên, bốn phía tùy thời có cung nữ thái giám đi qua, nhưng biết nàng là tuyển tú mà Nhị hoàng tử tuyển tiến cung, nên cũng không quấy rầy nàng, mặc nàng tùy ý đi dạo, ngắm nhìn một bức phi long thạch điêu (điêu khắc bằng đá hình rồng bay) đứng sừng sững ở chính giữa hoa viên tạc từ hơn mấy vạn viên đá hoa cương và cẩm thạch, rất đồi hùng vĩ đồ sộ, nàng tấm tắc thán phục. Tuy rằng nàng đã là cành vàng lá ngọc, cuộc sống nhà giàu xa hoa phú quý, nhưng so với hoàng gia vẫn là một trời một vực, không đáng nhắc tới.

Xa xa, nàng nhìn thấy một vị phu nhân được các cung nữ vây quanh, dáng vẻ vênh váo tự đắc, y phục hoa gấm, tuy hơi lớn tuổi nhưng nhờ bảo dưỡng nên vẫn rất xinh đẹp.

Nàng đoán, có thể ở trong cung này thể hiện thần thái như thế chỉ có thể là một người, đích thị là Trần phi cậy mình được sủng mà kiêu theo như lời đồn không thể sai được.

Nàng nhún nhún vai, không để ở trong lòng, nếu Trần phi không nhìn thấy nàng, nàng cũng không đại đi hành lễ để bị coi thường, vì thế xoay người đi về hướng ngược lại.

“Ồ? Đây chẳng phải là Liễu đại cô nương sao?” Tam hoàng tử giống như nhặt được bảo vật liền bước nhanh đến.

“Thì ra là Tam hoàng tử, xin bái kiến Tam hoàng tử.” Nàng cúi người hành lễ, âm thầm rên rỉ một chút, tuy rằng mất hứng khi thấy hắn, nhưng vẫn khôn khéo không biểu hiện ra ngoài.

Người này đúng là chân truyền mẹ nào con nấy, lớn lên kỳ thật trông cũng không tồi, nhưng thái độ làm người lại dâm dặt, từ trước đến nay, nàng tránh né hắn đã không dưới cả trăm lần, giờ lại bị hắn túm được, buồn bực ghê gớm nhưng cũng chỉ đành mỉm cười cho có lệ.

Hắn thấy nàng cúi người hành lễ, một đôi tay heo không có quy củ lập tức duỗi ra, làm như muốn đỡ nàng dậy, kì thực là muốn ăn được một ít đậu hũ của nàng thôi, nhưng Liễu Như Tùng há lại không biết ý định của hắn, vì thế nàng khéo léo lui một bước, khiến hắn vồ hụt.

Hắn cũng không tức giận, có lẽ là đã quen với bị nàng gạt đi rồi, từ lâu đã quen rồi.

“Liễu cô nương, nàng sao lại đi dạo một mình trong cung vậy, không có ai bồi nàng sao?” Biết rõ nàng là một trong những tuyển phi của Nhị hoàng tử, hắn vẫn còn cố ý hỏi. Trên thực tế, sau khi nghe nói nàng cũng là một trong những tuyển phi của Nhị ca xong, hắn tức giận đến mấy buổi tối ngủ không yên, vừa hận chính mình nạp phi quá sớm, vừa hận Nhị ca đoạt mất người yêu.

“Ta chỉ muốn một chút thanh tĩnh, không muốn bị người quấy rầy.” Âm chỉ này đủ rõ ràng đi, chỉ chờ cho đầu heo này thức thời một chút mà tự động rời đi.

“A, cô nương thật giống ta nha, ta cũng muốn tìm một nơi thanh tĩnh ngồi một lát, không bằng, chúng ta cùng đi đi.”

Tên quỷ mặt trơ trán bóng này, nhất định là hạ quyết tâm muốn dây dưa không dứt với nàng rồi! Thấy một đôi tay heo của hắn vừa muốn duỗi đến, nàng đề nén lửa giận đang muốn cự tuyệt tránh né, một giọng nam trong trẻo lắng đọng liền xuất hiện trên đầu nàng.

“Tam đệ, Liễu cô nương có lẽ sẽ không rảnh đi tìm nơi thanh tĩnh đâu, bởi vì ta định muốn ở ngụ yến (bữa tiệc buổi trưa) mời tất cả tuyển phi, mời nàng thưởng thức sơn hào hải vị trong cung.” Nhị hoàng tử nhanh nhẹn bước tới.

“Vậy sao?” Chuyện tốt khó có được bị cản trở, Tam hoàng tử đầy một bụng hỏa.

“Đi thôi.” Nhị hoàng tử lạnh lùng nói với nàng, ánh mắt đậm mạc, không hề dao động.

Nàng tức không chịu được, chủ động kéo tay Tam hoàng tử. “Đã là ngọc yển, ta tin Nhị hoàng tử sẽ không để ý Tam hoàng tử gia nhập buổi tiệc chứ, như vậy càng náo nhiệt hơn, Nhị hoàng tử, người nói có đúng hay không?” Nàng khiêu khích mà kéo nhanh tay của Tam hoàng tử.

Diêu Thường Thiên vui đến bay lên được, nhìn cánh tay nhỏ bé trắng nõn cầm tay hắn, thật vui vẻ. “Nhị ca, đệ muốn đi, huynh sẽ không keo kiệt đến mức không mời thần đệ đi ăn một chút chứ?”

Diêu Thường Diễm liếc mắt nhìn nàng cầm tay nam nhân khác, thần sắc vẫn như trước không thay đổi, ngay sau đó nói: “Muốn tới thì tới đi.” Về mặt không gọn sóng như là đang nói, nàng Liễu Như Tùng chỉ là một người phóng đảng như vậy mà thôi, chẳng có gì quá là kỳ lạ.

Được lắm, hắn chê nàng dâm đảng vô sỉ, nàng liền phát tác cho hắn xem đủ!

Chỉ thấy trên buổi tiệc, Liễu Như Tùng dáng người so với hoa còn đẹp hơn, xinh đẹp vô song kề sát bên Tam hoàng tử, gần đến mức làm hắn tâm hoa nộ phóng (sửng như mở cờ trong bụng), cả người suýt nữa thì bổ nhào lên găm cắn tiểu yêu tinh ngàn năm này.

Lúc này tiểu yêu tinh càng tươi cười mê người mà dâng lên hắn một viên anh đào, hắn như say như mộng liền đưa miệng ra tiếp được. Anh đào do mỹ nhân đút cho quả thực ngọt, ngọt khiến người ta chết không đền mạng a!

Cả bàn tiệc liền liếc nhìn hai người bọn họ không thèm nhìn tới người ngoài, cứ qua qua lại lại, công khai liếc mắt đưa tình rất chi là khoái hoạt.

Rốt cuộc có người nhìn không chịu nổi, khuê nữ của thượng thư bên phía Công bộ thượng thư là người thứ nhất cả giận nói: “Liễu cô nương, người tiến cung là vì Nhị hoàng tử mà đến, sao lại giống như một dâm phụ phong lưu, đối với người mà tương lai có thể là em chồng khoe khoang phong tình, vô liêm sỉ như vậy?” Càng về sau nàng lại càng nhịn không được mà tức giận mắng.

Nghe vậy, nàng buông anh đào còn muốn nhét vào miệng hắn, ánh mắt đảo qua quyến rũ mê người, nhưng về mặt lại buồn bực. “Hả? Người nói tương lai có thể là em chồng? Ta có nghe sai hay không đây? Hóa ra ta có tham gia cạnh tranh sao, ta sao lại không nhớ rõ nhỉ?”

“Người! Người ai cũng có thể làm chồng, không xứng tham gia tuyển phi của hoàng gia!” Khuê nữ của thượng thư bên phía Công bộ lại mắng ra tiếng.

“Người căm thù!” Không thể đứng nhìn mỹ nhân chịu ủy khuất, Tam hoàng tử lập tức ra tay vì nàng.

“Tam hoàng tử, người không cần phải tức giận, nàng nói đúng a, lấy thanh danh của ta, thật không xứng tham gia hoạt động tuyển phi của hoàng gia, hơn nữa danh tiếng trong sạch của Nhị hoàng tử tài trí hơn người, nếu ta thực được tuyển không phải là làm bẩn thanh danh cao quý của hắn sao? Cho nên ta cho rằng, Nhị hoàng tử vẫn là xứng với Nhị muội thanh tao cao thượng kia của nhà ta thôi, vậy mới thật thỏa đáng nha.”

Nàng vừa vì muội muội nhà mình giúp một tay xong lại tiếp tục ủy khuất nói: “Ta cũng tự mình hiểu được, lần tuyển phi này, coi như chỉ là một tháng du lịch cung đình thôi, đi chơi xong đương nhiên phải về nhà, nếu đến đây, sao có thể không tận hưởng, không ăn uống vui chơi cho đã nghiền chứ, Tam hoàng tử, người nói có phải hay không?” Nói xong, ánh mắt nàng cố ý liếc về phía Diêu Thường Diễm đang ngồi trên cao ghế chủ vị, ủy khuất cười với hắn, hắn lại trả cho nàng vẻ mặt lạnh lùng hờ hững.

“Đúng đúng đúng, nàng nói gì cũng đúng.” Giọng nói này Tam hoàng tử nói đến mức xương cốt đều nhũn ra.

“Mà nếu vậy cũng tốt thôi, các tỷ muội không hoan nghênh chúng ta, không bằng chúng ta sớm cáo lui đi, đổi sang nơi khác dừng đi, đừng ở đây cản trở ánh mắt của các nàng làm gì.” Nàng khiêu khích nói.

Mắt hắn lập tức sáng lên. “Được, như vậy đi.” Ngay cả nói cáo lui với người chủ tiệc kia cũng không kịp, Diêu Thường Thiên lôi kéo nàng linh hoạt nhanh chóng chạy lấy người.

“Đại tỉ!” Liễu Như Phong không thể tin mà nhìn vào đại tỉ thực sự cùng Tam hoàng tử tên đăng đồ tử này đi rồi. Nàng không phải chán ghét nhất là hần sao? Sao còn có thể cùng hần liếc mắt đưa tình, đơn độc hẹn hò?

Cẩn thận nhìn về phía chủ tiệc, chỉ thấy hần cúi đầu không nói, chung quanh tràn ngập không khí quỷ dị nói không nên lời.

Thắp một ngọn đèn lên, ánh sáng lay động, chiếu tới làn da trắng nõn của thiên hạ trên giường càng thêm sáng bóng, nhan sắc thanh thuần giống như được chạm trổ ngọc.

Giờ sừ (1h-3h sáng) qua đi, nàng lại mất ngủ, ban đêm nàng khó ngủ, không trở mình đến mức kiệt sức rồi là không thể ngủ ngon được, nhưng một khi đã ngủ là phải đến lúc mặt trời chiếu đến mờ mờ mới có thể dậy được, dù sao nàng sinh ra trong nhà phú quý, thiên kim tiểu thư ngủ thẳng tới lúc mặt trời chiếu đến mờ mờ cũng sẽ không có người nào dám nói một câu, huống chi đại cô nương Liễu phủ nàng đây là con gái được phụ thân thương thấu tận xương, muội muội không dám quở trách, tự nhiên dưỡng thành cá tính tùy hứng, muốn làm gì thì làm của nàng.

Có điều sau khi vào cung nàng thật thắm, ban đêm như bình thường khó ngủ, ban ngày trời vừa sáng sẽ bị các cung nữ cứng rắn kéo ra khỏi phòng ngủ, dạy một đống lớn những lễ nghi cung đình, nói rằng các nàng mỗi mỹ nhân đều có thể sẽ trúng tuyển thành hoàng tử phi, bởi vậy tất cả mọi người đều phải chấp nhận dạy dỗ lễ nghi cho phi tử này.

Nàng sắp phiền chết rồi, hai tay ôm gối, chỉ mong sao một tháng chịu khổ hình trong cung đình này mau chấm dứt, nàng đã hoài niệm chiếc giường bình phong sơn đen chạm khắc hoa trong phủ lắm rồi a.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới tên Tam hoàng tử ghê tởm kia. Hôm nay nàng đã phải mất công phu rất lớn, mới bỏ được cái kẹo da trâu (dai như đĩa) kia ra nha, không nghĩ tới đôi tay này của nàng lại bị hần ăn không ít đậu hũ, đây hết thảy đều do Nhị hoàng tử tên nam nhân thối kia, nếu không phải vì muốn làm cho hần mất hết mặt mũi, nàng cũng không cần hy sinh nhan sắc, đi vật lộn với cái tên háo sắc kia a.

Nói ra cũng khiến người ta không cam lòng, chỉ cần là nam nhân, chẳng cần biết là già hay trẻ, có người nào là không chiều chuộng theo đuổi nàng chứ, vì sao tên Nhị hoàng tử này vốn hay giả bộ đứng đắn nhưng với nàng thì lại thể hiện sắc thái hoàn toàn không đóng giả, rất giống như nàng là ruồi nhặng bẩn thỉu, đụng chạm không được mà cũng không muốn đụng chạm vào, thật sự là làm cho người ta tức giận.

Hoàng tử thì rất giỏi sao, không lên làm được hoàng đế không phải bình thường đều bị các huynh đệ khác tranh đoạt hạ bệ sao, kết cục trong tương lai biết đâu lại vô cùng thê thảm nha.

Đến lúc đó, còn phải xem nàng có muốn ra tay giúp hần thống nhất hay không nha, dù sao ở trong triều không có thực lực thì chẳng làm được cái gì cả, về khoản đó Đại hoàng tử nhưng thật ra lại rất tích cực nha, vài năm gần đây càng thêm nâng đỡ cha nàng, nhưng nói trắng ra thì không phải là vì hy vọng tương lai kết hợp thế lực để phò trợ hần lên ngôi hoàng đế sao, chỉ là nàng thấy, thế lực của Đại hoàng tử còn chưa đủ, Hoàng Thượng cũng không đủ tín nhiệm hần, tuy rằng lần này phái hần tiêu diệt thổ phỉ, nhưng thành quả chưa biết, tương lai trận tranh đấu ngôi vị thái tử này, còn phải xem đã!

Khẽ nhắm mắt lại, hy vọng nhắm mắt như vậy thì có thể ngủ được, nếu không ngày mai lại phải chịu một trận dày vò rồi.

Lúc này một trận gió mát thổi qua, nàng chỉ cảm thấy thật thoải mái a. Không đúng, cửa thì đóng kín, sao có thể có gió được?

Bỗng dưng, nàng mở mắt ra, phút chốc cứng người lại, chỉ thấy bốn phía đã là một mảnh hắc ám, ngọn đèn đã tắt từ bao giờ.

Sao lại thế này?

Ở trong bóng tối, nàng nghe thấy có người tiếp cận mép giường, hơn nữa còn cố ý tạo ra rung động, để cho nàng biết là có người.

“Là ai?” Nàng trấn định hỏi.

Trong bóng đêm hần nhàn nhạt nhíu mày. Không tồi, rất gan dạ sáng suốt.

“Là ai?” Thấy người tới không đáp lại, nàng lại hỏi một lần nữa, tay nhỏ bé lặng lẽ sờ vào gối đầu. Không có vũ khí, lần giở trò này đành phải tạm chiều theo người ta thôi. “Lớn mật, nơi này là cấm viện hoàng cung, ngươi dám tự tiện xông vào, muốn chết rồi phải không!”

Hắn càng lúc càng phải khen ngợi nàng rồi, gặp nguy không loạn, rất có ý thức của người chủ mẫu thiên hạ.

“Là ta, cô nương không nhớ rõ sao?” Hắn đem thanh âm ép tới mức thật trầm thật thấp.

“ Người là ai?” Trong đêm tối, lại ngược hướng ánh trăng, nàng không thấy được khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy giọng nói rất quen tai.

“Cô nương thật sự là người cao quý lại bị đăng trí nha, bị đoạt mất một nghìn hai chỗ ngân phiếu kia vậy mà đảo mất một cái liền quên không còn một mảnh, quả nhiên là bọn nhà giàu, không cần chút tiền tài nhỏ nhỏ ấy ha.”

Nàng liền mắng to.”Là ngươi, ngươi cái tên đăng đồ tử này, còn dám xuất hiện ở trước mặt ta? !” Hôm ấy sau khi bị cái tên đáng giận này khinh bạc, nàng buồn bực đi phái người chung quanh hỏi thăm cả một hồi lâu, có điều mãi mà vẫn chẳng có tin tức nào của hắn, không tên cũng chẳng có họ vốn là rất khó tìm được, nhưng mà giờ đây là tự tên đăng đồ tử này dâng mình đến cửa, nàng khẳng định tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Ta thấy nhớ ngươi, cho nên đã tới đây, ngươi không cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà vừa mừng vừa lo) sao?” Hắn cười tà tứ không thôi.

“Phi! Thụ sủng nhược kinh, bốn cô nương hận không thể đem ngươi băm thành vạn đoạn (chém thành trăm mảnh), nếu không khó tiêu hết mỗi hận trong lòng của ta.”

“Phải không?” Nhìn gấm đệm màu tím hỗn độn khắp cả giường, hắn thô lỗ nghiêng về phía trước.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng kinh hãi.

“Ừa? Cô nương thanh khiết lại thông minh, mà ta cũng chọn lúc đêm khuya để đến thăm, ngươi không thể không biết vì sao ta lại đến chứ?” Hắn giả vờ giật mình.

“Ngươi! Ngươi đáng chết! Ngươi dám bước qua đây thêm một bước nữa ta sẽ hét lên, ở nơi cung cấm này ngươi có chấp cánh cũng không bay nổi đâu.” Nàng ôm chặt gối đầu nói.

“Cô nương mong ta chết như vậy sao? Thật sự là kì lạ nha Dựa vào thanh danh phóng đảng của cô nương, có nam nhân đêm khuya đến thăm, đáng lẽ phải mở sẵn chấn đệm ra chào đón chứ nhỉ, sao lại kêu lớn đòi cứu mạng vậy chứ, chuyện này cùng với đồn đãi quả là bất hợp lí nha?”

Liễu Như Tùng nàng muốn phát điên luôn rồi.”Thanh danh của ta phóng đảng ra sao cũng không can hệ đến cái rầm nhà ngươi a, cách xa ta ra một chút, nếu không ta sẽ hét lên đấy.”

“Chắc chắc, ngôn ngữ thật là thô tục, chẳng giống tiểu thư khuê các gì cả, thực không hiểu nổi các đại thần trong vụ tuyển phi này đều mất mù hay là vị Nhị hoàng tử kia ánh mắt như c*t (kẹo: dạ cái cv nó viết hẳn ra nhưng mà thui, để tránh mất vệ sinh nên kẹo để thể này các tình yêu tự hiểu nhé), không cần thận chọn trúng phải ngươi.”

“Đúng đấy! Chính là vị Nhị hoàng tử ánh mắt như c*t kia chọn trúng phải ta đấy, cho nên ngươi tốt nhất cần thận một chút cho ta, liệu hồn Nhị hoàng tử phái người lấy cái đầu của ngươi nha!” Nàng dứt khoát đe dọa hắn.

“Ngươi thật sự cho rằng Nhị hoàng tử sẽ vì ngươi loại phụ nữ dâm đảng này mà xung đột với ta sao?” Hắn cười lạnh mà đối đáp.

“Ngươi! Không đúng, nơi này là hoàng cung, ngươi vào bằng cách nào?” Nàng bỗng nhiên nhớ tới.

“Đi bộ vào a.” Dáng vẻ nhàn hạ thật sự làm người ta hận đến ngứa ngáy nghiêng rằng.

“Ngươi là người trong cung đúng không? Đúng, nhất định là vậy rồi, chỉ có người trong cung mới có thể ra vào cung đình thần nhiên như vậy trong đêm khuya, cũng chỉ có người trong cung mới có thể dễ dàng thám

thỉnh được việc đại thần triều đình ăn hối lộ trái pháp luật, rồi đứng ở giữa cản trở, thừa cơ đen ăn đen, người rốt cuộc là ai?” Nàng lại hỏi.

Thông minh, không hổ là ý trung nhân của hần.

Khẽ cười một tiếng đầy tà tếu.”Ta là ai? Không phải là bạn tình trong tương lai của ngươi sao?”

“Lớn mật!” Nàng giận đến mức lấy gối đầu quăng vào mặt hần.

Hần dễ dàng tránh được, có điều vẫn rất cẩn thận che đi ánh sáng, không cho nàng có cơ hội nhìn thấy khuôn mặt của hần. Nhưng, chính nàng cũng chuyển khác rồi, đối diện với ánh trăng, hần nhìn thấy rõ ràng hơi thở của nàng dồn dập, tức giận đến mức đôi lông mày cong hình lá liễu cũng nhú lên, nhưng nhìn vào hơi thở như sương sánh cùng làn da trắng tuyết dưới ánh trăng như muốn đốt hỏa, chiếc má lúm đồng tiền như phù dung kiều diễm, làm cho kẻ khác phải thất thần.

Bỗng chốc, nàng muốn xuống giường kêu cứu, bước một bước lớn, hần thuận thế một tay che miệng của nàng, một tay đem nàng ôm vào trong ngực. “Được lắm, nha đầu hư hỏng không chịu nghe lời.” Hần mập mờ bốn cọt ôm nàng càng chặt thêm.

Nàng liều mạng giãy dụa đến mức đỏ mặt tía tai, sống chết muốn nhìn rõ khuôn mặt của hần, nhưng nàng càng giãy dụa, hần ôm càng chặt thêm, cuối cùng dứt khoát đem nàng gắt gao giam vào lòng, làm nàng muốn động đậy cũng không được.

“Ngươi cái đồ sắc lang, mau thả ta ra!” Đầu của nàng bị khóa vào trong ngực của hần, dán vào thân thể hần mà nói chuyện, âm thanh rầu rĩ hỗn loạn không rõ.

“Ngươi nói gì cơ? Ta nghe không rõ lắm.” Mỹ nữ ở trong ôm ấp, hần cứ thế trêu đùa nàng.

“Thả ta ra!” Tưởng chừng như nàng dùng toàn bộ sức lực hét lên, đáng tiếc âm thanh âm phát ra lại chỉ như mèo kêu, làm cho hần chột bặt cười.

“Không buông, ta luyện tiếu không muốn buông.” Câu này chính là nói thật, ôm lấy thân thể kiều diễm mềm mại lại ngát hương của nàng, hần nhắm mắt lại, cực kỳ quyến luyến mà hưởng thụ. Tiếp theo, lưng hần đột nhiên cứng ngắc lại, bởi vì thân thể không theo mong muốn mà đột nhiên nóng lên.

Đáng chết, quá mức hưởng thụ rồi, quả là cực phẩm nhân gian đáng chết!

Sự tình vượt ngoài dự liệu, nên làm sao cho phải đây?

Cứ thế ăn nàng luôn bây giờ?

Cũng tốt, dù sao nàng sớm muộn gì cũng là người của hần, nhắm nháp nàng sớm một ngày cũng tốt, sao phải nhịn chứ?

Hạ quyết định xong, hần cười càng thêm mê người, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, trong bóng tối hai phiến môi nóng bỏng dán lên chặt chẽ, một băng một hỏa nhanh chóng kết hợp, nàng trốn không thoát cũng tránh không được, chỉ có thể hỗn hển mà mặc hần tàn sát bừa bãi.

Qua một hồi lâu, hần hôn đến vong tình, người trong ngực tựa hồ cũng bị mê hoặc, nhiệt tình được từng chút từng chút cảm giác xa lạ làm cho thức tỉnh, cảm thấy khô nóng dị thường.

Nàng bị làm sao vậy? Bị hôn đến ám đầu luôn rồi sao?

Hình như vậy, nhưng nàng không muốn ngừng, thật muốn biết lại tiếp tục hôn thì sẽ ra sao.

Sẽ càng mê muội hơn sao?

Hay là càng nóng hơn?

A, hình như lạnh hơn một chút rồi thì phải? Là bởi vì xiêm y đã bị cởi ra sao?

Hình như vậy!

Trời ạ! Càng lạnh cũng lại càng nóng hơn, tại sao có thể như vậy?

Kế tiếp sẽ ra sao? Nàng thế nhưng lại khó nén hưng phấn mà chờ mong. (bản năng sắc nữ ==)

“Đại t tử, muội là Phong nhi, tỷ đã ngủ chưa?” Tiếng đập cửa khe khẽ đột nhiên truyền đến.

Hả? Vừa ngẩng đầu lên mở mắt nhìn, bốn phía làm gì còn có người nào? Lại cúi đầu vừa nhìn, thần trí phút chốc thanh tỉnh lại. A! Xiêm y của nàng sao lại bị cởi sạch, chỉ còn một tấm lụa đỏ che đậy thân thể.

Nuốt một ngụm nước bọt. Nguy rồi, nàng gặp phải quỷ rồi! (kẹo: hết rửa chồng mất quyền lại rửa chồng mất mạng, pó tay t tử rùi @.@)

Trên đỉnh mái hiên, hắc cú đầu thỏ dài, nhìn ngón tay còn lưu lại xúc cảm mềm mại mà cười khở.

Aiz, còn thiếu một chút nữa thì!

Xem ra tối nay chỉ có thể tắm nước lạnh hạ hỏa rồi.

Lại lần nữa lắc đầu than thở.

Hôm nay, đã là ngày thứ hai mươi lăm các nàng tiến cung rồi, qua mấy ngày nữa là Nhị hoàng tử sẽ nhất định phải tuyển ra phi tử vừa ý, mấy ngày này, các mỹ nhân cứ như kiểu đang dùng nốt sức lực cuối cùng muốn đâm tới đích vậy, làm chú mèo con hăng say mà liều mình hướng Nhị hoàng tử quẩn a quẩn a, dính a dính a, chỉ hy vọng đạt được ưu ái.

So với mọi người đang bận bịu, nàng, Liễu đại cô nương, lại buồn chán mà tiếp tục cắn hạt dưa, uống trà Long Tĩnh hảo hạng, coi mọi việc như chẳng liên quan tới nàng.

“Muội ở đây làm gì? Sao còn không đi bám lấy tướng công tương lai của muội đi, cẩn thận bị cái đám cuồng phong lãng điệp (phụ nữ đẹp nhưng phóng đảng) kia đoạt mất chồng giờ.” Nàng nhàn rỗi không có việc gì làm bèn mang muội muội Liễu Như Phong của nàng ra quở trách một tí, rất bất ngờ khi thấy Nhị muội không nắm chặt lấy cơ hội mấy ngày cuối cùng này, gây ấn tượng tốt cho người trong lòng.

“Đại t tử, tỷ hãy thành thật nói uội biết, đêm hôm trước trong phòng tỷ đã xảy ra chuyện gì?” Liễu Như Phong thật sự là ghen lâu lắm rồi mới dám hỏi. Đêm đó bước vào trong phòng tỷ tỷ, phát hiện nàng hai mắt vô thần, đôi má phỉm hồng, dọa người nhất chính là xiêm y không ngay ngắn, đáng về cực kì khả nghi, hay là. Vì danh dự của Liễu gia, nàng không thể không hỏi cho rõ ràng.

“Ách. Chuyện này a. Kỳ thật, cũng không có gì, không phải là ban đêm rất nóng sao, ta cởi xiêm y át mẻ chút thôi mà.” Nàng hiếm khi lại nói cho qua thể này. Loại chuyện vốn là bị người ta khinh bạc, sau đó lại biến thành chính mình sưng đến quên cả trời đất, muốn ngừng mà không được này, muốn nàng mở miệng thể nào a?

“Có thật như tỷ nói không?” Liễu Như Phong không buông tha mà tiếp tục ép hỏi.

“Ách. Đương nhiên thật rồi. Liễu Như Phong, muội muốn ăn đòn có phải không, dám nói chuyện với đại t tử của muội như vậy?” Càng nói về sau, nàng lại thẹn quá hóa giận, dứt khoát giáo huấn người ta một chút trước đã.

Thấy nàng tức giận, Liễu Như Phong cũng không dám nhắc lại. Từ nhỏ đến lớn tỷ tỷ phải kiêm luôn chức mẹ của nàng, đầy đủ quyền uy, nói nhỏ một chút chính là bản thân nàng và Bách nhi ngay cả cha cũng chẳng sợ, lại chỉ sợ nàng.

Không hỏi thì không hỏi, nghĩ đến đại t tử mặc dù thanh danh bên ngoài truyền đi cực kỳ khó nghe, nhưng tỷ muội các nàng đều biết, kỳ thật đại t tử thật ra vẫn luôn giữ mình trong sạch, bên ngoài đồn thổi, cũng chỉ tại mấy tên con cháu của vương công quý tộc không ăn được nho thì nói nho còn xanh (không ăn được thì chê bai, đập đổ) nghĩ ra để chỉnh đại t tử thôi, thể mà đại t tử lại cũng chẳng thèm để ý, còn cố ý đùa cợt như thể sợ người khác không biết vậy, không ngừng cố gắng khuấy trộn cho thanh danh của mình càng nhào như bùn càng tốt. Thật không hiểu nổi đại t tử vì sao phải làm vậy, lẽ nào làm vậy có lợi cho nàng sao?

Theo nàng biết, lợi ích thì không có, chuyện xấu chính là làm cho đại t tử gả không được, mỗi người chỉ cần nghĩ tới thanh danh phụ nữ phóng đảng của đại t tử, ai còn dám cưới nàng vào cửa? Hơn nữa cha lại tham tiền bất nghĩa, không ít người đều biết trọng điểm phần lớn là xuất phát từ Liễu gia đại cô nương, đối với

nàng lại càng không dám mơ mộng hão huyền, nếu không dựa vào dung mạo của đại tử, mười ba tuổi năm đó bà mới tới cửa cầu hôn đã đập phá cửa nhà họ Liễu từ lâu rồi, sao có thể đến hai mươi tuổi rồi mà còn cô độc một người, cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm, khắp nơi cùng cha tìm người khác gây phiền toái, chặn tiền người ta chứ.

Lắc lắc đầu, lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Được rồi, muội không nhắc tới nữa, đại tử, tỷ nói xem muội có cơ hội không?” Đề tài quay lại trên chính người nàng, cũng bắt đầu ngượng ngùng.

“Muốn nghe nói thật hay là nói dối?” Liễu Như Tùng thôi cắn hạt dưa, đổi sang ăn sơn tra đinh(*).

Nàng liếc trắng mắt với tỷ tỷ một cái. “Đương nhiên là nói thật rồi.” Nói dối thì còn nghe làm gì.

Aiz! “Phong nhi, muội thực sự thích Nhị hoàng tử sao?”

“Đương nhiên, tỷ cũng biết mà, người ta đã thâm mến hẳn thiết nhiều năm rồi nga.” Từ lần đầu tiên trong bữa tiệc đêm tại kinh thành vừa kinh động nhìn thấy hắn, nàng liền ái mộ đến giờ, ít nhất cũng đã ba, bốn năm rồi.

Bởi vì ngưỡng mộ rất rõ ràng, trên dưới Liễu phủ không ai không biết, không ai không hiểu, cũng không biết tin tức có truyền ra ngoài hay không? Nếu thật sự có, nàng thật mắc cỡ chết người a.

“Ừm, tỷ đây thành thật nói uội biết, cơ hội không lớn.”

“Nói vậy là sao? Lẽ nào, Nhị hoàng tử thích vị em ruột của thị lang bên Hình bộ, hay là coi trọng khuê nữ của thượng thư bên phía Công bộ a?” Liễu Như Phong kinh hoàng thất thố kéo ống tay áo của đại tử hỏi.

Liễu Như Tùng bất đắc dĩ đem tay nàng kéo xuống. “Cũng không phải, tên kia theo tỷ đoán thì không vừa ý bất cứ người nào.” Bao gồm cả muội muội! Cái tên không có mắt.

“Không vừa ý bất cứ người nào? Vậy chuyện tuyển phi năm ngày sau kia.”

“Không biết, thật không hiểu hắn sẽ chọn ai.” Liễu Như Tùng nhún nhún vai nói, trong đầu nàng đang hiện lên một đồng nghi hoặc. Giọng nói của tên đặng đồ tử có thể tự do đi lại trong hoàng cung đêm đó.
. . . Thật giống với giọng của Nhị hoàng tử, mà cẩn thận ngẫm lại, dựa vào thân phận của Nhị hoàng tử muốn ở trước mặt cha và nàng giở trò cũng không phải việc khó, lại nói, nếu không phải vì Nhị hoàng tử nắm được chứng cứ tham ô của cha nàng, há có thể làm cho nàng không thể không tiến cung tham gia cái đại hội tuyển phi bỏ đi này chứ!

Cho nên người đối nghịch gần đây với lão cha và nàng đúng là hắn sao? ! Nàng nhúu chặt đôi mày liễu.

“Ngay cả đại tử cũng không đoán ra tâm ý của hắn sao?” Đại tử là một tay già đời trong lĩnh vực tình trường, thường chỉ cần một ánh mắt cũng biết được nam nhân này nghĩ sao a, có thể dựa dẫm được hay không, nếu ngay cả đại tử cũng nói như vậy, việc này phải làm sao bây giờ? Liễu Như Phong càng thêm nóng vội.

Nàng hoàn hồn lại thở dài một tiếng.”Ta nói Nhị muội a, loại người này luôn thích tỏ vẻ đứng đắn, giữ vững khoảng cách nhất định với từng khuê nữ, vừa lễ phép lại vừa xa cách, thái độ làm người thật sự thâm trầm, nhưng lại thanh cao đến mức làm cho người ta không chịu nổi, nói thật ra thì hắn chính là người duy nhất đại tử ta sờ không tới, nhưng ta có thể xác định một chuyện duy nhất là, sau khi gả cho hắn, việc xấu một chuyện cũng không thể làm, còn phải cả ngày đối mặt với cái tên đại đầu gỗ không biết tình thú là vật gì kia, không bằng tụng kinh niệm Phật cho thú vị.”

Liễu Như Tùng ghét bỏ mà thè cái lưỡi thơm tho ra một cái, rồi nói tiếp: “Cho nên nói, muội không gả cho hắn cũng là một chuyện tốt.” Vẫn chưa thể xác định hoài nghi của mình, nàng chỉ đành cố ý nói vậy.

Té ra là đại tử đang lấy chính mình làm tiêu chuẩn, tỷ cứ tưởng rằng mỗi người đều giống nàng muốn cưới một nam nhân đối trá làm chồng sao? “Đại tử, nam nhân chính trực mới vững vàng, mới đáng giá để phó thác chung thân a.”

“Đúng, tựa như cái tên hoàng tử đầu gỗ kia của muội, hẳn thích hợp nhất là đi làm cha của người khác, nếu làm chồng của người ta rồi, cũng thích hợp nhất là đi giúp người ta siêu độ.” Liễu Như Tùng trào phúng nói. Có trời mới biết hắn có phải thực sự là đầu gỗ hay không, nếu hắn là tên đặng đồ tử đêm đó, nàng

thật muốn tự vả vào miệng mình. Nhớ tới mấy lần bị hấn khinh bạc, trên gò má tươi đẹp của nàng không khỏi tối tăm đi mấy phần.

Nhị hoàng tử nếu thật sự là cái tên đáng chém nghìn đao này, nàng cũng thật muốn hoảng lên rồi, hấn luôn luôn không nhìn tới nàng, nếu định trêu đùa nàng thì quả là khiến nàng tức giận đến hộc máu mà chết a!

“Đại tử, tỷ.”

“Không tốt rồi, xảy ra chuyện rồi, các người sao còn đợi ở đây a?” Khuê nữ của thượng thư bên phía Công bộ đột nhiên kinh hoảng bước tới.

“Thì làm sao, chúng ta vì sao lại không thể ở đây?” Kì lạ! Liễu Như Tùng không cho là đúng lại tiếp tục cắn hạt dưa của nàng, lần này có thể coi là lần nàng cắn nhiều hạt dưa nhất trong đời, bởi vì rất nhàm chán a.

“Đại tử!” Liễu Như Phong ảo não liếc mắt nhìn nàng một cái, lại chuyển hướng khuê nữ của thượng thư bên Công bộ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đại hoàng tử tiêu diệt thổ phỉ thất bại, người cũng bị bắt, Hoàng Thượng khấn cấp triệu Nhị hoàng tử vào đại điện, nghe nói việc tuyển phi tạm thời gác lại trước đã, muốn các khuê nữ trước tiên quay về phủ, tất cả chờ chuyện của Đại hoàng tử giải quyết xong rồi nói sau.” Khuê nữ của thượng thư bên Công bộ vừa nói xong, lại càng thêm không cam lòng. Có lẽ qua vài ngày nữa, nàng liền trở thành hoàng tử phi rồi a!

Đều tại Đại hoàng tử làm ăn không nên hồn để bị bắt, sao không muộn thêm vài ngày, làm cho nàng mất cơ hội.

“Vạn tuế, có thể về nhà rồi!” Người khác thì nuốt hận, sầu khổ, còn Liễu đại cô nương nhà ta lại vô cùng vui sướng nha. Không ngờ tự nhiên lại có thể chấm dứt khổ hình trước thời gian đã định, hôm nay có tin tức tốt lành lớn như vậy sao có thể không làm nàng vui ngất trời được chứ?” Đại hoàng tử, người làm tốt lắm, phần ân tình này dành cho ta ta nhất định sẽ ghi nhớ giúp người nha.” Nàng nói như thật.

“Đại tử!” Liễu Như Phong đành bắt đắc dĩ mà giậm chân.

“Được rồi, chuyện này muội cũng không cần lo lắng, cũng không cần tranh cãi, tất cả lại phải bắt đầu lại một lần nữa, chờ chuyện của Đại hoàng tử giải quyết xong, muội lại lo lắng chuyện này cũng không muộn.” Nàng cười hì hì nói.

Lôi kéo muội muội, Liễu Như Tùng một khắc cũng không dừng lại, lập tức đóng gói về phủ.

Chú thích: *sơn tra đình (– là quả táo mèo mà cắt hình hạt lựu đó, món này là đặc sản Bắc Kinh)

4. Chương 4

”Nói đi, sao lại xảy ra việc như vậy?” Diêu Thường Diễm nghiêm túc hỏi người thương tích đầy mình, đang quỳ trên đất không dám đứng lên kia, người đó chính là phó tướng của đội quân tiên phong mà Đại hoàng tử phái đi tiêu diệt thổ phỉ lần này.

“Mặt tướng tội đáng chết vạn lần.” Hấn hoảng sợ trả lời.

“Đúng là tội đáng chết vạn lần không sai, nhưng trước hết đem sự việc nói rõ cho trẫm đã, rồi hẵng chết cũng không muộn.” Trên đại điện, Hoàng Thượng rõ ràng đang hết sức tức giận.

“Dạ” phó tướng không dám chần chờ, vội vàng nhỏ giọng nói, “Hôm đó Đại hoàng tử vận dụng kì chiêu chôn thuốc nổ dưới đường, thuận lợi bức được bọn thổ phỉ ra ngoài, tất cả các tướng sĩ cũng cẩn thận tuân theo mệnh lệnh, mai phục ở một bên, vừa thấy bọn thổ phỉ như chạy trốn mà chui ra, liền chém giết khiến bọn chúng trở tay không kịp. Vốn là tất cả đều rất thuận lợi, tuy rằng tên đầu sỏ sức mạnh to lớn vô cùng, nhưng bên ta người đông thể mạnh, một đám người xông vào vây giết, cũng chém cho tên đầu sỏ kia thương tích đầy mình, khắp người đều là máu.

“Đại hoàng tử ban đầu là trốn tránh. à không, là trấn thủ lực lượng, sau đó, nhìn từ xa liền vô cùng vui sướng, nói là muốn đích thân chặt đầu tên kia, mang về cùng Hoàng thượng đưa ra yêu cầu. À nhầm. là đưa cho Hoàng Thượng một niềm vui lớn, cho nên một mình một ngựa lao ra khỏi lều

trưởng, chạy thẳng về phía tên đầu sỏ của bọn thổ phỉ, không ngờ tên đầu sỏ vừa nhìn thấy chủ soái xuất hiện, liền gào thét một tiếng, tất cả bọn thổ phỉ đang tán loạn đều tập trung lại một chỗ, tất cả đều tấn công về phía Đại hoàng tử, Đại hoàng tử người còn chưa kịp giết, đã sợ tới mức. Vó ngựa rối loạn, thân thể liền. nhũn ra ngã xuống ngựa, bị thổ phỉ cướp đi ngay tại trận.”

“Sau khi Đại hoàng tử bị cướp đi, chúng thần liền nhận được một tờ giấy đòi tiền chuộc, nói là nếu muốn Đại hoàng tử quay về bình an, thì. phải lấy mười vạn hai đến chuộc. Lần này tiêu diệt thổ phỉ không thành, chủ soái bị cướp, còn bị đao tặc đòi tiền chuộc, mặt tướng thật sự tội đáng chết vạn lần.” Hãn quý xuống đất cứ thế dập đầu thỉnh tội.

“Đáng chết, tất cả đều đáng chết, uy tín của triều đình đều bị các người cùng tên nghịch tử kia làm cho không còn sót lại một chút gì nữa rồi!” Hoàng Thượng không át nổi cơn tức giận.

“Đúng vậy, đại ca thật sự là làm xấu mặt người khác, làm nhục thể diện quốc gia nha.” Tam hoàng tử đợi đến khi có cơ hội, liền ở một bên buông lời châm chọc.

Hoàng Thượng càng nghe càng giận, đập bàn lia lịa.

“Phụ hoàng, xin bớt giận, nhi thần nguyện ý ra mặt đàm phán với bọn thổ phỉ, nhất định phải cứu được đại ca về.” Diêu Thường Diễm khom người tiến lên.

“Cứu hãn? Cái tên vô dụng kia, còn cứu để làm gì? !” Hoàng Thượng tức giận đến cực điểm.

“Phụ hoàng, đại ca dù sao cũng là hoàng tử, rơi vào tay thổ phỉ, sẽ làm mất uy danh cả nước.” Hãn khuyên giải.

“Hừ, thật sự là nhục nhã hết sức mà.” Hoàng Thượng vẫn tức giận ngút trời. “Được, Nhị hoàng nhi, con đi mang thẳng nghiệt tử làm xấu mặt người ta kia về đi, mang về xong thì trực tiếp tiến đưa hãn đến chỗ sông Hắc Long Giang, trẫm không muốn lại nhìn thấy hãn nữa!”

“Phụ hoàng.”

“Nhị ca, huynh không cần khuyên phụ hoàng nữa đâu, ai bảo đại ca cứ thích đao to búa lớn, nếu không sao lại xảy ra cái đồng chuyện loạn này chứ?” Diêu Thường Thiên lại tiếp tục thêm dầu vào lửa, bỏ đá xuống giếng (=giật đổ bìm leo).

“Đúng vậy, đừng nói nữa, ý trẫm đã quyết, đi đi.” Hoàng Thượng tức giận khoát tay.

Nhị hoàng tử chỉ đành lĩnh chỉ lui ra.

Mà Tam hoàng tử thì không ngừng lộ ra nụ cười tiểu nhân đắc trí. Đại ca này thật sự là đồ vô dụng không cứu nổi, vừa có được chút cơ hội lại liền gặp rắc rối, hơn nữa gây họa quả là lớn, chỉ sợ sẽ không gượng dậy được.

Hãn phải nhanh chóng báo ấu phi (người mẹ làm phi tử hoàng đế) tin tức tốt lành này mới được!

“Con sao không biết đường cũng xin ý chỉ đi cứu người?” Trần phi vừa nghe xong liền hỏi. Thân hình nàng tuy có hơi đầy đặn, nhưng nhờ bảo dưỡng rất tốt, lại có đôi mắt to quyến rũ.

Tam hoàng tử Diêu Thường Thiên chỉ có thể lắc lắc đầu.”Mẫu phi, chuyện này nhi thần sao mà làm được? Đại ca chính là vì muốn tranh công, mới không biết lượng sức mà rơi vào kết cục như vậy, mẹ còn muốn nhi thần cũng vì thế mà đi chịu chết sao?” Hãn run rẩy nói.

“Ngu ngốc, đây chính là cơ hội tốt cho con tạo dựng cơ nghiệp, giờ thì hay rồi, con cả gặp rắc rối, con thứ 2 đi giải quyết, còn con đứa con thứ 3 này lại sợ chết mà tránh ở trong hoàng cung hưởng phúc, chuyện này truyền ra ngoài nghe có được hay không? Lại nói, ngộ nhờ thằng con thứ 2 đó nếu thực sự cứu được người trở về, tiếng tăm tốt đẹp ấy không phải đều chỉ rơi vào một mình hãn hay sao, đến lúc đó con có cái gì? Cái gì cũng không có!” Nàng chán nản chỉ vào đứa con mắng.

“Nhưng mà, đi thương lượng với thổ phỉ để cứu người, nhi thần sợ, nhi thần không làm được a!” Hãn cả người đều là dáng vẻ uất ức.

“Đồ vô dụng, mẫu phi về sau còn trông cậy vào con như thế nào đây!”

“Mẫu phi, mẹ cũng đừng tức giận, mau mau nghĩ cách đi, ngộ nhỡ thực sự để Nhị ca lập công lớn, nhi thần nên làm sao cho phải?”

“Việc này mẫu phi còn có thể làm sao bây giờ? Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện hắc không cứu nổi người, không tiêu diệt được thổ phỉ, nếu không không biết chừng Hoàng Thượng vui lòng thích ý, vì vậy mà hạ chỉ lập hắc làm thái tử luôn.” Nàng so với đứa con còn lo lắng nhiều hơn. Một đời tranh đoạt, không phải là vì muốn cho đứa con mình dứt ruột đẻ ra có thể trèo lên được đại điện sao, hết lần này tới lần khác đứa con lại vô tích sự như thế, có thể không khiến nàng càng thêm lo lắng sao.

“A! Nhị ca được lập làm thái tử, vậy con làm sao bây giờ?” Hắc hoang mang lo sợ, kinh hoàng thất thố, vẫn không có được dáng vẻ của người làm nên chuyện.

Trần phi chỉ có thể che mặt than thở. Chẳng lẽ thiên hạ này thực sự cùng nàng vô duyên hay sao? Không, nàng không cam lòng, nàng phải chờ đợi cơ hội, vẫn còn có thể có cơ hội!

Liều Như Tùng giống như rất thỏa mãn ở trong phòng ngủ nhâm nhi rượu ủ dưới đất lâu năm, kì thực hồn phách đã phiêu phiêu, không biết đang chu du đến nơi nào.

Nàng tay trái cầm ly rượu, tay phải cầm bầu rượu, rót rượu lại rót cả bầu rượu ra hết, ly rượu này có chứa được cả bầu rượu lớn như vậy sao? Đương nhiên không rồi, nhìn mà xem, rượu tràn ra làm ướt áo váy, đại cô nương cuối cùng hồn phách phiêu đảng cũng trở lại, vội vàng tức giận mắng một thân ẩm ướt dính rượu.

Tiêu rồi, một bộ xiêm y thêu thùa tinh xảo liền cứ thế bị làm hỏng rồi!

Buồn bực mà qua loa cởi xiêm y ra.”Làm cái trò quỷ gì không biết!” Vừa phát hiện ngay cả áo lót trong người cũng bị ướt một mảng lớn, dứt khoát cũng cởi nốt ra, chỉ còn sót lại cái yếm tối màu ẩn ẩn có thêu hình uyên ương hí thủy(*) gọi cảm mê người, càng tô điểm cho làn da của nàng thêm trong trắng lộ hồng, tươi mới kiều diễm, quyến rũ mê người.

Bỗng dưng có tiếng hút không khí không biết từ đâu vang lên.

Có người? “Ai, là ai?” Nàng kinh hãi, lập tức quay đầu lại.

Một tiếng động xôn xao rất nhỏ thoát ra ngoài cửa.

Nàng tùy tiện khoác thêm một cái áo choàng, lập tức đuổi theo, nhưng đuổi tới ven hồ trong phủ vẫn không thấy ai.

Nàng nghe lầm sao? Không thể nào, rõ ràng có người từng xuất hiện trong phòng ngủ của nàng, nàng không cam lòng tìm kiếm bốn phía ven hồ.

Không có, thật sự không có?

Đúng lúc mới vào thu, lại là ban đêm, thời tiết có chút mát lạnh, vì thế nàng rung mình một cái.

“Lạnh không?” Giọng nam trầm thấp từ phía sau truyền đến, một bàn tay lớn mát nháy mắt liền bò lên thân thể của nàng, tay kia thì đang cuồng vọng không chút khách khí công chiếm nhũ phong của nàng.

Lúc này đến lượt nàng hút không khí. “Là người!” Đáng lẽ phải biết sớm, trừ tên đáng chém ngàn đao này, còn ai khác dám lớn mật trộm hương của nàng! Nàng lập tức muốn quay đầu lại nhìn.

“Đừng cử động.” Hắc thấp giọng.

Nàng không hề động đậy, thật sự ngoan ngoãn nghe lời, không có mảy may một chuyển động nào.

Đáng giận, nàng làm chi lại nghe lời hắc như vậy chứ?

Nhưng thân thể cứ như là bị cố định lại mà không dám cử động.

Vì sao? Vì sợ vừa quay đầu lại, hắc sẽ lại biến mất sao?

Cấn cấn môi dưới, nàng thực tức giận.

Thấy nàng nhu thuận ngừng động, hắc ở phía sau càng thêm bừa bãi, dính sát vào thân mình mềm mại của nàng, lập tức cảm nhận được thân thể mềm mại dưới lớp áo choàng chỉ có cái yếm, còn lại không có gì cả.

Có bao nhiêu mê hoặc khiến người ta mơ màng a, yêu nữ này thực có năng lực làm cho người khác huyết mạch sôi trào!

“Vội vàng tìm ta như vậy, ngay cả xiêm y cũng không mặc liền vội vàng đuổi theo ra đây?” Hắc khiêu khích mà nhẹ giọng nỉ non bên tai nàng, “Nhớ ta sao? Nhớ đến nỗi mất hồn.”

“Người, người nhìn lên ta đã bao lâu rồi?”

“Đủ lâu, lâu đến mức ta cũng phải phun máu mũi, chảy nước miếng rồi.”

Má nàng nhất thời đỏ lên. Tên hái hoa tặc này đã nhìn không sót tí gì cảnh vừa nãy nàng cởi đồ!

“Người đồ tiểu nhân!” Nàng vô cùng tức giận.

Hắc khẽ cười một tiếng, trong lòng dao động lại sờ lên nhũ phong cao ngất còn lại của nàng, rước lấy một trận mắng khác của nàng.

“Đừng tức giận, ta đặc biệt đến chào từ biệt a.”

“Chào từ biệt?”

– “Người muốn đi đâu?” Nàng lập tức nhú mày nhăn trán.

“Đi xa nhà.” Hắc không trực tiếp trả lời rõ.

“Đi làm gì?”

“Đi làm việc.”

“Đi bao lâu?”

“Đi rất nhanh.” (kẹo: pó tay 2 người =))

“Người! Nếu cái gì cũng không chịu nói, còn tìm ta từ biệt cái nỗi gì chứ?” Nàng nổi cáu tức giận mắng.

“Tại ta sợ người sẽ nhớ ta mà.” Hắc vuốt ve cái cổ tinh tế của nàng.

“Thúi lắm! Người là lục lâm đạo tặc (lâm tặc), ta lại là con gái nhà quan, người có tư cách làm cho bốn cô nương nhớ nhung sao?” Nàng cố ý nói, lại không nghĩ tới việc bỏ bàn tay không thành thật xoa nắn của hắc ra. (kẹo: khẩu thị tâm phi quá tỷ ui. . . Tùng nhi: kệ ta *liếc xéo* *thì thầm* ta thích thế. . . kẹo: ==”)

“Như vậy a. Không biết vừa rồi là người nào giống như mất hồn, giống như đi vào cõi thần tiên, không phải tương tự người yêu thì là gì đây?” Hắc trêu chọc nói.

“Hừ, đúng vậy, ta là đang tư xuân, có điều đối tượng cũng không phải là người.” Nàng nói năng khiêu khích.

Hắc ha hả cười. “Vậy thì thật làm cho người ta thất vọng a.” Hơi thở mê người của hắc ở bên tai nàng quanh quẩn mãi không đi, vang vọng đến mức làm nàng ngứa ngáy bất an.

“Ê, người thật sự là đặc biệt đến thăm ta sao?” Trong lòng có sự mừng thầm xa lạ nói không ra.

“Không phải, ta là đặc biệt đến xem phong cảnh dưới áo choàng của người.” Hắc khiêu khích nói năng không hề giả dối, kiêu ngạo đến cực điểm.

“Người đồ sắc ma!” Nàng nhin không được lại mắng.

“Đừng trách ta, nam nhân gặp gỡ yêu tinh ngàn năm như người có thể không “sắc” sao?” Hắc không chút nào che dấu tình dục qua lại gặm cắn xương quai xanh của nàng, đem đến cho nàng từng trận run rẩy.

“Hừ, ta cứ coi là người đang ca ngợi vậy.” Nàng cũng không khách khí tiếp nhận lời của hắc. “Người thật muốn đi?”

“Sao vậy, đã bắt đầu thấy nhớ ta rồi à?” Hắc tâm tình tốt, da mặt dày nói.

“Không biết xấu hổ, ta ngay cả người tròn béo thể nào cũng chưa nhìn thấy, nhớ nhung cái gì của người, vô liêm sỉ của người sao?” Trong lòng Liễu Như Tùng có chút kích động. Nàng nhưng lại chờ mong một người

xa lạ, thậm chí có cảm giác nhớ nhưng chẳng hiểu tại sao, nhưng. Thật sự là người xa lạ sao? Hiện giờ lại nghe thấy giọng nói của hắn, nghe thấy hơi thở của hắn, gần như có thể xác định.

“Muốn biết bộ dạng của ta thế nào không?”

“ Thẳng thắn mà nói, vừa chờ mong lại sợ bị thương tổn, không biết chừng ta sẽ bị khuôn mặt của người dọa cho sợ tới mức ba ngày ba đêm không xuống giường được, trách nhiệm này người có đảm nhiệm nổi không?” Nàng mạnh mẽ mà cãi lại.

Hắn gắt gao ôm lấy eo nhỏ của nàng, đôi tay lớn mật mà dao động cao thấp khắp người nàng, đốt lên dục vọng ngây ngô, lạ lẫm trong nàng, thậm chí còn đáng xấu hổ mà rên rỉ ra tiếng. “Ta đây cho người nhìn một cái, nhìn xem liệu có thể khiến người sợ tới mức tè ra quần hay không.”

Hắn buông ra ngay lúc nàng gần như không thể tự kiềm chế, đứng phía sau cách nàng một bước xa.

Lòng nàng co rút nhanh một trận. Hắn bằng lòng lộ diện rồi sao? Thật sự là “hắn” sao?

Đáp án sắp công bố, nàng nín thở ngưng thần một lúc lâu sau, nhưng lại không có một chút động tĩnh nào, trong lòng nghi hoặc, nháy mắt đột nhiên quay lại.

Không thấy nữa?

Đúng là cái đồ đáng chết không thấy nữa!

Hắn dám trêu đùa nàng!

“Đồ đáng chém ngàn đao, người đừng bao giờ xuất hiện nữa, nếu không ta làm thịt người!” Nàng kêu to, hy vọng hắn kịp nghe thấy uy hiếp của nàng.

Gió lạnh thấm vào ruột gan, xa xa không có lấy một tiếng đáp lại. Hai hàng mi dày cong như liễu, một tia quang mang khác thường làm cho nàng rũ mắt xuống, đột nhiên có chút thất vọng phiền muộn.

“Người đã sớm biết sẽ như vậy, đúng không?” Ánh mắt của Tần Trung Anh có vẻ biết rõ mà hỏi. Đại quân đã đi tới nơi, đang là ban đêm đóng quân ở dưới chân núi, bọn họ ngày mai sẽ cùng bọn thổ phỉ thương lượng việc thả người.

Diêu Thường Diễm lại cười không nói.

“Ta chỉ biết, người từ lâu đã đoán chắc cho dù hiến kế cho hắn, dựa vào tính tình ngu xuẩn kia của hắn vẫn không thể làm xong chuyện, cuối cùng vẫn phải do người tới giải quyết tàn cục, công lao tiêu diệt thổ phỉ cuối cùng vẫn rơi xuống đầu người, thậm chí cả công cứu vớt uy tín quốc gia, vượt qua nguy hiểm cứu giúp anh trai, thanh danh vang dội anh dũng tiêu diệt thổ phỉ, dựa vào tiếng tăm đó, ngôi vị thái tử này sợ là không phải người thì chẳng còn ai nữa rồi.” Quả nhiên cáo già.

Diêu Thường Diễm cười đến mức mặt mũi cũng biến dạng. “Ta cũng đã cho đại ca cơ hội rồi không phải sao?”

“Ồ, phải rồi, cho hắn cơ hội gặp rắc rối.”

“Đây là chuyện do tự hắn gây nên, ta cũng không có cách nào.” Hắn vẫn chỉ cười đến vô tội. “Nói thử xem, trận chiến này phải đánh thế nào đi.” Hắn thanh thản mà nói sang chuyện khác.

“Còn có thể đánh thế nào nữa? Trong lòng người đều đã biết rồi, còn cần hỏi ta sao? Không phải là vì người nên ta mới phải ủy khuất một chút sao, tối nay thừa dịp đêm tối gió lớn, nửa đêm tiến vào hang ổ của thổ phỉ, cứu cái người đại ca ngu ngốc kia của người như cứu con gà con đem dất về? Hiện giờ con đường đã bị nổ tung, bọn thổ phỉ không có chỗ để trốn, lại không cứu con tin, chúng ta ba vạn đại quân, còn sợ không bắt được đám ô hợp mấy nghìn người đó sao? Sau đó đại ca ngài có thể nghênh nghênh ngang ngang thẳng trận trở về, chờ sắc phong làm thái tử đi.” Tần Trung Anh tóm tắt lại, dễ dàng nói xong.

“Tốt lắm, quả nhiên thức thời rồi đấy.” Diêu Thường Diễm cười nói, ánh mắt xảo quyết ít có người từng nhìn thấy.

“Đúng vậy, ở cạnh người lâu, cái dáng vẻ gian xảo nhất kia của người, ta còn có thể không hiểu rõ sao?” Nói đùa sao, hai người từ nhỏ cùng nhau gây nháo cho đến lớn, hẳn so với bất cứ ai bên cạnh đều hiểu tên này hơn. “À phải, biên phòng gần đây hình như có biến?” Hắn đột nhiên nhớ tới.

Ánh mắt Diêu Thường Diễm trầm xuống, có thêm một chút lo lắng. “Ta đã để ý tới, đáng tiếc trong triều còn chưa có người cảnh giác, ngay cả phụ hoàng cũng chưa có tâm phòng bị.”

“Người có muốn nhắc nhở Hoàng Thượng một chút không?”

“Ừ, lần này sau khi trở về, ta đang định làm như vậy.”

“Sau khi trở về, chuyện phải làm không phải chỉ có một chuyện này thôi chứ?” Tần Trung Anh ra vẻ đen tối, ánh mắt đùa cợt. “Liều đại mỹ nhân còn chờ người trở về thu phục phải không? Theo ta được biết, người vẫn chưa thu phục được nàng mà.” Hắn cười ha ha.

Diêu Thường Diễm hít một hơi. “Cũng sắp được rồi.”

“Ha ha ha, đã nói rồi, món ăn quý hiếm này trông thì tuy đẹp, nhưng lại thêm một quả ớt, ăn một miếng cay một miếng, chỉ có người chịu được thôi.”

“Thật sao? Tiếc là, ta lại yêu vị cay này. . . quá chừng.” Nhớ tới món đồ cay quý hiếm này, ngay cả hắn cũng không nhịn được muốn cười.

Buồn tẻ, thực buồn tẻ.

Liều Như Tùng mỗi ngày lại càng so với một ngày cảm thấy buồn hơn.

Nàng nghiêng đầu khó hiểu. Từ ngày hôm đó nhân nhả tự do lại hưởng thụ, giống như bình thường, nhưng vì sao nàng chỉ thấy ngực rầu rĩ, giống như thiếu cái gì đó?

Đến tột cùng là thiếu cái gì chứ?

Mà bắt đầu từ khi nào, lại có loại cảm giác phiền lòng này a?

Từ lúc. Nàng nhú chặt lông mày. Đáng chết, chính là từ sau khi tên hái hoa tặc kia rời đi thì bắt đầu!

Nhớ nhưng, đúng vậy, nàng thấy nhớ, nàng thấy nhớ nụ hôn và ôm ấp của cái tên kia.

Hơn nữa nàng gần như một trăm phần trăm xác định, người nợ chính là Nhị hoàng tử, bởi vì ngày ấy sau khi hắn đến nói lời từ biệt, Nhị hoàng tử cũng như vậy phải rời kinh đi chuộc người, trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Aiz, thật không dám tin tưởng chính mình thực sự bị tên Nhị hoàng tử kia đùa giỡn, thì ra tiểu tử này thật đúng là không phải diễn bình thường. (kẹo: câu này làm kẹo nhớ đến câu “đời k trả cát-xê nhưng vì đam mê ta vẫn diễn” từng thấy trên fb =))) Ngày thường hắn giả bộ đạo mạo trang nghiêm, không chỉ lừa gạt nàng, còn lừa gạt mọi người, thì ra hắn mới là kẻ xấu xa tâm cơ sâu nhất trong ba vị hoàng tử!

Đáng giận nhất chính là, không biết bắt đầu từ đâu, nàng lại sinh lòng nhớ nhưng không chút nào có thể phản kháng với ngôn ngữ trêu đùa và cử chỉ khiêu khích của tên xấu xa này.

Thực không xong rồi, nàng quả nhiên là một người dâm đẳng, nếu không sao lại đỏ mặt tim đập nhanh, nhiệt tình như lửa với một kẻ đẳng đồ tử, lại còn là người xưa nay nàng ghét không chịu nổi nhất? Nàng gần như có thể kết luận chỉ cần lại có cơ hội, nàng cam đoan chính mình tuyệt đối sẽ không chút do dự bỏ nhào lên giường của hắn. =))

Xong rồi, nàng vừa dâm đẳng lại háo sắc, quả nhiên không hề làm bôi nhọ thanh danh nữ nhân phóng dăng chốn kinh thành của nàng rồi, việc này ngay cả chính nàng cũng phải xem thường bản thân luôn.

Nàng rót cuộc ăn nhằm phải thuốc gì? Từng đợt tiếng nói trầm thấp như niệm chú phát ra từ môi anh đào của nàng.

“Tùng nhi, con đang làm gì vậy?” Liễu Trung Hiền từ cửa sổ thư phòng nhô đầu ra, từ xa chợt nghe thấy tiếng thì thào tự nói của con gái.

Ồ? Liễu Như Tùng lúc này mới lấy lại tinh thần. Không biết lúc nào, chính mình cũng bất tri bất giác đi dạo đến thư phòng này của cha. Nàng ảo não, xấu hổ đi vào thư phòng.

“Không có gì, không có gì.” Ha ha, nàng cười trừ một tiếng rồi nói.

Liễu Trung Hiền hồ nghi nhìn con gái, cảm thấy con gái hôm nay hình như có điểm gì đó khác biệt. Giống như lần trước trở về sau khi bị cướp lúc giúp hấn áp giải tiền tham ô, trên người có gì đó không đúng lắm, hỏi lại hỏi không ra nguyên nhân, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?

Đang muốn mở miệng hỏi, một bàn tay nhỏ bé làm nũng lập tức khoác vào tay hấn.

“Ai da, cha, cha bị làm sao vậy, phải tra xét “nguồn gốc” của con kĩ vậy sao?”

“Nguồn gốc của con không phải chính là của cha sao, ta tra nguồn gốc của chính mình để làm chi?” Vừa được con gái bảo bối làm nũng, hấn liền không có biện pháp.

“Lại nữa rồi, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn con nữa.”

“Hả, chợt dạ sao?”

“Chợt dạ gì chứ ạ? Ai da, đừng nói việc này nữa. Cha, gần đây triều đình có xảy ra chuyện gì không?” Nàng nhanh chóng nói sang chuyện khác. Cha cũng thật khôn khéo, nàng cũng không muốn cho cha biết tâm sự rất chi là dọ người của nàng.

“Còn không phải là do biên phòng tăng thêm mấy cái chiến dịch nhỏ nhất sao, quân lương tăng thêm, thuế má của nhân dân cũng tăng thêm không ít.” Hấn tự nhiên nói. Hấn từ trước đến nay đều thảo luận chuyện xảy ra trên triều đình với con gái, đứa con gái này, nàng có thể sánh với họ Gia Cát (Gia Cát Lượng chắc các tình yêu đều biết r nhỉ, ý câu này nói Tùng nhi rất thông minh, có thể ví với Gia Cát Lượng đó), liệu sự như thần chưa tính, còn có đầy điểm xuất chúng tuyệt đối tốt hơn hấn một đồng môn sinh thủ hạ ngu si của hấn, cho nên hề có việc, hấn đầu tiên là luôn về nhà tìm con gái hỗ trợ giải quyết.

“Có chuyện này sao, việc này có bao lâu rồi ạ?” Nàng nhíu mi.

“Chưa lâu lắm, ước chừng khoảng hai tháng rồi, chuyện cũng không phải thực sự nghiêm trọng, triều đình còn chưa thực sự để ý.”

“Vậy sao?” Nàng cúi đầu, hai tay để sau lưng, bước qua bước lại cân nhắc sự việc.

“Sao vậy, có vấn đề gì à?” Hấn mở to đôi mắt già nua. Con gái một khi đã phiền não suy nghĩ, việc này chắc chắn không đơn giản.

“Cha, con nói với cha, từ giờ trở đi tốt hơn hết là cha nên bắt đầu mua sắm lưu giữ một ít đồ dùng quân sự, cũng tiếp xúc nhiều hơn với những thương nhân buôn bán lương thảo hoặc binh khí đi.” Nàng trực tiếp nhấn nhủ.

“Vì sao? Sắp đánh trận à?” Hấn kinh hãi. “Cũng chỉ là mấy cái chiến dịch linh tinh nhỏ nhất, có thể xảy ra chiến loạn gì chứ? Sẽ không phải con chuyện bé xé ra to đi?” Hấn nghi ngờ.

“Hy vọng rằng con gái chỉ là chuyện bé xé ra to thôi, nhưng chúng ta có thể đánh cuộc thử, ngộ nhỡ không phải chỉ là suy nghĩ thái quá, chúng ta không phải liền một bước thành tiên, phát tài nhờ chiến tranh sao?”

“Có lý, dù sao cũng chỉ là tiếp xúc trước với thương nhân bán lương thực hoặc binh khí thôi mà, chúng ta cũng không mất gì, nếu thực sự như con nói, chúng ta chẳng phải sẽ đặc biệt giàu to hay sao.” Vừa nói xong lại lộ ra biểu tình cáo già.

“Vâng.” Một lớn một bé này, đều là hồ ly cả mà. “Đây là cái gì vậy cha?” Khóe mắt nàng nhìn thấy phong thư có khắc kí hiệu mật của cung đình đặt trên bàn.

“Hả, à, đây là mật hàm Trấn phi gửi cho cha.”

“Trong đó nói gì vậy cha?”

“Không có gì, Trần phi hy vọng cha ở trên triều chủ động cùng Mông Cổ kết làm liên bang, cũng hy vọng cha tự mình viết thư đưa tới Mông Cổ chủ động bày tỏ ý tốt.”

“Cha không đáp ứng đúng không?” Nàng phút chốc liền thay đổi sắc mặt.

“Không, cha đáp ứng rồi.”

“Cha đáp ứng rồi!”

“Đây là chuyện tốt a, nhờ vậy các chiến dịch biên phòng có thể giảm bớt, hơn nữa Trần phi lại đồng ý xong việc sẽ đưa cha một khoản ngân lượng, cho nên.”

“Đừng nói nữa, cha, mau nói lại cho Trần phi biết, nói cha chỉ là thượng thư của Hộ bộ, chuyện biên phòng không tới lượt cha xen vào, bảo bà ta đi tìm bộ Binh đi.” Nàng rất nhanh nhấn lại.

“Không kịp nữa rồi, cha đã.” Thấy mặt nàng biến sắc, tuy rằng không rõ nguyên do, hắn cũng trở nên khẩn trương.

“Trời ạ, cha không phải là đã gửi thư đi rồi chứ?” Nàng sắp tức điên rồi.

Liều Trung Hiền nghiêm túc gật đầu. “Người mang tin tức đã xuất phát ba ngày rồi.”

“Thôi xong rồi, đi thôi, cha, mau đuổi theo mang thư về! Đuổi không kịp, cha hãy đợi đến lúc phải tới Mông Cổ chặn dê đi!” (kẹo thề là kẹo ngắt khi đọc lại đoạn làm nũng vs cha này của tỷ tỷ, lúc ed kẹo hết thêm “cha” lại thêm “ạ” cho nó sến, kết luận đọc xong thấy kinh tởm, rùng mình, tự bội phục cái trình độ chém bão cấp 12 của mình)

Chú thích: *uyên ương hí thủy (- đôi chim uyên ương đang vui đùa trong nước)

Trong quan niệm của người Trung Quốc và Việt Nam xưa cũng vậy, chim uyên ương (uyên là con trống, ương là con mái nhé các nàng) tượng trưng cho tình yêu (theo kẹo nhớ thì một lần được nghe là vì khi con này chết thì con kia cũng chết theo, cơ mà có phải đôi yêu nhau nào cũng dư lây đâu, hay tại kẹo đang F.A nên thấy thế nhỉ :”>)

Cảnh uyên ương nghịch nước xưa thường được thêu vẽ trên tranh, vẽ diễn tả cảnh quán quýt vui vầy, ý chỉ tình yêu sâu sắc, trong hôn nhân thì uyên ương biểu tượng cho sự chung thủy và hạnh phúc

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhị hoàng tử không chỉ không hề tiêu tốn một cắc của triều đình vẫn cứu được con tin, mà còn tiện thể tiêu diệt luôn bọn thổ phỉ, đúng là đại thu đại thắng.

Danh tiếng trong dân gian của hắc lập tức vang dội ngất trời, mọi người đều đồng lòng mong Hoàng thượng sắc lập Nhị hoàng tử làm thái tử, vì thuận theo dân ý, thái tử còn chưa về đến nơi Hoàng thượng đã hạ chỉ, đưa hắc vào Đông cung, hôm nay hắc vừa trở lại kinh thành, nghênh đón hắc chính là đại điển sắc lập long trọng.

Quảng trường ở trước hoàng thành, tọa lạc nơi trung tâm thành Xích Diễm. Hướng Nam – Bắc dài tám trăm mét, hướng Đông – Tây rộng năm trăm thước, có thể chứa đến cả trăm vạn người. Quảng trường này là nơi cử hành các đại lễ của đế vương ở bên ngoài, thân chinh hoặc cưới lập hoàng hậu đều từ bắt đầu từ đây, mà hôm nay vừa hay chính là ngày làm đại điển sắc lập thái tử luôn.

Chỉ thấy Diêu Thường Diễm một thân áo vàng thêu rồng óng ánh, ở trong đại điển khí chất tinh anh bừng bừng phấn chấn, các đại thần trong triều đều như điều gặp gió, ngã hết theo Nhị hoàng tử hắc, tỷ số rõ ràng: Đại hoàng tử à,. . . nói cho nhanh là bị loại rồi, Tam hoàng tử cũng chẳng ăn thua gì, thiên hạ này tương lai hắc mà không phải thái tử liệu còn có thể là ai nữa chứ?

Sau khi trải qua phần lớn lễ tiết rườm rà, màn đêm buông xuống Diêu Thường Diễm liền thay một thân hoàng bào bằng hắc y đơn giản, bước chân dồn dập nhảy ra khỏi hoàng thành.

Nhiều ngày không gặp, hắc thật nóng lòng muốn được nhìn thấy người nào đó a.

Thì ra hắc cũng có thể nhớ đến như vậy nha? Hắc chợt bật cười.

Dưới chân càng lúc càng nhanh hơn, cuối cùng lúc tới chờ không kịp mà bay vọt vào trong.

Đêm đã khuya, nàng vốn khó ngủ thì giờ chắc cũng nên đã ngủ rồi chứ?

Hắn phóng nhẹ bước chân, nhảy vào một gian tẩm phòng tinh xảo, hắn đã đến đây vài lần, quen đường thuộc lối mà cứ thể xuất hiện ở trước giường hoa.

Bóng dáng xinh đẹp không cách nào miêu tả nằm giữa giấc mơ, tuy rằng đã từng nhìn lén vô số lần, hắn vẫn cứ nháy mắt liên bị mê muội. Nhẹ nhàng chậm chậm nâng tay nàng đặt ở bên môi, khoe môi tràn ra một nụ cười quý dị, hắn cúi người xuống, đột nhiên hung hăng hôn lên đôi môi quyến rũ con người kia, làm ỹ nhân đang ngủ rất cục cựa cũng bị đánh thức, đang muốn tức giận mắng, lại vì nghĩ thấy hơi thở của hắn mà khép mắt lại.

Đôi môi nam nhân nở nụ cười, khẽ hô lên một tiếng “Yêu tình” xong, lý trí cũng sớm bị sụp đổ, lại hôn càng thêm mạnh mẽ, lớn mật tựa như nàng là vật sở hữu của hắn, nhắm nháp đến mức đương nhiên, bàn tay hữu lực cũng đương nhiên mà lướt qua lớp lớp y phục làm hiện lên cao phong, vòng tình mà vượt ve. Mà con mèo hoang nhỏ dưới thân do sự nhiệt tình của hắn nên cũng không nhàn nhả gì cho cam, một đôi mắt đẹp mị hoặc nhìn vào hắn, đôi ngọc mê người cũng cứ tự nhiên mà trườn lên eo hắn, hai tay trắng nõn tình té vòng quanh cổ hắn.

Đang lúc lửa nóng lại thêm nàng toàn lực phối hợp và chủ động mà phát huy đốt cho không thể vãn hồi, ra nông nổi này, muốn ngừng mà không được, hai người củi khô lửa cháy, một đêm nhiệt tình, triền miên không ngớt.

Cho đến khi nắng sớm khê chiếu, Liễu Như Tùng mới cực kì mệt mỏi mà chớp chớp hai tròng mắt. Rõ ràng bọn họ một khắc trước vừa mới “thu quân” nhắm mắt, tại sao bây giờ cánh tay không thành thật đã lại sờ soạn lên, lần này còn trực tiếp công kích từ phía sau nàng, hai tay lướt qua tấm lưng đẹp của nàng, dọc theo đường cong trơn nhẵn mê người mà một đường đi xuống, mỗi chỗ đôi tay lớn của hắn lướt qua, lại tạo ra từng trận run rẩy, vừa mới nghĩ tới kĩ xảo khiêu tình cao siêu của hắn, sau một khắc nàng dĩ nhiên lại bị công thành chiếm đất, không nhận được rên rỉ. Người này cả buổi tối “đại chiến” bảy lần, đến nay vẫn còn sinh long hoạt hổ, nàng như cây cỏ không còn sức lực mà hạ thành.

Lại qua một trận lộn xộn xong cuối cùng cũng được bình yên, giờ phút này nắng sớm đã chiếu vào tẩm phòng từ lâu, giữa tầng ánh sáng nhạt, nàng lười biếng xoay người, đổi lại một bàn tay đang trong tư thế chờ đợi để che lấy tiếng kêu sợ hãi có thể phát ra của nàng.

Nhưng nàng cũng không như hắn mong muốn mà kêu gào sợ hãi, chỉ là tròng lớn mắt hạnh với biểu tình sớm đã biết rõ, tròng mắt với cánh tay sắp vươn ra của hắn.

“Nàng sớm đã đoán ra thân phận của ta?” Nhìn thấy biểu tình của nàng, hắn mỉm cười đầy ái muội với nàng, cũng nhân tiện đem cánh tay vươn ra ngược lại ôm lấy nàng mảnh mai.

Nàng cảm tức nam nhân sau một lúc lâu. Cái tên đáng chém ngàn đao này quả nhiên là Nhị hoàng tử! Tuy rằng biết rõ, vẫn không nhận được tức giận mà cắn mạnh một cái trên vai hắn.

Hắn chịu đau, nhưng không định né tránh, chỉ là để nàng phát tiết cho đủ.

Thấy hắn ngoan ngoãn chịu khổ, nàng đơn giản cứ cắn cho đủ. Cái đồ đáng chết này làm cho nàng nghi lên nghi xuống, không bắt hắn chịu chút đau khổ thì sao được!

Cứ thể vừa cắn một cái, nàng liền nhắm tâm cắn đến mức bả vai hắn da tróc thịt bong, không ngờ tiểu tử này cũng khá được, chẳng những không nhúc nhích, ngay cả lông mày cũng không nhăn lại chút nào, không chỉ có thể, còn một mực cười với nàng như kẻ trộm trốn thoát rất chi là vô tội.

Cuối cùng nàng cũng nường mày lên, “Thực nhàm chán!” Hô to một hơi, rốt cục đành buông tha cho hắn.

“Cam chịu rồi? Hết giận rồi?” Hắn vẫn giữ nguyên vẻ cười gian chết tệt đó, hoàn toàn không thèm để ý đến miệng vết thương trên vai vừa mới bị mèo hoang công kích có bao nhiêu kinh khủng.

Chỉ là kiểu cười gian làm cho nàng cũng thấy nản, gian trá như vậy mới là bộ mặt thật của tiểu tử này đi! Nàng vừa bực mình vừa buồn cười liếc mắt nhìn miệng vết thương của hắn một cái, lúc này mới thu lại vẻ giận dữ, có chút ảo não đau lòng đứng lên. “Không thấy đau sao?”

“Rất đau.”

“Rất đau vì sao không tránh?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, tươi đẹp đến mức không gì tả hết.

“Nàng hy vọng ta tránh sao?” Miệng hắn nói nghe toàn vẻ đáng thương, nhưng một đôi tay cũng không thành thật vỗ một cái trên nhũ phong trắng nõn của nàng.

“Người!” Nàng lập tức cắn răng. Quả thực không thể tin nổi chính mình đem qua. Không, vừa rồi, không không, nguyên cả một đêm, đúng, chính là suốt cả một đêm, nàng thể mà lại đi yêu thương nhưng nhớ nguyên cả một đêm với cái tên Nhị hoàng tử nàng luôn luôn chán ghét đến cực điểm, mà đối phương cũng coi nàng như loài côn trùng bẩn thỉu này a.

Nàng có nên cắn lưỡi tự sát hay không a?

“Người cho rằng trêu đùa ta rất khoái trá có đúng không?”

Hắn bắt đầu dĩ chớp chớp mắt, kiểm tra vết máu trên vai bị hàm răng nàng tàn sát bữa bãi qua. Aiz, lại thêm một vết tích nữa rồi.

“Đừng nóng giận, ta là bắt đầu dĩ thôi.”

“Bắt đầu dĩ? Người đoạt mất trong sạch của ta, trêu đùa ta bao nhiêu lần, lại còn nói là bắt đầu dĩ?”

“Chẳng lẽ nàng không hưởng thụ sao?” Hắn tựa tiểu phi tiểu mà liếc mắt ái muội với nàng.

“Ta ta.” Nhớ tới cảnh tượng nóng bỏng mới vừa rồi, thân thể nàng lại còn có phản ứng, nàng nhất thời mặt đỏ tía tai, nói không ra lời. Nàng có hưởng thụ, còn là rất hưởng thụ, hưởng thụ đến mức ở trong lồng ngực trần trụi của hắn nhìn thấy từng vết cào xước trưng cho kích tình mãnh liệt của nàng, lại nhìn vào bản thân mình cũng là cả người toàn dấu hôn, nàng càng ngượng ngùng đến mức không dám ngẩng đầu.

Điều Thường Diễm ý cười càng thêm nồng đậm. “Thì ra nàng vẫn còn biết thẹn thùng?” Dựa vào biểu hiện tối qua của nàng, hắn tưởng rằng nàng sẽ không có tí thẹn thùng nào mới đúng chứ.

“Người, người cố ý lừa gạt ta, rốt cuộc là vì sao?” Càng nghĩ càng tức, người này căn bản là loại mặt người dạ thú, trong ngoài không đồng nhất, lúc trước một đằng lúc sau một nẻo, giả vờ làm hoàng tử uy nghi đứng đắn, kỳ thật trong xương tủy đầy một bụng ý nghĩ xấu.

Hắn ôn nhu nhìn vào vết máu trên tấm đệm gấm. Nàng quả nhiên vẫn là xử nữ, đem qua tuy nói là hưởng thụ rất nhiều, nhưng cũng biết là đã làm đau nàng đi!

Cảm thấy đau lòng, giọng điệu của hắn bắt đầu mềm nhũn, “Ta sẽ không phụ lòng nàng đâu.”

“Thúi lắm! Ai cần người chịu trách nhiệm chứ? Bỏ cô nương đây hoàn toàn không muốn lấy chồng.”

Điều Thường Diễm nguy hiểm nheo mắt lại. “Nàng không lấy chồng, thất thân cũng quyết không chịu gả?” Kéo lấy thân mình trơn nhẵn của nàng, lực đạo cũng tăng thêm một chút.

“Không lấy chồng.” Nàng nói không hề sợ hãi.

“Vì sao?” Lực đạo ôm nàng lại gia tăng mấy phần.

“Bởi vì người từ đầu tới đuôi chỉ là đang đùa chơi với ta, lúc trước ta không chịu tiến cung tham gia trò chơi tuyển phi nhằm chán của người, người thể mà lại lấy chứng cứ cha ta tham ô bất hợp pháp mà vô liêm sỉ bức ta đi vào khuôn khổ, tiếp theo ở trong cung làm trò cùng các khuê nữ khác khắp nơi khiến ta khó coi, ban đêm còn giả trang làm sắc ma đùa giỡn ta nhiều lần, hiện tại lại không biết hổ thẹn làm cho ta thất thân, người được lắm Nhị hoàng tử, không, hiện tại là hoàng thái tử rồi chứ, đem ta đùa giỡn đến mức xoay vòng vòng, người thật vui vẻ a, muốn bốn cô nương giao bản thân cho người? Không có khả năng!” Nàng hừ một tiếng, khinh thường lắc đầu.

“Hóa ra là nàng đang tính toán sổ sách với ta sao? Nhưng như vậy cũng không tránh khỏi quá làm kiêu đi. Đêm qua rõ ràng là nhiệt tình như lửa, đối với ta ra sức đòi lấy, giờ lại lập tức trở mặt, thiên hạ nào có chuyện đơn giản như vậy! Nàng không cần ta chịu trách nhiệm với nàng, có thể, nhưng nàng phải chịu trách nhiệm với việc tổn thất tinh lực của ta a.” Sớm đã biết nàng không dễ chinh phục như vậy, hắn tính lại chơi cùng nàng một trận nữa.

“Người tên vô lại này!” Nàng tức giận quay đầu lại, xuất ra miêu trảo (móng vuốt mèo, hai anh chị đứng là toàn thú thành tinh chứ có phải người đâu), liều mạng ra tay với lồng ngực rắn chắc của hắn, hắn cũng mặc cho nàng giương nanh múa vuốt, dù sao cũng là công phu học không đến nơi đến chốn.

Tóm, cầu, cào một trận cũng mệt mỏi, Liễu Như Tùng hỏn hển thở ra từng ngụm khí, oán hận trừng mắt với hắn. “Ta sẽ không gả cho người đâu, người nghĩ thật hay a! Người cái đồ đáng giận, khôn khiếp, ác ôn, đáng chém ngàn đao, mặt người dạ thú. . . .” Nàng lại thay đổi một loại thể công khác.

Diêu Thường Diễm không màng đến mà để nàng rít gào xong, nhẹ nhàng vỗ ngực nàng giúp nàng nhuần khí.

“Được rồi, mắng đủ rồi, cũng mệt mỏi đi, hiện tại yên lặng nghe ta nói, ta đây, sẽ chờ xem, nàng cuối cùng nhất định sẽ phải gả cho ta thôi.” Hắn nói từng chữ từng chữ rất thông thả, khuôn mặt điển trai lại ái muội càng làm cho người ta vừa hận vừa yêu.

“Nghĩ thật hay a!” Nàng thét to lại.

“Chắc chắn chắc, nàng hét như vậy cẩn thận làm cho tình lang bị dọa mà chạy mất đấy.” Thần sắc của hắn mang theo sủng nịch mà lắc lắc đầu.

“Tình lang? Ta không có tình lang, đêm qua cho dù hiểu lầm một hồi, người không cần để ý, ta cũng sẽ không truy cứu, về sau người là người, ta là ta, người đừng có đến tìm ta nữa.”

Hắn bắt đầu trở nên buồn bực. “Nàng cứ tùy tiện dễ dãi như vậy?”

“Nữ nhân phóng đảng chốn kinh thành, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua sao?” Vẻ mặt nàng chống đối, rất đáng đánh đòn.

Hắn lật người nàng lại, để nàng gắt gao dán chặt vào hắn đang hoàn toàn trần trụi, hai tay khê nhắc nâng hai bên kiêu đồn của nàng lên, nhẹ đặt xuống, lại là một trận hưng phấn truyền tới bụng, nàng không nhịn được bật ra tiếng rên rĩ. “Đúng vậy, rất phóng đảng, nàng là yêu tinh phóng đảng nhất mà ta từng thấy, có điều, xử nữ yêu tinh chính là vật báu nhà, nàng quả thực có thiên phú của yêu nữ, vừa học đã lên tay, cứ lấy theo thời gian, danh tiếng nữ nhân phóng đảng này liền càng thêm sinh động rồi.”

Liễu Như Tùng nổi giận đẩy hắn ra. “Người muốn trêu chọc ta tới khi nào?” Hốc mắt đã hơi hơi phồng hông.

Trái tim bỗng chốc đông lại, hắn quyết định nói thật, “Aiz, thành thật nói cho nàng biết, ta nhìn trúng nàng đã tám năm rồi, mỗi tiếng nói cử động của nàng đều đều trốn không thoát bàn tay của ta, ta từ lâu đã nhận định nàng là người của ta, là vật sở hữu của ta rồi.”

“Tám năm? Nói như vậy, người giám thị ta tám năm rồi?” Nàng kinh hãi.

Diêu Thường Diễm cười nhẹ. “Không phải giám thị, là quan tâm yêu thương. Ta đã quan tâm yêu thương nàng suốt tám năm, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng là ở bữa tiệc mừng phụ hoàng bốn mươi tuổi, lúc ấy nàng vẫn còn là một tiểu cô nương trong sáng đáng yêu, đi theo Liễu đại nhân vào cung làm lễ mừng cho phụ hoàng, lúc nhìn thấy ta hành lễ còn vụng về mà ngã oạch một cái.” Hắn nhớ lại bộ dạng đáng yêu của nàng năm đó, không khỏi cười thoải mái.

“Ngã oạch một cái?” Mặt nàng đỏ lên. Có chuyện này sao? A, nàng nhớ ra rồi, năm đó là lần đầu tiên nàng tiến cung, thấy hoàng cung như con quái vật to lớn, trong lúc nhất thời có hơi bị dọa ngốc, lại gặp phải một tên ca ca thú vị, ý vào việc cao hơn nàng, lại tự xưng là chủ nhân của hoàng cung, ngang ngược muốn nàng quỳ xuống đất hành đại lễ, nàng không thuận theo, hắn thế mà lại dám tuyên bố muốn đem nàng bắt nhét vào ổ chuột cho chuột cắn, sợ tới mức nàng chột oa oa khóc lớn, trong lúc kích động còn vương phải cánh cửa ở trong điện, trực tiếp bị ném ra ngoài điện, rước lấy tiếng cười to của mọi người lúc ấy.

Đây là chuyện vô cùng nhục nhã trong nhiều năm qua của nàng, gần như cũng sắp quên rồi, không thể tưởng được hắn lại nhắc tới chuyện này, nói như vậy, hắn chính là cái tên ca ca thú vị năm đó hại nàng gặp xúi quẩy kia? !

“Thì ra năm đó người bắt nạt ta chính là người!” Nàng tức điên rồi, thì ra thù oán của bọn họ từ tám năm trước đã kết rồi, khó trách mấy năm nay nàng tuy rằng không nhận ra người hại nàng xấu mặt chính là

hắn, nhưng đối với hắn cho tới bây giờ đều không có hảo cảm, còn có thể nói là càng nhìn càng thấy ghét a!

Hắn cười càng thêm đắc ý. “Ngoài ta ra thì còn có ai? Còn nhớ rõ ta thấy nàng té nhào khóc đến mức kinh thiên động địa, hảo tâm đỡ nàng đứng lên, nàng không cảm kích thì thôi, lại còn lớn mật ở trước mặt mọi người tát ta một cái, còn cắn ở trên tay ta một ngụm to, nhìn đi, vết tích này vẫn còn đây này.” Hắn bắt đắc dĩ đưa tay ra, quả nhiên có một hàng dấu răng mờ nhạt nhưng vẫn như cũ có thể thấy được. Nữ nhân này từ nhỏ đã mạnh mẽ, vết tích chính là minh chứng tốt nhất, cũng chính đáng về mạnh mẽ này khiến cho hắn chú ý.

A! Nàng lại nghĩ đến đây, khi đó nàng chỉ biết đại ca này rất xấu bắt nạt người, nàng muốn báo thù, đi chinh hắn, nào biết hành vi của nàng dường như phạm vào sai lầm lớn, làm cha cũng bị dọa sợ, lôi kéo nàng liều mình muốn nàng quỳ xuống bồi tội, nếu không khó giữ được cái mạng nhỏ này, nhưng nàng chết cũng không theo, có thể nào cũng không chịu cúi đầu giải thích, cuối cùng hình như làm cho Hoàng Thượng cũng tức giận, muốn bắt nàng và cha nhốt vào đại lao chịu phạt, sợ tới mức cha quỳ xuống đất không dậy nổi toàn thân run rẩy không ngừng, nhưng nàng vẫn như cũ không chịu thỏa hiệp, cũng không biết vì sao, cuối cùng hình như ngược lại lại là ca ca thú vị này ra mặt biện hộ cho nàng, nàng mới tránh được tai ương phải vào ngồi nhà lao.

(tỷ cũng bắt đầu chấp nhận số phận r, kèo chuyển xưng hô của tỷ với ca nhé cả nhà)

“Là chàng đã cứu ta?” Nàng đỏ mặt, tâm không cam lòng không nguyện xoa lên dấu răng trên cánh tay của hắn. Thì ra đây cũng là kiệt tác của nàng, xem xét phân thượng là hắn cuối cùng cũng giúp nàng giải vây, nàng tựa như không còn tức giận như vậy nữa.

Liều Như Tùng không nhịn được phì cười.

“Hừ, biết tám năm trước ta chính là ân nhân cứu mạng của nàng chưa, như vậy lấy thân báo đáp cho ân nhân cứu mạng, ta nghĩ vẫn còn chưa đủ đi!” Hắn lại biểu hiện ra đáng vẻ bất cần đời.

“Chàng khi đó liền thích ta sao?”

Hắn thật sâu nhìn vào nàng. “Ừ, có nói ta bị cưỡng ngược hoặc thưởng thức kỳ lạ cũng được, khi đó ta liền thích nàng quật cường cùng với không chịu cúi đầu, ta chính là cứ như vậy bị nàng hấp dẫn, sau đó nhìn thấy nàng từ ngây ngô một đường lột xác thành một giai nhân tươi cười phong tình vạn chủng, ta cũng càng thêm mê luyến nàng.” Hắn cuối cùng đứng đắn thốt ra tình yêu chân thật của mình.

Nàng ngược lại lại trở nên ngượng ngùng. “Cái gì mà bị cưỡng ngược, thưởng thức kỳ lạ, thích ta thì rất kỳ quái sao?” Nàng không thuận theo mà hờn dỗi, trong lòng đối với việc hắn thế mà lại yêu thầm nàng tám năm cảm động không thôi, cũng cực kỳ rung động.

Một nam tử tự cao lại có thân phận tôn quý như vậy, lại có thể thầm mến nàng chừng khoảng trên tám năm, chuyện này quả thực quá bất ngờ!

“Ít nhất cũng có Tần Trung Anh cảm thấy ta rất kỳ quái.” Hắn cười nham nhở.

“Hừ! Tên Tần Trung Anh đáng giận này, hắn nhớ kỹ cho ta!” Nàng có thù tất báo, người này sắp sửa không hay ho gì rồi.

Vì giải cứu bạn tốt, Điều Thường Diễm đành phải vội vàng nói sang chuyện khác: “Đừng động vào tiểu tử kia làm gì, vẫn là nên giấu lại si tình của ta với nàng đi, đến ngay cả tình nhân cũ của nàng Lí Dĩ Tự cũng là ta xử lý đem hắn bỏ xuống, ta chịu đựng cho tới bây giờ mới ra tay, nàng có phải nên thương ta một cái hay không, sau đó cảm động gật lên gật xuống nha?” Bộ dạng của hắn lại trở nên không đứng đắn, có chỗ nào là cái vẻ của hoàng tử cả ngày làm bộ làm tịch xì mặt ra chứ.

Nàng dở khóc dở cười. “Cảm động cái đầu chàng ý, chàng đùa giỡn ta vẫn còn chưa đủ sao? Khoan đã, chàng nói Lí Dĩ Tự chính là do chàng xử lý đem hắn bỏ xuống sao? Nói như vậy, chàng cố ý làm mai cho con gái của Nghiêm đại nhân, mục đích chính là muốn chặt đứt si mê quần quýt của Lí Dĩ Tự với ta sao?”

“Đúng vậy, tiểu tử này rất đáng ghét a, ta giúp nàng giải trừ phiền toái, cũng nên xem như một cái công lao đi!” Hắn vẫn mặt dày nói.

“Chàng, chàng mới là một cái đại phiên toái ý!” Liễu Như Tùng tức đến mức muốn phun hỏa. “Ta lười chơi đùa với chàng.” Nàng lại lắc đầu.

Hắn trở nên nghiêm túc. “Tùng nhi, tám năm đã đủ rồi, thời cơ cũng tới rồi, trò chơi đã nên ngừng lại rồi, mặc kệ nàng tin hay không, ta là thật tình đó.” Sau khi hưởng thụ hương vị của nàng, nữ tử trong thiên hạ sợ rằng đều chỉ còn là vô vị.

Nhượng đôi lông mày cong dài lên xem xét hắn, trong lòng có chút phức tạp. “Chàng, chàng rõ ràng là đa mưu túc trí, vì sao phải giả vờ đạo mạo trang nghiêm?” Hại nàng không rõ rốt cuộc người nào mới chân chính là hắn?

Diêu Thường Diễm thở dài, một lần nữa khóa chặt nàng vào ngực. “Ta thân ở trong cung hoàn cảnh nguy hiểm, nếu không che dấu tâm tư, sớm muộn gì cũng chết không rõ ràng.”

“Nếu thế.” Nàng đồng ý vuốt cằm, ở trong ngực hắn nằm rất thoải mái. “Đại hoàng tử là đứa con cả, vốn so ra đã có hoàng quyền, chẳng qua chính hắn không biết kiềm chế, đã tâm lại quá lớn, mới có thể chịu kết cục bị đuổi ra vùng đất xa xôi ngoài kia a, về phần Tam hoàng tử có Trần phi che chở, cho dù vô tích sự cũng không chết được, nhưng chàng thì khác, mẹ đẻ đã mất từ lâu, trong triều không có thế lực, nếu không có lòng dạ cơ mưu nào, thật sự sẽ bị hai kẻ huynh đệ không có tí gì nhân tính lại bụng dạ khó lường kia, bắt ăn gấu gao nha.”

Đôi mắt hắn ảm đạm, nhìn ra được bất đắc dĩ.

Nàng lại có chút không đành lòng, đưa tay muốn xoa lên mặt hắn, chỉ là vừa mới duỗi tay ra, lại bỗng nhiên nổi lên tức giận. “Cha ta tham ô tiền mấy lần cũng đều là chàng xuống tay phá hư không phải sao?” Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Đúng vậy.” Hắn miễn cưỡng trả lời, cánh tay hạnh kiểm xấu vừa mới sờ lên thân thể của nàng, liền bị nàng bắt được.

“Vì sao lại làm vậy?”

“Ta cần tiền.” Hắn lại sờ lên.

“Cần tiền liền cướp tiền của ta sao?” Lại bị bắt được.

“Những năm gần đây, nàng và cha nàng tham ô quá nhiều rồi, nên quyên góp một chút cho ta lấy đi chứ.” Hắn lạnh lùng nói, không hề thử lấy tay sờ nữa, đổi sang lấy chân ở trong đệm chặn dây dưa cùng nàng. (kẹo: cái này ngta gọi là đổi thang k đổi thuốc đấy ca ==)

“Vì sao lại cần tiền?” Đôi mắt đẹp của nàng trừng lên nhìn hắn, có chút ảo não chính mình cứ nhiên không nhận thức rõ một người. Lúc trước nàng có thể nào cũng không ngờ rằng một người chính khí nghiêm nghị, có thể làm ra chuyện đê tiện đến nhường này.

“Có hai nguyên nhân, một là vì cướp của người giàu chia cho người nghèo, cứu trợ nạn dân Tây bộ mấy năm liên tục chịu nạn hạn hán, hai là để chuẩn bị đánh giặc.” Diêu Thường Diễm nói ngắn gọn.

“Không đúng, cứu trợ nạn dân là chuyện của triều đình muốn chàng một hoàng tử như này cướp tiền tài bất nghĩa đúng là không còn gì để nói nổi, mặt khác, cái gọi là để đánh giặc, chủ đích hẳn là chuyện chiến dịch biên phòng, vậy kiếm quân lương cũng là chuyện của bộ binh, chàng đang nói mò cái gì ở đây a?”

Chuyện triều đình nàng suy luận rõ ràng rành rành, thật sự là thông minh tinh quái, ánh mắt của hắn quả nhiên không tồi. “Đúng vậy, việc này là chuyện triều đình nên làm, nhưng giống cha nàng vậy, tham quan chỗ nào cũng có, điểm ấy nàng so với ta còn biết rõ hơn, nàng nghĩ rằng, chuyện nên làm có thể làm được mấy phần đây? Người chịu khổ vẫn là nạn dân, phía quân đội biên phòng cũng như vậy, không có tin tức.”

Quốc gia này còn chưa phải do hắn làm chủ, tuy rằng đau lòng khi thấy triều đình tham ô suy bại, nhưng mà trước hết cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Nàng phản bác vô lí, “Cho nên chàng liền sử dụng hình phạt riêng với đại thần ăn hối lộ trái pháp luật. Cướp đoạt, đen ăn đen, không chuyện gì không làm?”

“Ừ, nói đến hình phạt riêng thôi, ta lại còn hồng nã mà hạ hình phạt riêng nghiêm khắc nhất với con gái của đại thần a.” Ánh mắt chuyển thành mờ ám, đôi môi hằn lớn tiếng nói nhất thời dán lên thân thể mềm mại diễm lệ không gì tả nổi của nàng, nháy mắt lại sắp tiếp tục một hồi đại chiến thể xác, làm Liễu Như Tùng không nhịn được bật ra một tiếng yêu kiều.

“Đại cô nương. Đại nhân có việc tìm cô, muốn em thúc giục cô rời giường.” Kim nhi ở ngoài cửa hô, giọng nói có chút phát run, chắc là nghe thấy tiếng vang trong phòng, giờ phút này đang cực kì quần bách bất an, kinh hoàng thất thổ.

Liễu Như Tùng thầm kêu khổ, nhiệt tình hoàn toàn thối lui mà buông cánh tay của nam nhân đang du di trên người ra. Như thế cũng tốt, chiến tích của nàng lại sắp thêm một vạch rồi, có điều lúc này chính là thật sự, nàng hết đường chối cãi a!

“Biết rồi, nói với cha ta, ta lập tức đến.” Nàng xấu hổ ho nhẹ phân phó.

Lập tức liền nghe thấy âm thanh ngoài cửa thùng thục té nhào, đứng dậy lại chạy đi.

“Xong rồi, aiz.” Nàng suy sụp buông xuống mặt cười.

“Không sao cả, dù sao chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng phải công khai khắp thiên hạ.” Hấn vẽ mặt không sao cả.

“Không cho phép nói ra, một chữ cũng không cho phép chàng nói!” Nàng nảy sinh ác độc trừng mắt hấn.

Hấn nhìn nàng đăm đăm một hồi mới nói: “Ta phải đi, bằng không thiên hạ cũng sắp đại loạn rồi.” Hấn thở dài đứng dậy mặc quần áo.

Đường cong nam tính rắn chắc hoàn mỹ không chút nào che đậy bày ra trước mặt nàng, nàng mặc dù mặt đỏ tim đập, đôi mắt lại không chớp lấy một cái mà nhìn chăm chăm xem, mà Diêu Thường Diễm quay lại nhìn qua chính là đôi mắt tham lam này. (bản chất sắc nữ lộ diện =)))

Hấn không khỏi bật cười. “Sao nào, đêm qua còn xem chưa đủ sao, có muốn ta lại cởi sạch sẽ quay về giường không?” Nói xong thực sự làm bộ muốn cởi bỏ quần dài vừa mới mặc ra, nàng sợ tới mức vội đỏ mặt ngăn cản.

“Không được cởi, chàng đi mau!” Nàng ngượng ngùng vội vàng đuổi người.

Diêu Thường Diễm cảm thấy đáng tiếc càng thất nhanh dây lưng, tiếp theo mặc quần áo vào.

“Ách. Đây, nói thật, ta không lấy chồng đâu.” Nàng ôm đệm chăn, nhỏ giọng nói.

Hấn dừng động tác lại, nhìn về phía nàng giãy dụa mà mị mắt. “Được, ta tạm thời không bức nàng, cho nàng một chút thời gian, chuyện của chúng ta về sau nói sau.” Hấn đưa tay về phía cửa phòng.

“Chàng muốn làm gì?” Liễu Như Tùng hô nhỏ.

“Nàng đều đã đuổi người, ta còn có thể lưu lại sao? Đương nhiên là trở về rồi.” Giơ tay muốn đẩy cửa.

“Dừng tay, chàng, chàng đến bằng cách nào thì về bằng cách đó, nhưng đừng mơ tưởng từ cửa lớn đi ra ngoài!” Nàng hấp tấp nói.

Nói giỡn sao, hấn cứ như vậy quang minh chính đại từ trong tấm phòng của nàng đi ra ngoài, việc này còn có thể lừa gạt được nữa sao?

Chỉ thấy hấn gắt gao nhú mày, xoay người từ gờ cửa sổ bên trái bay vọt đi, thoáng chốc vô tung vô ảnh.

hết chương 4

5. Chương 5

Kim nhi hầu hạ Liễu Như Tùng thay quần áo xong, nhanh chóng thu dọn lại đệm giường.

Liễu Như Tùng tự mình soi gương sửa soạn, ngẩng đầu kiểm tra chải tóc trên đầu đã ngay ngắn chưa, cũng cẩn thận lấy khăn mỏng che đi dấu hôn trên cổ. May mà đã đến đầu mùa đông, thời tiết chuyển lạnh, nếu không cơ thể đầy dấu tích nhận không ra người này của nàng làm sao có thể che lấp đây?

Âm thầm vui vẻ cùng kiểm tra kỹ lưỡng xong, nàng mới hé đôi môi nhỏ lẩm bẩm nói: “Cha cũng thật là, biết rõ mình hể ngủ thì sẽ ngủ thẳng đến tận trưa, còn sớm như vậy đã đến thúc giục mình, không biết là vì sao nữa.”

“A ——” bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai giống như giết lợn của Kim nhi.

“Làm sao vậy?”

“Đại. . . đại. . . đại cô nương, tối qua cô thực sự đã cùng nam nhân.” Kim nhi chỉ vào vết máu trên đệm giường thất thố hỏi.

Nàng lập tức soải một bước dài, tay chân luống cuống nhanh chóng ôm lấy đệm chăn, trực tiếp nhét vào tầng dưới cùng của tủ quần áo.

Làm xong mới lạnh lùng nói: “Kim nhi, ta cảnh cáo em, em cái gì cũng chưa nhìn thấy, cũng không cho phép nói bậy, có nghe không?” Lời đồn giả tạo thì nàng không thêm để ý, nhưng sự thật xảy ra thì nàng lại cực kỳ để ý.

Không dám vi phạm, Kim nhi bối rối gật đầu.

Nhưng lời đồn cũng không phải nhờ Liễu đại cô nương nàng nói vài câu cảnh cáo liền dập tắt được, bởi vì cái kiểu bát quái này, từ trước đến nay tiến triển cực kỳ nhanh, tốc độ lan truyền làm người ta trở tay không kịp.

“Cha, cha tìm con ă?” Một đêm cuồng hoan không ngủ, nàng ngáp một cái rồi nói.

“Nghe nói đêm qua trong phòng con có tiếng động của nam nhân?”

“Cha tìm con chỉ vì chuyện này ă?” Lại che miệng ngáp một cái.

“Con! Đến tốt cùng là có hay không?” Liễu Trung Hiền nóng vội hỏi.

“Không có.” Nàng miễn cưỡng trả lời.

“Nhưng mà Kim nhi nói.”

“Đừng quan tâm nha đầu kia nói gì, cha không phải việc gấp sao, chuyện này có gì vội chứ?” Nha đầu kia miệng không giữ kín chuyện, cứ chờ xem nàng trở lại sẽ giáo huấn nàng ra sao a!

“À, đúng rồi, có chuyện khẩn a! Tùng nhi, thực sự đã xảy ra chuyện, người cha phái đi truy thư trở về bẩm báo, bọn họ điên cuồng đuổi theo được ba ngày, mới phát hiện người đưa tin bên kia đã chết bất đắc kỳ tử trên đường, thư trên người cũng không cánh mà bay, con nói nên làm thế nào cho phải?” Hắn lúc này mới vội vã hỏi.

“Nguy rồi, cha, lần này cha thực sự nguy rồi!” Nàng cũng hơi hơi biến sắc mặt.

“Tùng nhi, nói không chừng đây chỉ là một việc ngoài ý muốn, con nói có phải không?” Hắn do ôm chút hy vọng.

“Cái chết của dịch quan chắc chắn không phải là ngoài ý muốn.” Nàng lập tức dập tắt hy vọng của cha nàng. “Cha, cha là thượng thư của Hộ bộ, ở vị trí mà bao nhiêu người mơ ước, Trần phi lại còn là miếng thịt mỡ, muốn sắp xếp cho em ruột bà ta lật đổ cha, việc này cha không phải không biết, sao có thể không cẩn thận như vậy chứ, chỉ một chút lợi nhỏ mà gánh vác cho bà ta, phong thư này của cha nhất định sẽ trở thành nhược điểm để Trần phi uy hiếp cha, chỉ cần sai lầm một chút thì sẽ đem tội danh cấu kết với ngoại tộc, mưu đồ gây rối của cha ra tính, đến lúc đó cha còn có thể sống được sao?” Nàng nóng vội quở trách.

Liễu Trung Hiền vừa nghe, mặt liền chuyển màu xám như tro, ngã ngồi trên ghế thái sư, im lặng không nói gì.

Nam nhân vừa bay vọt tới, nữ nhân cũng lâm vào trầm tư, vờ như không thấy.

Nhưng duy trì chưa được bao lâu, đại chiến trường kì lập tức nổi lên, chỉ nghe thấy một tiếng nùng nịu ngắt ngảy, sau đó nữ nhân liền gác đầu lên vai nam nhân, lập tức mở ra đùi ngọc thon dài bám vào thân thể của nam nhân, trong tư thế nguy hiểm mà mặt đối mặt ngồi trên eo nam nhân, lớn mật thăm dò, gắt gao giao triền, ánh nền lay động, tình cảnh hai thân hình ôm nhau lắc lư mãnh liệt diễn xuất, màn trướng tứ phía phiêu dật, hàng đêm như thế, làm không biết mệt, cho đến lúc cùng nhau tạo nên cuồng phong, hai người mới ôm chặt nhau nằm xuống.

“Có tâm sự sao?” Sau khi thỏa mãn, nam nhân hỏi.

Đôi mắt trong thoáng nhìn. “Ừ, cha ta đã xảy ra chuyện.”

“Đỉnh lú tới Trần phi đúng không?”

“Ê, sao cái gì cũng trốn không thoát ánh mắt của chàng vậy? Nói thật đi, chàng rốt cuộc có bao nhiêu gián điệp ẩn náu ở kinh thành vậy?” Lén nhìn về phía hắc, càng hiểu biết hắc càng cảm thấy hắc thâm sâu không lường được.

“Không nhiều lắm, tất cả chỉ khoảng sáu ngàn.”

“Sáu ngàn?” Liễu Như Tùng lú lười. Thì ra một cái kinh thành nho nhỏ còn chứa đến sáu ngàn tên mật thám, thảo nào hắc tai thánh mắt tinh, chuyện dơ bẩn gì cũng trốn không thoát được lỗ tai hắc. “Bên người cha ta đây có mấy người nha?”

“Bí mật.” Hắc cười đến đáng đánh đòn.

Nàng cũng không khách khí mà thật sự tạo ra trên ngực hắc năm vết móng tay.

“Nói vậy nanh vuốt không ít a, nếu không, sao cha vừa có động tĩnh chàng liền biết.” Nàng hừ lạnh một tiếng. “Ta cảnh cáo chàng, không được giám thị chúng ta nữa, ta sẽ bảo cha tự kiểm chế.”

Hắc nhú mi, từ chối cho ý kiến, nhưng nàng biết là hắc đồng ý rồi.

“Chàng tối nay đặc biệt nhiệt tình, có chuyện gì sao?” Nàng liếc chéo sang hắc. Hai người thật có thể gọi là gian phu dâm phụ, hàng đêm yêu đương vụng trộm, hôm nay hắc càng có vẻ đặc biệt ra sức, ra sức đến mức có chút không bình thường.

Diêu Thường Diễm tà tà cười. “Nàng không thích ta nhiệt tình sao?” Nói xong lại chu miệng lên, nóng bỏng dâng lên một nụ hôn sâu sắc đến cực điểm, hôn cho nàng đầu óc choáng váng, hồn phách lơ lửng.

Hắc luôn như vậy, mới hại nàng đối với hắc ý loạn tình mê.

Sau một trận “Thần thương khẩu chiến” (thần: môi, thương: tranh đấu, khẩu: miệng, các nàng hiểu ý r nhé, nếu ai có cao kiến dịch Việt được từ này thì giúp kẻo vs, kẻo chưa nghĩ ra ed thế nào nên để nguyên văn lun ^^), hắc tinh lực tràn đầy mà lật người lại, đè lên nàng, cho đến khi nàng không chịu nổi sức nặng, mới muốn ngừng mà không được phải tha cho nàng, chuyển sang lấy hai tay củng bái thân thể mềm mại của nàng.

Liễu Như Tùng chỉ có thể mềm yếu tựa vào đầu vai hắc thở dốc.

“Ngày mai ta phải đi xa nhà.” Hắc thoải mái đem thân thể hai người cuốn vào đệm chăn mềm mại tràn ngập mật hương, một bên dùng đầu ngón tay ở trên người nàng vuốt ve.

Thì ra là thế. “Đi làm gì? Đi bao lâu?” Nghe giọng nghiêm nhiên giống như người vợ lâu năm hỏi chồng.

“Đi một tháng, lên Tầm yết linh (thăm linh cữu), nhân tiện tế trời, khấn cầu quốc thái dân an.”

“Yết linh tế trời là chuyện cố định phải làm hàng năm, việc này không phải luôn do Hoàng Thượng tự mình đi trước chủ tế, lần này sao lại do chàng ra mặt?” Nàng thấy lạ bèn hỏi.

“Năm nay phụ hoàng không may nhiễm phong hàn, ta lại vừa được lập làm thái tử, nên liền thuận thể tuân mệnh đi trước chủ tế.”

“Đây là quang vinh trời biển, chàng râu rĩ làm gì?” Lúc này mới nhìn thấy đầy mắt hấn đầy vẻ không nỡ.

“Ta không ở đây, nàng đừng gây rắc rối cho ta a.”

“Ta có thể gây họa gì chứ?” Nàng bất mãn mà chất vấn.

Diêu Thường Diễm ý vị thâm trường mà đánh giá thân mình trơn nhẵn mềm mại không xương của nàng.

“Chàng sợ ta đi vụng trộm sao?” Liễu Như Tùng hiểu ý, bật cười hỏi.

“Không sợ.” Hấn bắt thành linh nói.

“Vậy chàng có ý tứ gì?” Nàng vui vẻ hỏi.

“Ta không sợ nàng vụng trộm, chỉ sợ nàng muốn náo loạn không gả cho ta.” Hấn nói thật là không hiểu vì sao nàng kiên trì không lấy chồng, tình nguyện để tiếng xấu bay đầy trời, cũng không chịu công khai quan hệ của hai người bọn họ?

“Ta.” Nàng khốn quẫn đành cử động cơ thể.

Hấn đem nàng đặt trước người, vẻ mặt nghiêm túc, “Thời gian ta cho nàng có hạn, bởi vì phụ hoàng đã bắt đầu thúc giục hôn sự, việc này ta thoái thác không được bao lâu, nàng sớm muợn gì cũng phải đổi mặt, hay là nàng muốn ta lấy người khác?”

“Ta.” Nàng vẫn chần chờ không dứt.

Diêu Thường Diễm trong lòng phát cáu. “Việc này không phải do nàng, chờ ta trở lại, hết thủy đều phải giải quyết.” Hấn hạ tối hậu thư. “Còn nữa, chuyện của cha nàng, ta sau khi trở về cũng sẽ đồng thời giải quyết, nàng không cần lo lắng.”

Một tháng sau

Kinh thành danh các, phẩm rượu các, nằm trên đường chính nhộn nhịp của kinh thành, nếu ngồi ở khán đài lâu hai, trên đường người đến người đi náo nhiệt thế nào đều có thể nhìn hết không sót gì, uống rượu phẩm trà, là hưởng thụ số một.

Đương nhiên, thu phí cũng không hề rẻ, hơn nữa muốn tại khán đài này chỉ vẹn vẹn có ba chỗ ngồi đóng lại chỗ tiếp theo, lại phải bỏ ra số tiền lớn không tưởng, nhưng mà, khoản tiền này đối với vương tử hoàng triều mà nói, chính là không đáng nhắc tới. Nhìn mà xem, bóng dáng tuần tú ở trên một trong những chỗ ngồi ấy, chẳng phải là thái tử vừa từ Tầm tế tổ quay về sao? Có điều, đáng tiếc thái tử đi ra ngoài thật sự ít lời, không ai nhận ra chính mình nhưng lại đang cùng thái tử ở cùng một gác uống rượu.

“Lần này đi người thân là chủ tế, sau khi về kinh danh vọng càng kiên định hơn rồi.” Tần Trung Anh nói.

“Ừ.” Hấn lạnh nhạt uống một ngụm rượu.

“Rời kinh lâu ngày, cha vợ tương lai của ngươi đã xảy ra chuyện, ngươi có biết không?” Tần Trung Anh đem tầm mắt chuyển hướng nơi xôn xao bất thường ở trên đường, ở vị trí của bọn họ vừa hay nhìn thấy đỉnh đầu cổ kiêu, vốn không có gì, nhưng mà lúc người bên trong kiêu vén rèm kiêu lên, lộ ra kiều nhan đẹp tuyệt sau khi nhìn một vòng xung quanh đường lớn, lập tức gây xôn xao liên tục, mỗi người tranh nhau cùng ngắm mỹ nhân kinh thành danh chấn thiên hạ. Nhưng đám đông hỗn loạn làm mỹ nhân lơ đãng, như là tập mãi thành thói quen, khẽ cười một tiếng rồi lại cúi người quay về kiêu rồi đi, lúc này mới làm cho trận xôn xao bình ổn xuống.

Tần Trung Anh không khỏi bội phục. Cô nương này mị lực thật lớn a! Đem tầm mắt trở về nam nhân ngồi cùng bàn. Nhìn vẻ mặt hấn sủng nịch nhu tình, chắc là mới quay về kinh, còn chưa kịp cùng giai nhân gặp nhau đi?

Hấn cố ý háng giọng, Diêu Thường Diễm mới tức giận mà trừng mắt nhìn hấn.

Biết thực đã chọc giận chủ tử, lúc này mới cười gượng nói: “Mới vừa nói mà, cha vợ tương lai của người gặp chuyện không may, người có tính toán gì không?” Quay lại vấn đề chính vẫn an toàn hơn.

“Việc này ta sẽ.”

“Người có nghe nói không? Đại mỹ nhân vừa rồi đi qua chính là đại thiên kim Liễu Như Tùng của Liễu đại nhân bên hộ bộ đó, ta nghe nói nàng phong lưu phóng đãng, thường xuyên có nam nhân nửa đêm ra vào khuê phòng của nàng, thực làm người ta hâm mộ có thể trở thành tân khách nam bước rèm trướng của nàng nha.” Đột nhiên truyền đến cuộc đối thoại của nam tử cách vách, Diêu Thường Diễm đang nói chuyện bỗng nghe được khuê danh của người trong lòng xong, cũng nhịn không được dừng lại nghe.

“Xem ra người thật đúng là không cẩn thận, cũng chẳng ngại.” Tần Trung Anh thấp giọng trêu ghẹo mà liếc ngang mắt nhìn hắn một cái.

Ai cần người nhiều chuyện! Hắn cũng trả lại bạn tốt một cái liếc mắt cảnh cáo.

Bên tai lại truyền đến đối thoại. “Ta có một người bà con xa biểu muội mới vừa làm người hầu Liễu phủ, tháng này nàng có mấy lần ngay tại nửa đêm gặp được nam nhân từ khuê phòng của đại thiên kim đi ra, thật luôn nha.” Người nói chuyện cứ như là chỉ hận chính mình không phải người kia.

“Tháng này? Tháng này người không phải là lên Tầm yết linh tế trời sao?” Tần Trung Anh kinh hãi. “Nói vậy nam nhân hào phóng ra vào khuê phòng của nàng kia, chẳng phải là không phải người sao.” Hắn lén lút dò xét liếc mắt một cái, chỉ thấy nam nhân đối diện đã tức giận nổi đầy gân xanh từ lâu, sắc mặt một mảnh xanh mét.

Đêm tối, nam nhân từ bên cửa sổ nhanh nhẹn vào phòng, cước bộ nhìn như mềm nhẹ, kì thực bao hàm tức giận.

Hắn đứng thẳng ở đầu giường, vị gió quanh thân còn chưa lui, trên mặt đường cong cương nghị, hơi thở trầm tĩnh khiến kẻ khác không rét mà run.

Mà cỗ lệ khí này chỉ quét về cô nàng trên giường do không biết sống chết mà vẫn còn đang say ngủ.

Khoanh tay mà đứng, sống chết nhìn chằm chằm một hồi lâu, hắn chợt ở trên vai của nàng cắn một cái.

Nàng từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, vừa thấy người cắn là hắn, kinh ngạc mà mắng: “Muốn chết à, chàng muốn mưu sát ta sao?”

Hắn nhẹ buông tay. “Ai, nam nhân kia là ai?” Khuôn mặt bình tĩnh, hắn vừa mở đầu liền hỏi, cũng hỏi hận chính mình buông bỏ gián điệp ở Liễu phủ, mới có thể bị người cho đội nón xanh (bị cấm sừng đỏ ạ) cũng không biết.

“Nam nhân nào?” Nàng mờ mịt không hiểu, lúc nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc ép chặt của hắn tâm mới liền cả kinh.

“Nam nhân cùng nàng vụng trộm.” Hắn cắn thù đến tận xương tủy mà nói.

“Nam nhân vụng trộm? Chàng đang nói gì, ta nào có nam nhân vụng trộm nào?”

“Còn không chịu thừa nhận sao?” Hắn mày kiếm mắt sáng giờ phút này toàn bộ nhăn thành một mảnh. “Toàn bộ kinh thành đều biết tình sử phong lưu của Liễu đại cô nương đó.”

“Ê? Ta phong lưu tình sử vậy chàng hôm nay mới biết sao? Bây giờ nổi cáu với ta làm gì?” Nàng nghĩ đến vấn đề của hắn chính là “danh tiếng” của nàng từ trước tới nay ở kinh thành.

“Ta nói chính là, trong tháng này ta lên Tầm , nam nhân nửa đêm ra vào khuê phòng nàng là ai?” Hắn cắn răng hỏi.

“Ai? Nào có nam nhân ra vào khuê phòng của ta, chàng nghe ai nói vậy?” Nàng phủ nhận. Nếu có thì, hắn chính là nam nhân duy nhất ra vào tấm phòng của nàng.

“Không có sao? Không có lửa làm sao có khói a!” Hắn tới gần nàng, trên mặt tức giận rõ ràng có thể thấy được. Thật giận, hắn chân trước vừa mới rời đi, nàng sau lưng liền khấn cấp mà hồng hạnh xuất tường (ôm ôm cái này quen quá r nhỉ các nàng, là ngoại tình đó), thực làm cho hắn bất ngờ a.

“Đương nhiên không có.” Liễu Như Tùng ở dưới cái nhìn của hắn mà nhú mi.”A, nam nhân sao? Ta biết là chuyện gì xảy ra rồi!” Nàng bỗng nhiên nói.

“Có? Quả nhiên có!” Hắn nhất thời giận không thể át.

Nàng hoảng sợ, lần đầu nhìn thấy hắn nổi cáu như vậy với mình, sợ hãi mà nuốt nuốt nước miếng. “Chàng trước đừng cáu, hãy nghe ta nói đã.” Nàng cẩn thận vuốt vuốt ngực của nam nhân đang ghen kia, ngón tay ngọc nhỏ bé ở trên đầu hắn vỗ nha vỗ nha, xoa nha xoa nha, lửa giận của nam nhân mới hạ xuống một ít.

“Nói đi, nói rõ ràng cho ta, nếu không ta trước đem nàng bẻ thành hai nửa, rồi lại đem gian phu cho vào chảo rán.” (ca thật bá đạo)

Nàng mắt đẹp tròn lên, lập tức nói: “Nào có nam nhân nào.” Tiếp theo cười meo meo mà nói: “Nam nhân kia chính là ta!”

“Cái gì?”

Phiền não mà nhìn chéo hắn. “Ta nói nam nhân kia chính là ta!” Nàng lập lại một lần.

Hắn khoanh tay trước ngực, liếc xéo nàng.”Nàng đang đùa giỡn cái gì?”

Nàng giả hoạt mà cụp mắt. “Thật sự là ta, không tin chàng có thể nhìn cái này.” Nàng xuống giường mở tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ nam.

“Nàng giả trang nam nhân?” Chuyện này đổi lại là hắn kinh ngạc.

“Ừ.” Nàng đem quần áo một lần nữa cho vào tủ quần áo.

“Vì sao làm vậy?”

“Vì tra xét chuyện phía địch a, ta thường xuyên làm như vậy nha.” Nàng đương nhiên nói. Nữ nhân làm việc dù sao cũng không tiện, đổi thành nam trang mới làm tốt được.” Chỉ là đã lâu không làm vậy, gần đây vì cha ta, bắt buộc dĩ lại nữ phần nam trang xuất hiện trên giang hồ.”

Diêu Thường Diễm có chút dăm chiêu nhìn nàng. Đây là lí do vì sao thường xuyên có người thấy trong phòng nàng có nam nhân ra vào, tiếng xấu bay đầy trời, thì ra đều là do chính nàng tạo thành a?

Sau một lúc lâu, hắn mới nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ. “Vì cha nàng, nàng tra được cái gì?”

“Không giận nữa rồi?” Nàng liếc xéo hắn.

Hắn nhún nhún vai, tươi cười giả hoạt, tiến lên ôm nàng vào ngực. “Không giận, không có gì hay mà giận.” Hắn da mặt dày nói.

Liễu Như Tùng oán hận phải tốn hơi thừa lời. Nửa đêm lấy dấm chua đến chọc nàng, giờ lại như không có việc gì mà hi ha cười nói, thật khó tưởng tượng hắn là một hoàng thái tử thuộc loại người kiêu ngạo, có nề nếp kia.

Không khỏi khác biệt quá nhiều đi!

“Ta tra được thư của cha ta quả thật rơi vào tay Trần phi, nàng tính dùng nó uy hiếp cha ta từ quan, rồi xếp đệ đệ ruột của nàng vào kế nhiệm.” Lười cùng hắn so đo, nói chính sự quan trọng hơn. “Nhưng sự tình không đơn giản như vậy, ta mạo hiểm theo dõi Tam hoàng tử nhiều lần, phát hiện hắn cùng với đặc sứ Mông Cổ ở kinh thành tiếp xúc thường xuyên, ta lo lắng bọn họ bụng dạ khó lường, chỉ sợ có mưu đồ khác, hiện tại ta lo lắng cha ta không chỉ có sẽ bị bức phải từ quan, có lẽ còn có thể bị hãm hại đến mạng nhỏ cũng không bảo toàn nổi.” Nàng lo lắng nói.

“Ta không phải đã nói chuyện của cha nàng ta sẽ xử lí sao, nàng mạo hiểm theo dõi Tam đệ làm gì?” Lão Tam nếu biết có người theo dõi, mà người theo dõi lại là nàng, dựa vào độ háo sắc kinh điển của hắn, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho nàng, nghĩ đến nàng làm chuyện nguy hiểm, hắn liền đổ một phen mồ hôi lạnh.

“Chàng lại không ở kinh thành, chuyện cha ta thì cháy đến mông rồi, đương nhiên phải hành động trước.” Nàng bĩu môi nói.

“Hiện tại ta quay về kinh rồi, nàng không được lại làm chuyện mạo hiểm nữa.” Hắn nhăn mặt dạy bảo.

“Ừ.” Nàng đồng ý, có hẳn đương triều thái tử này làm chỗ dựa vững chắc, chuyện của cha sẽ không sao.

Hắn đặt nàng trên đùi, để nàng thoải mái tựa vào vai hắn, hơi thở ấm áp phả vào tai đến mức khiến nàng run rẩy. “Chúng ta một tháng sau thành thân.” Một tháng không chạm vào nàng, cổ tử cung này làm cho hắn rất khó nuốt trôi.

“Cái gì?” Nàng cả kinh nhảy dựng lên.

“Đâu có gì không phải sao?” Nhìn phản ứng của nàng, hắn nhíu mày.

“Ai nói chàng làm vậy?” Nàng chống eo căm tức.

“Ta nói rồi sau khi từ Tầm trở về, việc này phải quyết định.” Hắn xuống nước nói.

“Không, ta cũng từng nói không lấy chồng a.” Nàng thần tình kiên quyết.

Hắn lo lắng tràn đầy, thoáng chốc mưa gió kéo đến.

“Tùng nhi, nguy rồi, thái tử hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ, phải lập con làm thái tử phi a!” Liễu Trung Hiền vội vàng lẫn từ ngoài vào.

“Phụt! Cái gì?” Liễu Như Tùng vốn đang thoải mái thưởng thức trà bỗng đem nước trà đổ ra cả người.

“Tùng nhi, chúc mừng con, con sẽ trở thành thái tử phi, chiếu rọi cả nhà Liễu gia chúng ta.” Liễu Trung Hiền tưởng rằng con gái là kinh hỉ (kinh ngạc mà hạnh phúc), vui vẻ mà nói.

“Chuyện này xảy ra khi nào?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Hắn thực sự dám làm như thế!

“Chính là lúc lâm triều hôm nay, thái tử chủ động đề cập với Hoàng Thượng, con không biết đâu, đại thần trong triều vừa nghe đến tên của con, con mắt đều mở to, còn có không ít người góp lời, nói là con tiếng xấu tràn ngập kinh thành, không thích hợp làm thái tử phi, muốn thái tử xem lại, một lần nữa tuyển chọn.

“Nhưng mà con có biết không? Thái tử lại tức giận chúng thần xen vào, nhất định muốn lập con làm phi. Nói thật ra, con gái à, việc này cha cũng thực kinh ngạc, lấy danh tiếng của con hơn nữa thái tử lại tính tình trọng lễ tiết thế kia, làm sao cũng không thể coi trọng con mới đúng, coi trọng Phong nhi còn nói được, nhưng sao lại cố tình liên.” Hắn từ cách nhìn của bản thân mà nói.

“Cha, mặc kệ là vì sao, con gái cũng không gả, cha thay con từ chối đi.”

“Con muốn ta từ chối đương kim hoàng thượng?” Hắn thốt lên ngạc nhiên.

“Đúng, cha cứ theo lời con nói mà làm là được rồi.”

Hắn khó có khi nhăn mặt với nàng. “Con gái, con điên rồi! Cự tuyệt việc hôn nhân của hoàng gia là nhục mạ hoàng uy, nói không chừng phải chém đầu luôn đó.”

“Phải chém đầu con cũng không gả!” Nàng hét lên.

“Xem ra cha ngày thường thật sự là sủng con quá rồi, cứ nhiên đem con sủng đến mức tự cao tự đại ngông cuồng như thế, còn nữa, nghe nói trong phòng con thật sự có nam nhân ra vào, trước đây cha cũng mặc kệ con, nhưng hiện tại con chính là vị hôn thê của thái tử, hành vi tự mình phải chú ý, về sau không được phép hồ nháo nữa, an phận một chút, có nghe không!” Hắn lúc này hạ quyết tâm, bắt nàng ngoan ngoãn xuất giá.

Bao nhiêu người tranh nhau muốn gả vào cung làm thái tử phi, đằng này con gái từ trước đến nay thông minh một đời của hắn, không biết nào bị dụng chỗ nào, lại luôn cùng thái tử đối nghịch, chết cũng không chịu tiến cung.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mặt khác, về tư tâm, hắn cũng không thể không buộc con gái vào cung, bởi vì chuyện phía Trần phi ngày càng khẩn cấp, thư từ có thể nháy mắt liền rơi vào tay Hoàng Thượng, đến lúc đó hắn hết đường chối cãi, chẳng phải chỉ còn một con đường chết thôi sao, nếu như Tùng nhi khi đó đã tiến cung rồi, thái tử nhất định sẽ giúp hắn người cha vợ này chiếu cố một phen, sẽ không để cho người khác đầu rơi xuống đất đâu, cho nên, mặc kệ Tùng nhi có đồng ý hay không, bọn họ không thể không làm vậy.

Chỉ là, đến nay hấn vẫn không rõ, thái tử bị gì sao mà lại coi trọng Tùng nhi a? (cha còn chẳng bệnh được con gái, tỷ làm ăn kiểu gì đấy =)))

“Đại cô nương, người đang làm gì vậy?” Kim nhi kích động nhìn Liễu Như Tùng điên cuồng mà thu thập quần áo, kính hãi mà hỏi nàng.

“Ta muốn đào hôn.” Nàng tay còn đang vội, ngắn gọn đáp.

“Đào hôn?” Kim nhi bị dọa choáng váng. Không thể nào, đại cô nương muốn chạy trốn hôn sự với thái tử sao? Có phải hồ đồ rồi không? Không ai dám cũng không ai muốn chạy trốn hôn sự với thái tử nha.

“Kim nhi, người nghe đây, người nói cho cha ta biết, nói ta ra ngoài tránh vài ngày, mấy ngày sau sẽ trở lại, bảo cha không cần nhớ ta, còn nữa, chuyện của cha chờ ta trở lại sẽ giúp cha giải quyết, cứ như vậy.” Nói xong, nàng mang theo tay nải, vội vàng chạy lấy người, chỉ để lại Kim nhi há hốc mồm, thật lâu không khép lại được. (không khép ruồi chui vào rồi kìa chị ơi :3)

Đại cô nương thật sự điên rồi.

Một thiếu niên độ tuổi thanh xuân, mắt ngọc mây ngài, vừa tiêu sái lại thanh tú, một thân áo khoác dài bên ngoài, thích hợp mặc vào mùa đông, lại thêm một cái áo khoác dài bằng bông, có vẻ ngọc thụ lâm phong lại quý khí vô cùng, thiếu niên như vậy có thể nói là người hiếm thấy trên đời, phàm là người đi ngang qua chỉ cần liếc mắt nhìn hấn một cái, đều rung động sững sờ, hận sao hấn không phải là con gái, nếu là con gái chắc chắn sẽ là một trang nghiêng nước nghiêng thành, giống như Điều Thuyền tái thế.

Hiện giờ hấn đang đi đến trà phố nổi tiếng, từng bước đi dạo, chậm rãi kiểm tra bình phẩm, thường thức đến cái vừa lòng mới hào phóng bỏ lại bạc, ngay cả giá cả cũng không quan tâm, nhìn cái liền biết xuất thân là người nhà giàu.

Đợi uống trà xong, hấn mới phóng tầm mắt nhìn lại, xoay người đi về phía tửu lâu xa xa, qua thời gian cơm trưa, tửu lâu không còn chật chỗ, chỉ hai ba bàn có khách nhân, hấn tùy ý chọn một chỗ trống, tiểu nhị liền lưu loát mà rót trà.

Tùy ý gọi một bàn đầy đồ ăn, hiển nhiên là hấn được nuông chiều từ bé, cho dù xuất môn ra bên ngoài, ăn uống ngủ nghỉ vẫn rất có chú ý.

“Này, người không nên quá ngọc ngà nha? Xinh đẹp như vậy, rất giống đàn bà, hấn thật là nam nhân sao?” Bàn bên cạnh truyền đến âm thanh vài vị đại hán thô lỗ trêu đùa.

Vài vị lỗ mãng hán tử này, từ lúc hấn vừa vào cửa liền liếc sang hấn, nhìn đến tâm tình rạo rực, lại khinh thường một đại nam nhân bình thường so với nữ nhân còn đẹp hơn, thấy cử chỉ dùng bữa thanh tú của hấn, càng thêm khinh thường, tức thì đứng lên châm biếm.

Thiếu niên chỉ là cười lạnh mà chống đỡ, mặc kệ thôi, chuyện này dọc theo đường đi loại hán tử nhàm chán này hấn gặp nhiều rồi, không để ý tới bọn họ, không thấy thú vị nữa thì tất sẽ rút lui.

Nhưng lần này hấn tính sai rồi, mấy tên hán tử đó vốn là cường đạo lâm tặc, thấy hấn không để ý tới, thái độ cao ngạo lập tức chọc đến bọn họ, mấy người liền dứt khoát xông về phía hấn.

“Ê, tiểu tử ngươi rất giỏi sao, lớn lên giống đàn bà, không phải chính là tiểu bạch kiểm sao, dám đối với đại gia chúng ta bày ra sắc mặt, cẩn thận ta chém chết ngươi!” Cuối cùng, thực phi ra một cây đao tới.

Hấn lãnh đạm nhìn đao trên bàn. “Các ngươi muốn thế nào?” Vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

“Các ngươi nghe mà xem, đến cả giọng nói cũng giống đàn bà, nói không chừng hấn thật sự là đàn bà a?” Hán tử thô lỗ kia ngạc nhiên nói.

“Đúng thì tốt rồi, đúng như vậy mà nói thì chính là một đại mỹ nhân sinh động hương sắc rồi, ta sẽ là người thứ nhất mang về sơn trại làm áp trại phu nhân.” Một gã hán tử thô lỗ trong đó cười to mà nói.

“Điều này sao có thể chứ, cô nương xinh đẹp như vậy, ta cũng muốn ném thử một chút, chúng ta phải chia đều.”

“Chia đều như thế nào? Huynh đệ chúng ta bảy người mỗi người một ngày.” Một đám hán tử thô lỗ bắt đầu chia chác khiến kẻ khác không biết nên khóc hay cười.

Thiếu niên bày ra vẻ xem thường. Một đám ngu dốt, chạy lấy người đi.

Mấy người bỗng phát hiện hán muốn nhân cơ hội trốn, lập tức bắt được cánh tay hán, khiến cho hán phải chịu đau một trận.

“Buông tay.” Không ngờ được bọn họ sẽ động thủ, hán tức giận không thôi.

“Buông tay cái gì, ngươi là người của huynh đệ chúng ta.”

Cánh tay càng lúc càng đau, hán thân thể ngọc ngà có khi nào phải nếm qua đau khổ như vậy, nhất thời tức giận đẩy hán tử thô lỗ kia một phen, chỉ là đẩy người khác thì người ta không mấy may động dậy, hán ngược lại lại lệch trọng tâm mà ngã ngồi trên mặt đất, chọc cho bọn đại hán châm biếm liên tục.

Hán nổi giận khó át, vừa đứng dậy, một gã hán tử liền giả vờ muốn dìu hán, vừa ra tay lại đưa hán đẩy về trên mặt đất, trêu đùa xong mọi người cười ha ha.

Chưởng quầy của tửu lâu biết nhóm người này là cường đạo lâm tặc, hung tàn ác độc, cũng không dám ra mặt ngăn cản, chỉ đành chạy nhanh kêu người lên đi báo quan.

Thiếu niên cực độ tức giận. Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nhóm người này may là không phải ở kinh thành để hán bắt được, nếu không hán nhất định sẽ cho bọn họ ăn đủ!

Chuẩn bị tự mình đứng lên, đột nhiên một đôi tay bắn thủ từ trước ngực hán đánh úp lại, hán kinh hô một tiếng.

Nhưng chủ nhân của đôi tay bắn thủ kia còn kêu lớn hơn cả hán, “A, các huynh đệ, đúng vậy, nàng quả nhiên là đàn bà, huynh đệ chúng ta lần này thật sự có điểm phúc rồi!”

Nàng ôm chặt vật áo trước, phút chốc trắng xanh mặt. Nguy rồi!

Lũ hán tử thô lỗ kia vừa nghe thấy nàng quả nhiên là nữ, tà dâm liền nổi lên, mỗi người xoa tay, nước miếng đều sắp tràn ra luôn rồi, lại to gan háo sắc mỗi người một tay, làm chuyện bất người ở bên đường.

Đảo mắt một cái nữ tử đã bị bắt ra khỏi tửu lâu (quán rượu), chỉ có thể ở trên đường vung loạn tay chân, vừa hoảng sợ lại chật vật. Lần này không ổn rồi, thực bị đám ác ôn này bắt lên núi, nàng không bị bọn hán ăn sống nuốt tươi mới là lạ!

Linh cơ vừa động, nàng giả vờ ngã một cái, nhào vào trên mặt đất, mấy người thấy thế lại cười điên cuồng một trận, nàng nắm lấy thời cơ đứng dậy chạy như điên ra phố, bọn đại hán sững sốt tỉnh lại mới biết bị lừa, lập tức đuổi theo, không mất mấy công sức liền đuổi theo cô gái được chiều chuộng đang khoa chân múa tay kia.

Mấy người tức giận, rõ ràng đem nàng ép vào tường, vô pháp vô thiên mà tính ở bên đường khinh bạc nàng trước một trận rồi nói sau.

Chỉ là một gã đại hán mồm mép ranh ma vừa chạm vào, thân mình bỗng dưng đột nhiên bay lên trời rồi rơi ra ngoài, mọi người kinh ngạc, khó hiểu ai có gan lớn như vậy động thủ với bọn họ nhóm lục lâm đạo tặc này.

Chỉ thấy người tới trông vẻ hơn người, khí chất đẹp đẽ quý giá, thân hình phiêu dật, còn chưa kịp biết được người ta ra tay thế nào, mấy đại hán đã bị đứt cánh tay què cẳng chân, kêu rên khắp nơi.

Mà mỹ nhân có một không hai được cứu, còn đang không biết nên vui hay nên buồn.

Có lẽ là nên buồn đi, bởi vì thu thập hết lũ bại hoại xong, ân nhân cứu mạng đang nhe răng trợn mắt chậm rãi đi về phía nàng a.

6. Chương 6

Liều phủ

Liều Trung Hiền lo lắng mà đi đi lại lại ở đại sảnh. Hắn chết rồi, chết chắc rồi! Chính mình kiên trì không chịu từ quan, Trần phi đã đem thư giao cho Hoàng Thượng, nghe nói Hoàng Thượng lần này vô cùng tức giận, nói không chừng đợi thánh chỉ đến, đưa cả nhà hắn tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội luôn a!

“Cha, cha đừng vội, không phải đã phái người lên Đông cung cầu cứu rồi sao? Tin tưởng thái tử sẽ nghĩ biện pháp cứu cha a.” Liều Như Phong nhìn vẻ hoảng hốt của cha, không nhịn được an ủi, nhưng nội tâm ngũ vị tạp trần. Người mà người nàng thầm mến muốn kết hôn lại là tỷ tỷ ruột thịt của mình, mà tỷ tỷ ruột lại là vì thế mà rời nhà đào hôn, đây là châm chọc cỡ nào a.

“Đúng vậy, cha, cha là cha vợ tương lai của thái tử, hắn sẽ không thấy chết mà không cứu đâu.” Liều Như Bách cũng nói. Nhìn thấy nhị tử hao tổn tinh thần, nàng lặng lẽ cầm tay nhị tử, cũng cho nàng một ít an ủi, mà Liều Như Phong chính là yên lặng bất đắc dĩ mà cười khổ.

“Còn nói nữa sao, đại tử của con đào hôn, đến nay ở đâu còn không rõ, thái tử biết được đã sớm tức giận đến mức đóng cửa cung điện không thấy người một thời gian rồi, các con nói xem giờ cha còn có thể làm sao nữa?” Mệnh ở sớm tối, hắn quả thực khẩn cấp muốn chết.

“Chuyện này.” Hai tỷ muội cũng không biết làm sao cho phải. Nếu đại tử ở đây thì tốt rồi, nàng là người quan trọng nhất, lại thông minh hơn người, nhất định có thể giúp cha thoát khỏi hiểm cảnh a, không giống như các nàng một chút hữu dụng cũng chẳng có.

“Đại nhân, đại cô nương đã trở lại!” Một gã tôi tớ kinh hoảng báo lại.

“Đã trở lại sao?!” Liều Trung Hiền mừng rỡ.

“Đại nhân, người phái đi Đông cung cũng đã trở lại.” Tôi tớ lại báo.

“Đại nhân, thuộc hạ đã trở lại.” Người phái đi Đông cung bỗng nhiên vọt vào nhà.

“Thế nào, mua chuộc được chưa?” Liều Trung Hiền tức tốc hỏi. Hắn định dùng vài thứ mua chuộc để thái tử ra mặt cứu giúp, biết rõ thái tử thanh liêm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ cũng chỉ có biện pháp này thôi.

Người tới vẻ mặt đau khổ, mãnh liệt lắc đầu. “Bắt đại nhân, mỹ nữ đưa đi, tiền tài, lương câu bảo mã tất cả đều bị trả về.”

“Hả?!” Quả nhiên vẫn không được. “Vậy hắn có nói rốt cuộc muốn gì không?”

Người tới nhanh nhẹn gật đầu. “Có, thực ra thái tử giờ phút này không ở trong cung, thái giám bên người hắn nói thái tử có lưu lại lời nói cho đại nhân ngài.”

“Lưu lại lời nói gì?” Mắt thấy xuất hiện một con đường sống, hắn lập tức hỏi.

“Thái tử nói hắn muốn một người.”

“Người? Muốn người thì dễ rồi, muốn ai?” Có chuyển biến một đường sống, hắn rốt cục lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Hắn. Hắn muốn.”

“Muốn ai? Nói mau!” Hắn lòng nóng như lửa đốt.

Người tới hít sâu một hơi rồi nói: “Hắn muốn. Đại cô nương!”

“Cái gì?” Hắn kinh ngạc đến mức ngay cả râu đều vểnh lên, tiếp theo bỗng dưng giận tái mặt. “Ừ, vậy đại cô nương người đâu?” Hắn hỏi tôi tớ mới vừa thông báo lại.

“Đại cô nương, nàng. nàng ở trong tắm phòng cùng nam nhân vừa mới mang về. đang mây mưa thất thường.”

“Đại nhân, ngài thật muốn xông vào sao? Nói không chừng đại cô nương đang lỏa thể (không mảnh vải che thân :>) đó.” Đùng một tiếng, cái gậy của tôi tớ ăn nguyên một chưởng.

“Nói bậy bạ gì đó.” Liều Trung Hiền đứng ở trước phòng ngủ của Liều Như Tùng giận đỏ mặt.

“Nhưng mà.”

“Câm mờm, ta chính là cha nàng, cho dù vọt vào nhìn thấy cái gì cũng không sao, nhưng còn người, ở bên ngoài đợi cho ta, đừng có xông vào cùng ta, phá hủy danh dự đại cô nương.”

“Đại cô nương làm gì còn có cái danh dự gì?” Tôi tớ không cho là đúng mà than thở.

“Người nói cái gì?” Liễu Như Bách ở một bên nhéo tai tên tôi tớ, muốn hẳn thận trọng từ lời nói đến việc làm, tôi tớ lúc này mới cảm miệng không dám lại nhiều lời huyền thuyên.

“Cha, kẻ tôi tớ nói đúng đó, cứ như vậy mà xông vào hình như không quá thích hợp?” Liễu Như Phong cũng khuyên bảo.

“Cha đã sắp xuống lỗ rồi, nó một khuê nữ chưa lấy chồng còn ở bên trong cùng nam nhân khoái hoạt còn thành cái gì nữa? Không được, cha hôm nay sẽ giáo huấn nghịch nữ này, để nó biết cảm thấy thẹn!” Liễu Trung Hiền không nghe khuyên bảo, hít sâu một hơi, chân vừa đá liền đá văng cả cửa.”Tùng nhi. Ồ. A!” Cửa vừa mở ra hẳn liền vọt vào trong, vừa giương mắt, liền thấy hai thân thể ngọc ngà đang trong tình trạng thoát y sạch sẽ ở trên giường, lại đưa mắt nhìn lên, kẻ bất chính dám tà che ở trên con gái nhà mình lại là.

Bên trong cánh cửa sơn son của đại sảnh Liễu phủ, mấy người ngậy ra như phỗng đang ngồi thành hàng, mỗi người đều là ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt hoảng hốt.

Liễu Như Tùng bất đắc dĩ mà trợn trắng mắt.”Được rồi, các người muốn kinh ngạc tới khi nào, có thể hỏi hồn chưa?”

Thấy bọn họ như thế không nghe thấy, vẫn như cũ bị vây trong trì độn, nàng không khỏi nhìn về phía Diêu Thường Diễm vẻ mặt gian xảo cảm tức liếc mắt một cái. Đều là tên đầu sỏ này gây nên, hiện nay hẳn cư nhiên còn có thể ra vẻ đương nhiên như vậy mà ngồi nhàn nhã phẩm trà, thật sự là tức chết nàng!

“Ê, cha ta cũng không phải là mời chàng đến sảnh uống trà a, chàng còn không nói gì sao?”

“Đều đã bị bắt là kẻ thông dâm trên giường rồi, ta còn gì để nói đâu?” Hẳn giờ hai tay ra, so với vô lại còn vô lại hơn.

“Chàng!” Nàng tức giận đến bóp chặt cổ tay.

Trên sảnh cha con ba người, nhìn đến mức sái quai hàm, đây đây đây. thật sự là gương mặt đứng đắn có nề nếp của thái tử sao?

Hắn, hắn. Bọn họ có phải nhận sai người rồi không?

“Ách. Thái tử, cựu thần muốn mời ngài nói cho ta biết. Vì sao lại có thể ở trong tấm phòng của khuê nữ nhà ta a?” Liễu Trung Hiền rốt cục có dũng khí ngơ ngác hỏi, bởi vì hẳn thật sự không thể tin được chuyện này là thật.

Diêu Thường Diễm mỉm cười ban ơn.”Cha vợ không nhìn ra ta đang sủng hạnh ái phi sao?” Hẳn cư nhiên vẻ mặt đứng đắn.

“Á. nhưng mà, các người còn chưa đại hôn a?” Liễu Trung Hiền lại là một trận ngu si mà hỏi.

“Ngay vào tháng sau rồi.” Hẳn đã báo cáo Hoàng Thượng, thời gian hôn lễ định vào tháng mười một tới, cách bây giờ còn có mười tám ngày nữa.

“Nhưng mà. vậy cũng còn chưa có chân chính thành thân không phải sao?” Liễu Trung Hiền ngập ngừng nói. Gian phu là thái tử, hẳn làm cha vốn nên có khí thế bưng bưng hoàn toàn không còn sót lại chút nào.

Diêu Thường Diễm nhấp một ngụm trà. “Việc này thì ta xin lỗi, nhưng đôi ta đã vừa mắt nhau lâu ngày rồi, vốn còn có ý tức tốc cưới nàng vào cửa, là nàng chậm chạp không chịu, ta cũng không thể nê hà.” Hẳn bất đắc dĩ xua tay.

“A, nói như vậy, các người đã quan hệ mờ ám nhiều ngày rồi sao, người lần này cùng với lần trước ra vào tấm phòng của đại tử nhiều lần chính là thái tử người?” Liễu Như Phong ngạc nhiên cả kinh nói.

“Đúng vậy.” Hấn đáp lại rõ ràng, tuyệt không chần chờ.

Liều Như Phong nhất thời sắc mặt trắng bệch, lập tức cắn môi cúi đầu, như là chịu đả kích lớn.

Liều Như Tùng thấy thế, tức giận trả lời: “Mặc kệ như thế nào, ta vẫn nhắc lại trước mặt mọi người, Liều Như Tùng ta sẽ không gả cho hấn!”

Mắt hấn bỗng trầm xuống, làm mọi người đang ở đó nhất thời nổi da gà.

“Cho ta một lý do?” Giọng hấn lạnh lùng, buộc chặt đến mức cực kì căng thẳng.

Nàng có chút sợ hãi. “Ách, muốn lý do, đơn giản, ta cho chàng, ách. . . . Ta thanh danh không tốt, không đủ để làm mẫu nghi thiên hạ, chuyện này chàng đã biết từ lâu, mặt khác nhà ta phẩm đức không tốt, thường giúp đỡ cha ta đưa ra chủ ý, tham tiền bất nghĩa, cấu kết bất hợp pháp, nếu để người trong thiên hạ biết được chàng có phi tử ác độc như vậy, chắc chắn sẽ làm bẩn thanh danh của thái tử chàng, cho nên, ta kiên quyết cự hôn.”

Diêu Thường Diễm bỗng nhiên cười to. “Đây là lí do của nàng?”

Vậy còn chưa đủ nghiêm trọng sao? “Ừ, cho nên người ngàn vạn lần đừng thú ta.”

Hấn xoa tay. “Lý do này ta bác bỏ.”

“Bác bỏ?”

“Đúng vậy, nàng nói gì mà hành vi không hợp, trên thực tế tấm thân xử nữ của nàng là cho ta, ta không nói sai chứ?” Nói xong liền vỗ vỗ tay, giống như đã ăn bài tốt tất cả, Kim nhi bỗng khệ nệ ôm một đồng đệm chặn tiến vào, không nói tiếng nào liền mở ra.

Đây là cái gì? Là vết máu chứng minh ngày đó tình cảm mãnh liệt sao? Nàng rõ ràng đã giấu đi, nha đầu Kim nhi bán chủ cầu vinh này! Không, kẻ đáng giận là hấn, nhất định là hấn mua chuộc Kim nhi! Nhìn vào vết máu, nàng cho dù bất mãn cũng chỉ có thể mặt đỏ tái tía, còn có thể nói gì được?

Nhưng Liều Trung Hiền đứng một bên vừa thật thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may hấn dạy dỗ con gái cũng không thực sự trở thành nữ nhân phóng đảng làm hấn xấu hổ dọa người.

Thấy nàng không còn lời nào để nói, Diêu Thường Diễm vừa lòng mà tiếp tục nói: “Được rồi, về phần nàng giúp cha nàng ăn hối lộ trái pháp luật, cũng không hoàn toàn là sự thật, theo ta biết, mấy người nàng bảo nàng cha đối phó là mấy kẻ nịnh thần, giống như chuyện các người hạ bộ Bảo Thân vương, mục đích bên ngoài nhìn như tham tiền tài nhà hấn, trên thực tế hấn làm chuyện ác nhiều năm, ở kinh thành không chuyện ác nào không làm, các người tịch thu nhà của hấn, mang đi tiền tài bất nghĩa, không ít người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Còn có, các người tham ô ngân lượng triều đình, đối tượng cùng danh mục cũng có nhiều lựa chọn, giống tiền cứu trợ tai ương thủy hạn các người liền động cũng không hề động, còn có quân lương ở biên phòng, các người chọn lấy cũng là những thương nhân tham tiền hám của, các người vừa cường thu tiền tham ô của bọn họ, vừa muốn bọn họ cam đoan chất lượng lương thảo, nói vậy, các người vừa lấy tiền tài bất nghĩa, rồi lại cũng có câu công đạo, không thật sự nguy hại đến ích lợi quốc gia, nếu không, chớ nói quốc pháp không dung, ngay cả ta đều đã lấy đầu của các người từ lâu, há còn tùy cho các người tiếp tục làm loạn?”

Lời nói của hấn, nói đến mức Liều gia cha con nàng á khẩu không trả lời được. Thì ra chuyện bọn họ làm hấn đều biết rõ ràng a!

“Chuyện này. . . .” Liều Trung Hiền xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng, muốn nói gì đó. “Ách. Tùng nhi, nếu thái tử đã nhìn rõ mọi việc, con, con cũng mau trả lời đáp ứng gả đi.” Hấn dứt khoát quay lại khuyên con gái hiểu chuyện mà lập gia đình.

“Con. Vẫn không thể gả đi.” Nàng sợ hãi lại cự tuyệt.

Tiếng cự tuyệt này khiến cho Liều Trung Hiền hít sâu một hơi, bởi vì hấn thấy thái tử đã đột nhiên biến sắc, bộ dạng nếu không muốn giết người, thì chính là muốn tự sát. Chuyện này nên làm thế nào cho phải?

“Tùng Tùng. Tùng nhi a, vấn đề đều giải quyết xong rồi, con. con vì sao còn. còn không chịu lấy chồng?” Hấn đều sắp bị thái tử dọa cho điên rồi, không biết thái tử có thể vì giận dữ mà muốn đem Liễu gia cả nhà cao thấp toàn bộ tróc ra, cùng nhau trầm đầu không?

“Con có lý do của con.” Nàng ngoảnh đầu sang một bên.

“Nói, nói ra lý do chân chính, nếu không cũng không phải do nàng không lấy chồng mà được!” Diêu Thường Diễm nổi đầy gân xanh, giận dữ mà đánh nát một bàn gỗ lim thượng đẳng bên cạnh.

Mọi người đều cả kinh nhảy dựng lên, Liễu Trung Hiền lại sợ tới mức thiếu chút nữa trốn vào dưới gầm ghế bành.

“Tùng nhi, con nói mau, đến cùng vì nguyên nhân gì mà không lấy chồng? Nếu không mạng nhỏ của mọi người hôm nay cũng không bảo toàn nữa đâu!” Liễu Trung Hiền lòng nóng như lửa đốt mãnh liệt lay lay vai nàng.

“Cha, cha lay nữa là con gãy cổ luôn đó.” Nàng khó chịu nói.

Hấn lúc này mới dừng tay. “Con nếu thực sợ bị đứt cổ, hãy mau cho thái tử một cái công đạo đi.” Hấn cắn răng thúc giục.

“Đúng vậy, đại tử, tử có chuyện cứ việc nói thẳng, không cần làm phiền đến người nhà a.” Ngay cả tiểu muội Liễu Như Bách đều nhịn không được nói chuyện.

“Đúng vậy, đại tử, hôn sự do hoàng thượng hạ chỉ ai cũng không được làm trái, lại nói, tâm ý mà thái tử dành cho tử chúng ta đều nhìn ra được, mà các người đã tình đầu ý hợp từ lâu, thậm chí biết tử đào hôn, ngài còn một đường đuổi theo tìm tử, nghe nói còn cứu tử một mạng, tình thâm nghĩa trọng như thế, vì sao tử còn không chịu gả, muội cũng hiểu chuyện a.” Liễu Như Phong sâu kín nói.

Tình thâm nghĩa trọng cái con khỉ, tên kia từ sau khi bắt được nàng, trở lại kinh thành mấy ngày nay quả thực ép chết nàng, làm cho nàng hàng đêm tình trạng kiệt sức, không đêm nào ngủ ngon, đến bây giờ bụng dưới còn có chút đau a!

Liễu Như Tùng nghiêm mặt giận đang muốn phát tác, lập tức nhìn thấy mấy đôi mắt không thể giải thích được, bị ép buộc, lúc này mới thở dài, áp a áp ứng nói: “. Kỳ thật lý do chân chính có hai cái.”

“Hai cái nào?” Liễu Trung Hiền nhìn thấy ánh mắt giết người của thái tử xong liền cấp tốc hỏi.

“Aiz, được rồi, con nói, thứ nhất cùng cha có quan hệ.”

“Có liên quan tới cha?” Hấn ngạc nhiên.

“Ừ, con đã từng đáp ứng với mẫu thân đã mất phải chiếu cố cha cả đời, cho nên con quyết định cả đời không lấy chồng.” Nàng rất cục nói.

“Tử đã từng đáp ứng với nương. Muội biết rồi, cho nên những năm gần đây, tử mới có thể không thêm để ý đến thanh danh, thậm chí tự mình làm hại chính mình, khiến cho kinh thành không người nào dám tới cửa cầu hôn, mục đích chính là không lấy chồng, phải ở lại theo cha đến già?” Liễu Như Phong kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, khi nương mất, muội mới mười tuổi, tử tám tuổi, Bách nhi càng nhỏ hơn, chỉ có năm tuổi, nương lo lắng chúng ta không ai chiếu cố, lại lo lắng cha nhìn như khôn khéo, kì thực tâm cơ không sâu, chỉ cần có chút lợi nhỏ liền dễ dàng bị người hãm hại, chuyện của Trần phi chính là như vậy, cho nên tử không thể bỏ cha một người quản lí, cha chẳng có lấy một người bạn già, lại không có con trai, thân là trưởng nữ, đương nhiên là có nghĩa vụ chiếu cố cha hết quãng đời còn lại.”

Liễu Trung Hiền nghe vậy cảm động không thôi, chỉ thiếu không khóc rống chảy nước mắt. Cha con hấn vốn tình cảm tốt đẹp, nhưng không ngờ con gái vì hấn mà lại buông tha cho hạnh phúc của chính mình, hấn rất cục vẫn nhịn không được mà rơi lệ thảm thiết.

“Tùng nhi, con làm như vậy, cha thật sự thẹn với nương của con, thẹn với nương của con a!”

“Đại tử, cha là cha của chúng ta, tử có thể nào đem trách nhiệm một mình gánh trên vai, ta nghĩ nương đã mất sẽ không hy vọng tử làm như vậy, cha lại càng không thể muốn tử hy sinh hạnh phúc làm bạn ở bên a.” Liễu Như Bách như thế lập tức trong lúc đó lớn lên mà nói.

“Đúng vậy, Bách nhi nói một chút cũng không sai, cha không muốn con hy sinh hạnh phúc làm bạn với một ông già như ta, trên thực tế, cha đang có ý tái giá, nhưng vì xảy ra chuyện của Trần phi, cho nên mới phải trì hoãn, chưa kịp nói cho tỷ muội ba người các con.” Liễu Trung Hiền ngại ngùng nói.

“Thật sự, cha muốn tái giá sao?” Liễu Như Bách là người đầu tiên vỗ tay mừng rỡ.

“Ừ, đối phương là phu nhân của tướng quân trước đây, cũng là một quả phụ, năm trước nhờ bà mối giới thiệu mà quen biết, nhìn rất đẹp, thân mình cũng thực khỏe mạnh, đã kết giao một thời gian, cha thực vừa lòng.”

“Thật tốt quá, như vậy sự tình liền giải quyết rồi, cha có người chiếu cố, đại tử cũng có thể yên tâm gả đi.” Liễu Như Bách hưng phấn nói.

Đoàn người toàn bộ cao hứng nhìn về phía Liễu Như Tùng, đôi mắt đẹp của nàng khẽ chuyển, nhìn thấy Diêu Thường Diễm giương mày kiểm, chờ xem nàng nói như thế nào.

Nàng tâm tình căng thẳng, nào dám nói gì. “Chúc mừng cha, con gái tại đây chúc cha cùng tân di nương (mẹ mới) có thể hạnh phúc ở chung, cũng không uống nương đối với cha mong đợi.”

“Sau đó thì sao?” Diêu Thường Diễm mặt nhăn nhó truy vấn.

Ai! “Sau đó ta còn có một nguyên nhân khác, các người không quên chứ?” Nàng thở dài cúi đầu.

“Một nguyên nhân khác là gì?” Diêu Thường Diễm cơ hồ chỉ có thể nói là rống lên. Cô nàng khó coi này, đến tột cùng muốn làm khó dễ hấn tới khi nào? Hấn cơ hồ muốn đưa tay bóp chết cái cổ tinh tế đẹp đẽ của nàng a!

“Chính là.” Nàng thật sự khó có thể mở miệng.

“Để muội nói hộ cho.” Liễu Như Phong đột nhiên mở miệng. “Muội biết một nguyên nhân khác là muội, đúng hay không?”

Liễu Như Tùng không phủ nhận, chỉ là không nói.

Liễu Trung Hiền cùng Liễu Như Bách lại trầm mặc. Việc này quả thật là vấn đề nan giải với Liễu gia bọn hấn a.

Diêu Thường Diễm vừa nghe, lập tức hiểu được, cũng không nói thêm nữa, để cho hai tỷ muội các nàng tự mình giải quyết.

Liễu Như Phong làm sao không hiểu dụng ý của mọi người, dù buồn bã, vẫn phải nói: “Aiz, đại tử, muội biết tử là vì muội mới không chịu cùng thái tử thành thân, kỳ thật tử cũng không cần phải như vậy. Đúng vậy, muội ái mộ thái tử nhiều năm, nhưng muội càng hiểu rõ tình cảm không phải do con người a.

“Khi muội biết thái tử ra sức bắt buộc quần thần muốn lập tử một người danh tiết có tỷ vết làm phi, muội liền nhận mệnh đã hết hy vọng, người thái tử yêu là tử, muội thiết tình chúc phúc các người, xin tử không cần vì muội mà cự tuyệt tiến cung, như vậy muội sẽ cả đời áy náy a.” Nàng tiến lên cầm tay Liễu Như Tùng, chảy nước mắt, cổ càng thêm khẩn cầu.

“Đại tử, nhị tử đều đã nói như vậy rồi, tử nếu còn kiên trì, trừ phi, trừ phi tử không thích thái tử?” Liễu Như Bách nói.

Lời này vừa ra, Diêu Thường Diễm sắc mặt dị thường xanh mét, con mắt kích động. “Nàng không hài lòng ta sao?”

“Ta. Ta nào dám không hài lòng chàng.” Liễu Như Tùng khó được thẹn thùng đỏ bừng hai gò má, vội vàng phủ nhận.

“Hừ.” Coi như nữ nhân này còn biết điều!

Mọi người ai cũng che miệng cười trộm. Hai người đều đã lăn lộn trên giường, nói không chừng ngay cả con cũng sắp có rồi, còn có đạo lý gì mà không thích?

“Vậy là thích sao?” Liễu Như Bách vẽ mặt bồn chồn.

“Muội nha đầu chết tiệt kia, dám trêu chọc đại tử của muội, xem tử như thế nào thu phục muội a!” Nàng lập tức dùng sức nhéo tai tiểu muội một chút.

Chuyện lập phi cuối cùng cũng được giải quyết, mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng còn có người chuyện tình lửa cháy đến tận hôm nay.

“Đại nhân, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt! Hình bộ đưa thánh chỉ đến đây, nói là muốn lấy tội danh thông đồng với địch bán nước bắt ngài vào ngục, không xong rồi!” Tội tử nghiêng ngả lão đảo một đường thét lên báo cáo.

Vì cứu người, người Diêu Thường Diễm tìm tới không phải Hoàng Thượng, mà là đầu sỏ gây chuyện Trần phi, hẳn cùng với người tương lai chuẩn bị lên làm thái tử phi liền cùng Trần phi ở chỗ Tam hoàng tử gặp mặt.

“Thái tử, nghe nói người có việc muốn gặp ta?” Trần phi bày ra dáng vẻ quý phi, lại nhìn một chút Liễu Như Tùng bên người hẳn xinh đẹp tuyệt luân mà xả ra một mặt cười lạnh. Hừ, lão Nhị tám phần là vì Liễu Trung Hiền lão tặc kia mà đến, muốn giải quyết đương sự này cũng không đơn giản như vậy.

“Nương nương, Liễu đại nhân vô tội, hẳn cũng không thông đồng với địch, thỉnh nương nương yêu cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban, thả hẳn ra.” Diêu Thường Diễm khom người khách khí nói.

“Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, mật hàm thông đồng với địch trên tay Hoàng Thượng còn sai sao?” Trần phi hừ một tiếng.

“Đúng vậy, thư này phụ hoàng cũng đã xem qua, tâm địa mưu đồ gây rối rất rõ ràng, phụ hoàng vẫn còn oan uổng hẳn sao?” Tam hoàng tử Diêu Thường Thiên ngắt lời.

“Đó là bị người thiết kế mà viết, Liễu đại nhân đối với triều đình, đối với Thánh Thượng cũng không có chuyện không trung thành.” Diêu Thường Diễm không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Nhị ca, người sẽ không bởi vì sắp cùng hẳn kết thành thân gia, cố ý bao che đi?” Diêu Thường Thiên quệt miệng, vẽ mặt ghen tỵ nhìn về phía Liễu Như Tùng càng thêm xinh đẹp động lòng người. Bữa tiệc thiên nga số một này, lại để Nhị ca một người lấy mất, làm cho hẳn rất khó chịu, lòng tràn đầy đố kỵ.

“Tuyệt không có việc này, nếu Liễu đại nhân thực sự có ý gây rối, ta nhất định sẽ trừ gian, tuyệt không làm việc thiên vị khoan hồng.” Diêu Thường Diễm nghiêm nghị nói, nghiêm nhiên chính là dáng vẻ ngày thường chí công vô tư, coi việc ác như thù kia.

Liễu Như Tùng nhìn đến buồn cười. Nàng cũng không thể cười ra, trường hợp này đành nhìn hẳn ra vẻ lạnh lùng đi.

“Hay cho câu tuyệt không làm việc thiên vị khoan hồng, vậy người nói xem phong mật hàm này có ý tứ gì?” Trần phi cũng không đơn giản nhượng bộ thả người như vậy.

“Việc này có chuyện kỳ lạ khác.” Diêu Thường Diễm ý vị thâm trường nói.

“Thái tử là đang ám chỉ ta, ý đồ mưu phản, thông đồng với địch bán nước có một vị trí?” Sắc mặt nàng khê biến.

“Đi? Nương nương hiểu biết phần lớn, lại được Hoàng Thượng chuyên sủng, sẽ không không biết chuyện này đi?” Liễu Như Tùng vẽ mặt ra vẻ bị giật mình kinh dị.

“Người, người nói gì?” Trần phi xanh cả mặt.

Liễu Như Tùng tiếp tục lạnh giọng, “Nương nương, người cũng biết cha ta mặc dù tham tiền bất nghĩa, nhưng nhất gan sợ phiền, loại chuyện thông đồng với địch bán nước này hẳn làm không nổi đâu, trừ phi có người thiết kế hãm hại, bằng không hẳn không thể viết ra phong mật hàm này a, lại nói, mật hàm này là gửi đến Mông Cổ a, sao lại vòng vo chuyển tới tay Hoàng Thượng, là ai đem thư giao cho Hoàng Thượng

đây? Là ai trong lúc cha ta chịu ngục liền lập tức nói chen vào, nói cha ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chính mình nhắm tới chức thượng thư bên Hộ bộ?

“Tiếp theo đặc sứ Mông Cổ trú tại kinh thành cũng nhảy ra thừa nhận lên gặp qua cha ta vài lần, việc này đã kì lạ, thân là đặc sứ Mông Cổ, muốn mua chuộc gián điệp của địch quốc, mắt thấy sự tình bại lộ liền khẩn cấp quệt miệng thừa nhận, ngược lại sao lại chưa đánh đã khai, nóng lòng thừa nhận, chẳng phải vì hiệp nghị hữu hảo hai nước sao? Việc này nương nương không thấy là kỳ quái sao?”

Nàng dừng một chút mà liếc nhìn Trần phi âm tình bất định, khéo miệng khẽ cười, tiếp tục nói: “Đương nhiên, việc này cùng nương nương không quan hệ, nhưng ta lớn mật nghĩ rằng, việc này cùng đệ đệ ruột thịt của nương nương Giản thị lang Giản đại nhân thoát không được quan hệ, bởi vì hẳn nói muốn tiếp nhận chức vụ của cha ta, ta không khéo lại từng nhiều lần ở tửu lâu gặp hẳn cùng với đặc sứ Mông Cổ nâng cốc chúc mừng, giao tình nhìn như không tồi, đúng rồi, nếu ta nhớ không lầm, có mấy lần Tam hoàng tử cũng từng đến a, nương nương, người nói việc này có thể hay không nghi hoặc nha?”

Nàng không trực tiếp điểm danh Trần phi là chủ mưu, bởi vì Trần phi trước mắt thế lực ở trong triều vẫn không thể khinh thường, lật đổ nàng không dễ, có điều kéo đệ đệ nàng vào làm đồng lõa cùng xuống nước, thậm chí ám chỉ Tam hoàng tử cũng có dính líu, điều này làm cho nàng sợ hãi. Việc này đều là do nàng trước đó vài ngày nữ phần nam trang điều tra xung quanh, hơn nữa Diêu Thường Diễm đưa ra kết luận cho tin tức nàng thu hoạch được.

Trần phi vừa nghe, quả nhiên sắc mặt tối sầm. “Giản thị lang sẽ không làm ra loại sự tình này, ta dám cam đoan.” Nàng miễn cưỡng nói. Nha đầu kia quả nhiên như bên ngoài đồn đãi, có chút đầu óc, không hề đơn giản.

“Nương nương chắc chứ? Chỉ là, mới vừa rồi Tam hoàng tử không phải mới nghi ngờ thái tử là vì cùng cha ta kết thân gia mới có ý bao che sao, nhưng mà nương nương cùng Giản đại nhân cũng là tay chân, có thể hay không cũng có hiềm nghi này nha?” Nàng châm chọc đem lời nói của Diêu Thường Thiên ném trả cho Trần phi.

“Người, khá lắm nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, thái tử, người là mang nàng đến chọc ta tức giận sao?” Trần phi thẹn quá thành giận.

“Nương nương, Tùng nhi cũng không ý này, chỉ là luận sự thôi, huống hồ nhi thần luôn luôn làm việc quang minh lỗi lạc, nếu Tùng nhi ngôn từ cử chỉ có sai, nhi thần tuyệt không vì nàng nói giúp. Nương nương, nhi thần cho rằng, nàng nói không phải không có lý, Giản thị lang quả thật có thể có chỗ đáng nghi, nhi thần cũng đang nghĩ muốn bẩm báo phụ hoàng việc này, để phụ hoàng định đoạt, nhưng người có liên lụy đến tay chân của nương nương, cho nên bây giờ mới đến nói với nương nương trước.” Diêu Thường Diễm nói năng thanh thết hữu lực.

Trần phi cùng Diêu Thường Thiên nghe được kinh hãi. “Nhị ca, việc này không liên quan đến ta và mẫu phi, người. . . . cũng không thể không cần nhắc tới việc này với phụ hoàng?”

“Tùng nhi cũng nói, nàng tin tưởng việc này nhất định cùng các người không quan hệ, chúng ta hoài nghi chính là Giản thị lang.”

“Nhưng Giản thị lang là cậu của ta, các người nói như vậy với phụ hoàng, phụ hoàng vẫn sẽ hoài nghi chúng ta a.”

“Cây ngay không sợ chết đứng, ta tin tưởng các người vô tội, tin tưởng phụ hoàng thánh minh, cũng sẽ không oan uổng các người đâu.” Diêu Thường Diễm một bộ chính trực cương nghị, vừa thanh minh lại quân tử xuất thần.

Cái tên cố làm ra vẻ này! Liều Như Tùng vừa muốn cười, không dấu vết mà khẽ cầm góc áo của hắn, đối với vẻ giả tạo của hắn làm cái mặt quỷ, hẳn chỉ là nhướng mày, thần sắc không thay đổi, chỉ thừa dịp không ai chú ý, cảnh cáo trên miệng nàng nhéo một phen.

Nàng cả kinh, lập tức thu hồi mặt quỷ, trừng hắn liếc mắt một cái.

“Thái tử, ta cho rằng, việc này vẫn cần cân nhắc kĩ lại, cho dù ta tin tưởng Hoàng Thượng sẽ không nghi ngờ ta, nhưng ta cuối cùng cũng phải tránh, người nguyện ý bán mặt mũi ta như vậy sao?” Trần phi không

thể không nói thỉnh cầu. Ban đầu ngạo khí đã không còn thấy đâu nữa.

Hắn vẻ mặt do dự. “Chỉ là, việc này liên quan đến Liễu đại nhân, nhi thần cũng không thể để Liễu đại nhân có thể bị hàm oan tiếp tục nhốt trong tù chịu khổ, về công về tư, nhi thần cũng không nguyện ý vi phạm chính đạo.”

Tên tiểu tử gian ngoan khốn kiếp! “Phải phải phải, thái tử nói quả là đúng, như vậy, được rồi, chuyện của Liễu đại nhân, liền tin tưởng ở ta đi, ta sẽ phụ trách giúp hắn bình an ra tù.”

“Nhưng nương nương cũng nói, chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, trên tay Hoàng Thượng có mật hàm thông đồng với địch, Liễu đại nhân chỉ sợ không dễ thoát thân a?”

“Việc này. Chuyện thư hàm liền như thái tử nói, có người ý định hãm hại, việc này ta sẽ báo cáo Hoàng Thượng, cũng sẽ tra ra là ai đem thư này trình lên Hoàng Thượng, ý đồ vu hãm đại thần, cũng tìm ra chủ mưu chân chính phía sau tấm màn mà định tội.” Trần phi nói.

Rõ ràng là kẻ trộm, lại không chỉ kêu oan, còn thề thốt mỗi ngày muốn bắt kẻ trộm, thật sự là buồn cười. “Như vậy a.” Hắn nhìn về phía kiều thê tương lai, lấy ánh mắt hỏi nàng có vừa lòng không?

Liễu Như Tùng nhú mày. “Ta cảm thấy không ổn, cha ta lần này bị người vu hãm hạ ngục, thể xác và tinh thần tổn thương, người vu hãm nếu chưa tìm ra, cha liền không thể rửa sạch oan tình, Giản đại nhân lại như hổ rình mồi mơ ước vị trí thượng thư, người nói cha có thể an tâm sống sao?”

“Ta cam đoan, sau việc này ta sẽ kêu Giản thị lang từ nay về sau ngậm miệng lại, không dám lại mơ ước vị trí thượng thư.” Trần phi lập tức giành phần nói.

“Chỉ là, danh dự của cha ta bị tổn thất, bồi thường thế nào a?” Nàng còn không thiện đến mức bỏ qua.

Diêu Thường Diễm nhìn nàng liếc mắt một cái, muốn nàng một vừa hai phải.

“Ta cùng với mẫu phi sẽ đưa lên một khoản tiền an ủi cho Liễu đại nhân, số lượng tin tưởng đủ để bù lại danh dự tổn thất của hắn.” Lúc này đến lượt Diêu Thường Thiên thức thời nói.

Nàng hơi hơi mỉm cười, kiều mỵ như hoa. “Ừ, vậy được rồi, việc này liền như vậy a.” Thật tốt quá, lại giúp cha kiếm thêm một khoản, thật sự là trong họa có phúc!

Quảng trường phía trước Hoàng thành, tiếp sau đại lễ sắc lập thái tử lại có lễ mừng trọng đại của quốc gia cử hành, quảng trường phía Nam hôm nay đặc biệt mở ra cho dân chúng bình thường tiến vào nghi thức thăm quan, bên trong náo nhiệt phi phàm, bởi vì hôm nay chính là đại điển sắc lập thái tử phi.

Trong quảng trường giờ phút này đang cử hành nghi thức ban chiếu sắc lập thái tử phi. Dân chúng từ xa nhìn thấy thái tử phi mặc sắc phục đỏ tươi thêu hình phượng múa, mũ phượng khảm ngọc, hành lễ như nghi, tươi đẹp kinh diễm tứ phía, mà hoàng thái tử bên cạnh cũng một thân lễ phục hoàng gia, thêu hình rồng bay, ngạo nghễ chính khí, thân hình tuấn mỹ, kẻ khác không dám nhìn gần.

Một đôi bích nhân có thể nói là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, làm người ta nhìn thấy đều phải tán thưởng, quả là một đôi nhân gian giai ngẫu.

Nhưng chuyện này đối với đôi giai ngẫu có một không hai kia đại điển chưa chấm dứt, đang lúc tổ chức yến tiệc hai người liền mất đi mây lại, không đợi Hoàng Thượng tứ hôn rước, song song cứ thế lén lút biến mất không thấy.

Hết chương 6

7. Chương 7

Lúc hai người lại xuất hiện, đã hóa thân thành dân chúng bình thường hiện thân nơi thôn dã.

Liều Như Tùng bị cảnh mới mẻ vui thú trên chợ làm ắt không còn rảnh rỗi, hứng thú dạt dào, hơn nữa bên người lại có vị hôn phu mới cưới cùng đi phóng túng, cũng liền chơi đến nỗi chết đi cũng được.

Hiện tại, nàng đang nhanh nhẹn ăn uống đại bổ dinh dưỡng phong phú, hương vị thuần khiết lại thêm sắp xếp đặc sắc, món chính nổi danh có sò biển bông tuyết ngũ sắc, tôm nướng sinh động, thịt kho tàu lớn, hồng bái lân diện, hương sắc rồng bay v. . v. .

Đồ ăn đối với người đã ăn chán sơn hào hải vị như nàng mà nói, vẫn làm cho nàng ăn xong còn mút ngón tay cho đã nghiền, liên tục khen ngợi.

Hơn nữa nàng ăn nhiều nhất chính là hồng bái lân diện hấn sẵn sóc mà gấp vào bát nàng, nói đồ ăn vị ngon tuyệt vời cũng không phản đối.

“Ăn ngon, ăn ngon thật!” Có một bữa cơm no đủ xong, nàng rốt cục thỏa mãn mà ợ lên, lúc này mới phát hiện hấn ngồi đối diện nhưng lại không nhúc nhích gì chiếc đũa, không chỉ có thế, còn lộ ra vẻ cười gian của tiểu nhân đắc chí.

“Có gì không đúng sao?” Nàng trong lòng nghi hoặc, hồ nghi hỏi.

“Nàng ăn nhiều nhất là cái gì?” Lại là cái vẻ cười gian như kẻ trộm thật đáng chết.

“Không phải là cái gì mà hồng bái lân diện chàng vẫn gấp vào trong bát của ta sao.” Lòng nghi ngờ của nàng càng lúc càng nghiêm trọng, chỉ vào chiếc bàn trước mặt đã trống không đồ ăn.

“Ăn ngon không?”

Có quỷ? “Ăn ngon.” Nàng híp mắt đẹp trả lời.

“Thật sự ăn ngon?” Hấn cơ hồ sắp phì cười ra rồi.

“Chàng một miếng cũng chưa ăn?” Nàng đã cảnh giác đến điểm cao nhất, ánh mắt trừng hấn nhiệt độ dần lên cao.

Diêu Thường Diễm lắc đầu, hào phóng thừa nhận, “Đúng, ta một miếng cũng chưa ăn.”

“Vì sao?” Bàn tay sen ngọc của nàng đã lặng lẽ nắm lại.

Hấn cười càng thêm làm người khác phát run. “Nàng có biết món này chỉ dùng cái gì làm thành không?”

“ Không biết.” Nàng cảnh giác hỏi lại.

“Nó chỉ dùng mũi lạc đà làm thành thôi.” Hấn rốt cục phì cười ra tiếng.

“Cái gì?” Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi xong bắt đầu buồn nôn. Muốn chết, nàng cứ nhiên ăn một đồng lớn mũi lạc đà, trở về còn có thể không làm nàng nôn ba ngày sao?!

Quay đầu lại nhớ tới “tri kỷ” vị hôn phu mới cưới của nàng gấp đồ ăn cho nàng kia, nàng tức giận đến mức đình chỉ nôn mửa. “Chàng đã biết từ trước, chàng cố ý a!”

Hấn cứ nhiên dám lộ ra vẻ mặt vô tội. “Đúng vậy, ta biết, nhưng ta thấy nàng ăn quá vui vẻ, không nhẫn tâm làm nàng mất hứng, cho nên.”

“Cho nên liền dụ dỗ ta đem một đồng mũi lạc đà ăn sạch trơn?” Nàng chỉ vào mũi hấn, tức giận không chịu nổi. Giỏi lắm, vị hôn phu tốt đẹp của nàng, chính là thương hương tiếc ngọc yêu thương kiều thê như vậy a!

Hấn nhún vai, cười đến cong cả thắt lưng, muốn ngừng mà không được.

Hôm nay lại một lần nguy quân tử ra vẻ trang nghiêm, được lắm, nàng cùng hấn đã tính rồi! “Phu quân, đêm nay ta ăn đồ không được tinh khiết, thân thể không khỏe, chỉ sợ không thể hầu hạ chàng, ta đề nghị chúng ta đêm nay phân phòng ngủ, không, ta thân thể này đã bị sức ép, chỉ sợ phải tu dưỡng hơn ba tháng mới được, sau này xin ngài chỉ điểm!” Nói xong hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

Diêu Thường Diễm lập tức cười không nổi, mới biết tự tìm phiền não ình, vội vàng bỏ lại một thỏi vàng, đuổi theo.

“Nương tử, vì phu về sau không dám.” Hấn theo sát phía sau nàng nói.

“Không dám? Chàng ngụy quân tử này có cái gì không dám a?” Nàng không để ý tới hắn, tự mình đi lên đường cái.

Tuyệt thế mỹ nữ cùng công tử tuần tú hiếm thấy du ngoạn, hai người một trước một sau, dáng người tuyệt hảo, rước lấy khắp phố ngõ nghiêng, đều nghiêng đầu muốn nghe xem bọn họ nói gì.

“Được rồi, lần này đều là lỗi của vi phu, ta hướng nàng thỉnh tội được không?” Vì hạnh phúc ban đêm mà suy nghĩ, hắn ăn nói khép nép.

“Hừ, thỉnh tội? Ta khuyên chàng đừng uống phí tâm cơ nữa, ban đêm nếu lạnh, cần người ấm giường, đề nghị chàng không ngại tìm lạc đà đi, hôn nhẹ miệng của nó, tốt nhất là hướng tới cái mũi của nó mà thở, tin tưởng đều có thể trợ giúp chàng nhiệt tình lên.”

“Nương tử, nàng tạm tha ta đi?” Hắn đỏ khòc đỏ cười mà cầu xin tha thứ.

“Chàng bắt nạt ta.” Nàng lắc đầu.

“Lời này sai rồi, nàng nói đại hôn xong muốn hai người đi du lịch, vi phu không phải đã loại trừ muôn vàn khó khăn, mang nàng xuất môn sao? Dọc theo đường đi làm nàng cao hứng, tùy nàng sai phái, nàng còn muốn ta thế nào nữa?”

Nàng rút cục dừng bước, hình như thoáng có dấu hiệu hạ hỏa.

Hắn vội vàng từ phía sau ôm lấy nàng, làm nũng nói: “Được rồi, đừng cáu, cho nên đêm nay liền. à. . . ừm. . . , không tức giận nữa nha.” Hắn ở trên cổ nàng thở hổn hển, khiêu khích vạn phần.

Trời ạ, đây chính là trên đường cái a, người này vừa xuất kinh liền không kiêng nể gì mà hiện nguyên hình, nàng bắt đầu hoài niệm hoàng thái tử lão luyện thành thực ở trong kinh kia.

Liễu Như Tùng đẩy hắn ra, vẫn làm mặt tức giận. “Ta lo lắng a, để xem chàng biểu hiện ra sao đã?” Nàng khôn khéo có tiếng, cứ việc gặp phải hồ ly, cũng không thể hoàn toàn ăn hại.

“Biểu hiện?” Ánh mắt hắn phút chốc sáng lên. “Yên tâm, vi phu từ trước hôn nhân đến bây giờ, biểu hiện trên giường có thể nào từng khiến nàng thất vọng đâu, đêm nay xác định vững chắc khiến nàng vui ngắt trời, vừa lòng tới cực điểm.”

“Chàng, ai nói là biểu hiện trên giường a, đồ đại sắc ma!” Nàng xấu hổ và giận dữ đá hắn một cước, xoay người muốn đi, chỉ là vừa mới cất bước liền chạm phải một người điếm đàng đang khóc sụt sùi.

Vợ chồng hai mặt nhìn nhau. Hiện tại là thế nào? Nàng cùng lắm là đụng phải vị thiếu phụ này một chút, có tất yếu khóc hơn một canh giờ không ngớt không?

“Ta nói vị nương tử này a, người thật ra đã khóc đủ chưa? Khóc đủ rồi thỉnh cầu nói cho chúng ta biết một tiếng, chúng ta còn có việc phải đi a.” Liễu Như Tùng nhìn không được mở miệng.

Nàng cũng không phải là một người có tính nhẫn nại, từ sau khi ở trên đường đụng vào thiếu phụ này, thấy nàng khóc đến thương tâm, đã đem nàng mang về quán trọ bọn họ nghỉ chân, nhưng mà trở về nàng lại một câu cũng không nói, chỉ liễu mình rơi lệ, làm cho bọn họ thật sự không có cách.

“Ta.” Vừa mở miệng, thiếu phụ lại rơi lệ, hai tròng mắt ngập nước làm cho người ta đau lòng.

Nhưng mà Liễu Như Tùng nhìn thấy lại chỉ cảm thấy là làm ra vẻ, bởi vì có thể nói toàn bộ kinh thành nàng chính là nữ nhân đứng đầu về khoản giả bộ, bất luận kẻ nào muốn ở trước mặt nàng múa rìu qua mắt thợ, không thể nghi ngờ là đã uống công rồi.

Vì thế nàng không kiên nhẫn nói: “Làm ơn đi người đừng lại khóc nữa, khóc đến mức ta đều sắp hôn mê!”

Thiếu phụ lúc này mới thu hồi nước mắt, thút thít nghẹn ngào nói: “Thật có lỗi, tiểu nữ tử không phải cố ý đâu.” Nàng ánh mắt phiếm hồng, mị hoặc, thực ra, vị thiếu phụ này ngày thường xinh đẹp, khéo môi cũng có nốt ruồi mỹ nhân diêm lệ dụ hoặc, người bình thường thấy, mười người thì có chín người phải mê say, nhưng so với Liễu Như Tùng thì quả là chẳng có gì đáng nói.

“Phu nhân, xin thỉnh giáo nên xưng hô thế nào a?” Thấy nàng rút cục ngừng rơi lệ, Diêu Thường Diễm lễ phép hỏi. Chỉ cần có người ngoài, hắn liền khôi phục vẻ đứng đắn quân tử đức hạnh.

“Tiểu nữ tên là Lan Cơ.” Nàng ngẩng đầu nhìn thấy hán quân áo sang quý, khí chất tao nhã ung dung, thoảng chớp mắt liền đỏ, vô cùng nũng nịu.

Liễu Như Tùng hiểu rõ mà cười nhạt, liếc mắt với phu quân nhà mình một cái. Hừm, lại có nữ nhân ái mộ nha! Miệng nàng đang cười, mắt lại cay cú, hán thì vẫn vẻ mặt thông dong, làm như không thấy.

Điều Thường Diễm rất rõ ràng, cho dù đắc ý cũng không thể hiện ra ngoài, nếu không chết không có chỗ chôn.

“Ta nói vị tỷ tỷ này a, chuyện gì mà thương tâm như vậy? Khóc đến nổi lê hoa mang lệ, nếu không ngại nói nghe một chút, nói không chừng phu quân nhà ta có thể giúp đỡ người a.” Liễu Như Tùng cố ý nói, càng cố ý liếc sang nam nhân bên cạnh một cái.

Hán thầm than. Đây là do ai chọc ghẹo ai chứ? Xem ra nàng thuần túy muốn tìm phiền toái cho hán đây mà.

“Thật vậy chẳng? Công tử thật sự nguyện ý giúp Lan Cơ sao?” Lan Cơ lộ ra vẻ mặt vui sướng, đối với hán, đỏ mặt lại chờ mong.

“Ừm. Nương tử của ta nói vậy thì là vậy.” Hán miễn cưỡng nói. Hơn nữa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của nữ nhân nhà mình, hán còn có thể nói không sao?

“Đúng nha, phu quân nhà ta phu quân sẽ giúp người a. Nói đi, xảy ra chuyện gì vậy?” Liễu Như Tùng đưa tay chống má, thoải mái hỏi, tính toán nghe kỹ một chút xem nàng nói thế nào.

“Chỉ là, phu quân nhà người không nhất định có thể giúp đỡ cho ta đâu, bởi vì sự tình liên quan tới quan phủ, người bình thường sao có thể cùng quan gia đối kháng a?” Nói xong hốc mắt lại hồng, chốc cái nước mắt lại muốn nhỏ.

“Dừng, không được khóc nữa!” Liễu Như Tùng nhảy dựng lên chỉ vào nàng nói, tính nhẫn nại mau đến cực hạn.

Bị quát như vậy, Lan Cơ hoảng sợ, ngay cả nước mắt đều quay vào trong.

“Lan Cơ phu nhân, người đừng để ý nương tử của ta, có thể tiếp tục nói.” Điều Thường Diễm lần thứ hai bày ra hình tượng nho nhã lễ độ.

Nhận được ánh mắt xem thường của thê tử, hán lập tức thức thời mà đem nàng kéo đến bên cạnh người, ôm vào trong lòng, giáp mặt ở trước mặt Lan Cơ triển lộ thân mật.

Như vậy nữ nhân này sẽ không lại ăn dấm chua lung tung nữa đi!

Đáng tiếc nữ nhân trong lòng cũng không phải là vô cùng cảm kích, đầu tiên là ở bên hông hán nhéo thật mạnh một phen, mới cam tâm mà chuyển động trán nói: “Đúng vậy, ta đây nhanh mồm nhanh miệng, tỷ tỷ không cần để ý, về phần người nói chuyện của người cùng quan phủ có quan hệ, vậy càng đơn giản, cái khác ta không dám nói, xử lý chuyện quan phủ phu quân nhà ta lãnh nghề nhất đấy, không có gì là hán giải quyết không được.”

“Công tử cũng xuất thân quan gia sao?” Lan Cơ hỏi Điều Thường Diễm, không nhìn đến kiêu thê bên cạnh hán, thần sắc ái mộ quả thực giấu cũng giấu không được.

“Xem như vậy đi.” Liễu Như Tùng thay nam nhân nhà mình trả lời. Mà thất lưng của hán lại vừa nhiều thêm một vết thâm, hán chỉ có thể lắc đầu than khổ.

“Vậy Lan Cơ cầu xin công tử thương tình.”

“Vậy nói mau a, đừng lè mề nữa.” Liễu Như Tùng phiền não thúc giục.

“Dạ, Lan Cơ xin nói. Lan Cơ mệnh khổ, phu quân bị người mưu hại bỏ mình, gia sản lại bị kẻ ác xâm chiếm, cáo quan bị bác bỏ, thật sự không nơi nương tựa, mắt thấy sẽ lưu lạc đầu đường, nên giờ mới thương tâm rơi lệ không thôi.” Nàng cuối cùng đơn giản tuôn ra ngọn nguồn.

Liễu Như Tùng nhíu mi. “Người nào mưu hại phu quân của người, là ai xâm chiếm gia sản của người?”

“Hai chuyện đều là do chú em chồng của Lan Cơ gây nên.”

“Hắn vì sao phải làm vậy?” Liễu Như Tùng giống như đang thẩm án hỏi.

“Bởi vì. chú em chồng, hắn, hắn mơ ước sắc đẹp của ta.” Lan Cơ ngượng ngùng nói ra, nhưng lại thừa dịp nàng không chú ý, liếc mắt đưa tình với Diêu Thường Diễm.

Nhưng Liễu Như Tùng thông minh sắc sảo vô cùng, sao có thể không biết.

“Em chồng mơ ước sắc đẹp của chị dâu, chuyện này thú vị nha?” Nàng nhưng lại nói như thế.

“Vị nương tử này. người sao lại.” Lan Cơ toàn bộ xấu hổ.

“Ta? Ta làm sao? Ta đang cân nhắc thay người a.” Liễu Như Tùng cố ý nói: “Được rồi, sự tình nguyên do cũng biết rồi. Ta hỏi người, quan phủ vì sao lại bác bỏ án của người? Là bởi vì chứng cứ phạm tội người đưa không đủ, hay là bởi vì người vu cáo?”

“Ta đương nhiên không phải vu cáo, chứng cứ phạm tội cũng rất nhiều, là phủ nha thu tiền hối lộ của chú em chồng, cho nên mới làm cho bác bỏ án của ta.” Lan Cơ tức giận nói.

“A? Thì ra là phủ nha thu hối lộ? Phu quân, việc này chàng nói làm sao cho phải?” Liễu Như Tùng cười duyên hỏi hắn. Liên lụy đến tiền hối lộ, nàng đã có kinh nghiệm nhiều, hỏi tới nam nhân, không thể nghi ngờ là muốn hắn hỗ trợ ra tay.

“Nàng nghĩ muốn chơi thế nào liền chơi như thế, vì phu không có ý kiến.” Hắn vẻ mặt hoàn toàn sững nịch, dù sao nàng biết đúng mực là được.

“Được, việc này chúng ta quản chắc rồi!” Liễu Như Tùng tuyên bố.

Về phần lan cơ tựa hồ chưa nghe thấy, ánh mắt chính là thẳng thừng nhìn chằm chằm vào phu quân của người khác, một cái chớp mắt cũng không thấy.

Đêm khuya, một gã nam tử ngũ quan tuấn tú, thân mang tang phục quỳ xuống đất khóc ngã vào trước một linh vị, vẻ mặt vô cùng đau khổ cùng phần hận.

“Đại ca, là ta! Là ta hại chết huynh, huynh tới lấy mạng của ta, tới lấy mạng của ta đi!” Hắn khóc không thành tiếng.

“Nhị ca, huynh đừng nói như vậy, việc này không thể trách huynh, muốn trách đều do Lan Cơ ả dâm phụ kia, nếu không phải nàng câu dẫn huynh, độc chết đại ca, đại ca sao có thể chết, chúng ta sao có thể nhà tan cửa nát đâu!” Một nữ tử khác quỳ xuống đất xúc động phần nộ nói.

“Là ta, là ta không sớm một chút cảnh cáo nữ nhân đầy dã tâm kia của đại ca, mới có thể tạo thành cục diện hôm nay, hết thấy vẫn là do lỗi của ta.” Hắn vô cùng đau đớn, hận không thể đánh nát tâm can của mình.

“Nhị ca, đừng như vậy, sự tình đã xảy ra, chúng ta cũng đừng làm chuyện vô ích, chỉ có thể bảo vệ thật tốt cho gia tộc sản nghiệp của chúng ta a, đừng để dâm phụ kia nhúng chàm nữa.” Nàng khổ sở khuyên bảo.

“Nhưng mà. Ô ô ô.” Nam tử vẫn như trước thương tâm muốn chết, khóc rống chảy nước mắt đến mức không chịu nổi.

“Thế nào, xem đủ chưa? Có thể đi chưa?” Một đôi nam nữ trên mái hiên, nam nhân thấp giọng hỏi.

Nữ nhân ngưng mi. “Chàng không biết là hắn khóc đến mức có chút giả sao?”

Hắn nhún vai. “Diễn trò nàng lành nghề mà, nàng cảm thấy không đúng thì tức là có vấn đề a.” Nói chuyện thật không hiểu là khen ngợi hay là châm chọc đây.

Tưởng là như vậy, hắn tự nhiên rước lấy một cái liếc ngang của nữ nhân. Luận diễn trò, hắn cũng không kém nàng a. “Đi thôi.”

Ra lệnh một tiếng, nam nhân đem nữ nhân ôm ngang vào trong ngực, thoải mái nhảy, rơi xuống đất, lại nhảy, đã đi xa một trượng.

Nơi bọn họ lần này dừng lại có khí hậu rét lạnh, chuẩn bị dùng bữa trên bàn đã thấy Lan Cơ một thân y phục mỏng manh, hở ngực hở lưng, vẻ mặt kiêu mỹ, tay ngọc không ngừng vuốt ve nốt ruồi câu hồn của mình, ánh mắt không chút nào che dấu dính trên người phu quân người khác.

Nữ nhân này đại khái làm như nàng đã chết sao? Liễu Như Tùng cười lạnh.

Được lắm, khá lắm quả phụ đáng thương không nơi nương tựa, trước mắt ả vừa muốn lợi dụng nàng còn muốn giúp ả lên tòa án, giờ lại, ngay cả phu quân đều muốn tài trợ cho ả sao?

“Tỷ tỷ, người không lạnh sao?” Nhìn ả khinh bạc bại lộ thân mình, Liễu Như Tùng cười hỏi.

“Không lạnh, Lan Cơ từ khi sinh ra, đã quen chịu rét lạnh, nhưng còn công tử lạnh không? Cần Lan Cơ cho ngài một tấm áo bào không?” Nói xong người liền dính tới, một đôi tay nhỏ bé đặt đúng trên ngực hân.

Diêu Thường Diễm thầm kêu khổ, “Lan Cơ phu nhân, ta không lạnh, mời người quay về chỗ ngồi đi.” Hân to tiếng kéo tay nàng xuống, một bộ chính nhân quân tử, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Nàng có chút khó chịu, chỉ có thể phần nộ quay về chỗ ngồi, ánh mắt ai oán mà liếc a liếc.

Liễu Như Tùng cười lạnh, lần đầu tiên có người không biết lượng sức dám động thủ trên đầu sư tử, nàng phút chốc đứng dậy, giống như thị uy mà cũng dính lên phu quân của mình, cánh tay sen ngọc cũng đặt trên ngực hân, có điều lực đạo bất đồng, nhéo cho hân thâm tím nội thương, lại kêu cũng không dám kêu.

Gặp Lan Cơ mới chưa được mấy ngày, Diêu Thường Diễm đã là vết thương buồn thiu.

“Công tử, Lan Cơ nhận được chiếu cố của ngài không ít ngày, không biết khi nào có thể giúp Lan Cơ lên phủ nha sửa lại án xử sai?” Sắc dụ không thành, đối với Liễu Như Tùng mà nói là đầu không thắng, tạm thời vô kế khả thi, vì thế Lan Cơ ngược lại hỏi.

“Ngày mai, ngày mai chúng ta liền lên phủ nha đi.” Nói chuyện vẫn là Liễu Như Tùng, nam nhân bên cạnh lập tức giống kẻ phụ họa mà phụ họa.

Điều này làm cho Lan Cơ càng muốn ỏi. Đúng vậy, luận mỹ mạo, chính mình quả thật không bằng Liễu Như Tùng, nhưng có nam nhân nào không vụng trộm a? Dù là nam nhân bên người mỹ nữ thành đàn, hay là không ngừng hái hoa tìm mật, nàng cũng không tin nam nhân tuần tú vĩ đại, nhìn có vẻ nhiều tiền này thật sự là Liễu Hạ Huệ!

Đúng rồi, nhất định là nữ nhân bên người giữ chặt, mới không dám đáp lại hấp dẫn của nàng, một khi đã như vậy, nàng biết nên làm thế nào rồi.

“Cám ơn, Lan Cơ vô hạn cảm kích, các người là ân nhân tái thế của Lan Cơ, một ngày kia, Lan Cơ nhất định sẽ báo ân.”

“Báo thế nào? Ủy thân để báo a?” Liễu Như Tùng giọng mỉa mai đến cực điểm. Có người trượng phu mới chết liền nóng lòng tìm kiếm phiếu ăn mới, xem ra nàng quả thật đúng là thương tâm không thôi a.

“Người. nếu công tử nguyện ý, Lan Cơ nguyện ý ủy thân, cùng tỷ tỷ cùng nhau cả đời hầu hạ công tử. để báo ân.” Nàng cứ nhiên hòa theo nói, vô liêm sỉ đến mức ngay cả Liễu Như Tùng cũng có chút kinh ngạc há hốc mồm.

“Tỷ tỷ muốn ủy thân kia, phu quân, chàng nói sao a?” Nàng liếc xéo hân.

“Ta.”

“Mỹ nhân nha, chàng chịu nổi không?” Nàng biểu tình chợt biến sắc.

“.”

“Chàng thực dám?” Nàng vỗ bàn giận tím mặt.

“Không dám.”

“Phu nhân, người không nên ép công tử, là ta muốn báo ân, không liên quan tới công tử, lại nói, nữ nhân hầu hạ nam tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đương nhiên), phu nhân chẳng lẽ lòng dạ hẹp hòi, không biết trợ giúp? Nếu là như thế, Lan Cơ nhìn không quen người ức hiếp công tử như thế, dựa vào phong thái gia

thể của công tử, không nên phải chịu loại đãi ngộ này, Lan Cơ thấy bất bình.” Nàng đơn giản hộ vệ trước ngực hần, người dĩ nhiên chiếm không hết, thấy nam nhân lại không giống như bình thường thoát khỏi nàng, trong lòng lại mừng thầm.

Cục sắt tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến? Chỉ cần người đàn bà chanh chua kia lai điều ngoa thêm một chút, cơ hội nàng có được nam nhân này sẽ càng lớn.

Dù sao có nam nhân nào chịu được chuyện nương tử vênh mặt hất hàm sai khiến, cho dù nương tử hần có đẹp hơn nữa, một ngày nào đó cũng sẽ chịu không nổi a.

“Bất bình? Bất bình làm sao a?”

“Lan Cơ sẽ thay phu nhân hầu hạ công tử a.”

“Người không sợ ta giận dữ, không giúp người giải oan sao?” Đây đã là công khai khiêu khích, nữ nhân này vì nam nhân thật đúng là lớn mật a?

“Công tử thái độ làm người chính nghĩa, hần không đành lòng Lan Cơ chịu khổ, sẽ giúp ta a.” Nàng tự tin nói, ánh mắt lập tức treo lên nước mắt, ở trước mặt hần khóc đến chân chân thật thật, sờ sờ động lòng người.

Chắc chắc chắc, nữ nhân này hành động vừa chuyển, đáng tiếc trăm ngàn chỗ hở, có đủ gan, nhưng đầu không đủ khôn ngoan.

“Được, chuyện của người ta mặc kệ, thật muốn nhìn xem hần sẽ quản thế nào a.” Nói xong Liễu Như Tùng liền phát tay áo đứng lên, khéo mắt thoáng nhìn, phát hiện nữ nhân này động tác thực mau, tay dĩ nhiên bò lên thắt lưng hần, miệng.

Hừ, điểm phúc thật lớn nha.

Điều Thường Diễm nhíu mi, mới tiến đến cửa phòng đã có một cỗ nhiệt khí tập kích, nhìn thấy lò sưởi trong phòng nhưng lại so với bình thường nhiều thêm hai cái. Cho dù nơi đây ngày đêm độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày lớn, càng về đêm càng thêm lạnh, lò sưởi là không thể thiếu, nhưng có nhất thiết phải nhiều thêm nhiều như vậy không?

A hừm. Có nhất thiết!

Thật là có nhất thiết!

Khi hần nhìn thấy thiên hạ nằm ở mép giường, hần lập tức khẳng định nhiều thêm hai cái lò sưởi là đúng, bằng không có thể sẽ cảm lạnh.

Trước mắt xuất hiện một vị mỹ nhân linh động sắc hương lộ ra trọn vẹn, nàng toàn thân trần như nhộng, da thịt tuyết trắng ở dưới lò sưởi ấm hồng càng thêm tô điểm, một đôi chân đẹp câu hồn gác trên giường, một đôi tay sen ngọc say lòng người đang vuốt ve xương quai xanh khô gợn của mình.

Ngọc nhũ cao ngất đầy đặn tròn trịa nhẹ lay động, cặp mông hấp dẫn dụ hoặc hần, hần phút chốc nheo mắt lại, miệng khô lưỡi khô lại toàn thân buộc chặt. Yêu tinh này đêm nay là muốn hần chết ở trên người nàng sao?

Hần không chịu nổi áp lực đi về phía nàng, hai đám dục hỏa trong mắt hần lan tràn. Thân thể nữ tính hoàn mỹ, ngọc nhũ cao ngất, da thịt như mật, hơn nữa cái bụng bằng phẳng trơn bóng, cùng với vẻ mảnh mai khiến kẻ khác dục hỏa tăng vọt, thậm chí ngay cả rốn đều gợi cảm đến mức làm cho người ta trí mạng.

Điều Thường Diễm đưa tay muốn ôm lấy eo thon của nàng, lại bị nàng dễ dàng bỏ ra, hần thuận thế chạm đến nơi rất tròn của nàng, nàng lại như trước toàn thân né tránh.

Hần hít sâu một hơi. Nàng đang chơi trò lật mềm buộc chặt sao? Khéo miệng gờ lên, hần đem hai tay giao nhau trước ngực, nhìn nàng như thế nào khoe khoang phong tạo, muốn như thế nào tra tấn hần.

Chỉ thấy nàng lấy hai tay nhẹ nắm lấy eo nhỏ của mình, hiện lên mặt bàn, khẽ nằm úp sấp xuống, một đường vồ về đường cong tuyệt vời của mình cùng với kiều đồn co dãn hoàn mỹ, toàn thân lộ vẻ đẹp cực hạn nhất cũng hấp dẫn dã tính nhất.

Yêu tinh dụ người này, giờ phút này cái lưỡi thơm tho đang liếm đôi môi tươi đẹp, ánh mắt nhanh dò xét con người đen cang thêm thâm trầm không lường được của hắn.

“Vừa lòng sao?” Thanh âm khàn khàn gợi cảm.

“Phi thường vừa lòng.” Hắn ám ách không thôi, hai đám lửa thiêu đốt đang vương.

Liễu Như Tùng cười khê. “Còn hơn cả cái đồ lăng lơ cách vách lại làm sao?”

Thì ra là ghen tị! Nếu ghen có thể làm cho hắn có được loại đãi ngộ này cũng không tồi, có điều đừng tra tấn hắn lâu quá, nhìn tình trạng trước mắt của thân thể hắn, có thể kìm giữ không được lâu lắm. Điều Thường Diễm âm thầm đánh giá.

Vì thuận lợi đạt được hương thơm nữ nhân, hắn tốt nhất nên phối hợp nhiều chút a. “Một ngày, một chỗ, nàng cần bản không bằng một phần mười phong tình của nương tử a.” Hắn nói được chém đinh chặt sắt.

“Phải không?” Nàng vừa lòng cười duyên. “Vây vừa rồi cái đồ lăng lơ kia sờ soạn chàng thế nào?” Nàng tính toán sổ nợ. “Nơi này sao?” Nàng đi về phía hắn, một phen ôm lấy thắt lưng hắn, ở trên lưng hắn đốt lửa.

Thân thể hắn phút chốc cứng đờ.

“Hay là. nơi này?” Nàng kiều mỹ lấy tay khê chạm vào cổ hắn, rước lấy hắn từng đợt tê dại sợ run, ánh mắt quả thực sắp chìm vào đại dương mê mông. “Ta nghĩ, nơi này đại khái cũng bị chạm rồi a?”

Nàng dán lên cơ thể trắng kiện đầy khí lực của hắn nhiều đến phía sau, một đường khiêu khích xuống phía dưới thăm dò tới cặp mông của hắn. Mỗi một động tác đều kích thích tất cả nam tính lạc thú nguyên thủy nhất, khi lưỡi nàng hôn tới thắt lưng của hắn, hắn cơ hồ cứng lại, dật ra tiếng hưng phấn nhanh nhéo chặt tim hắn.

Đáng chết, hắn mau chịu không nổi rồi!

Tay ngược lại bắt lấy thắt lưng nàng, cường ngạnh mà đem nàng khóa ở trước ngực hắn, ngọc nhũ tròn trịa cao ngất đang đỉnh chạm vào ngực hắn, hắn hô hấp dồn dập.

“Chơi đủ chưa? Nên đến lượt ta rồi!” Hắn bỗng nhiên bắt lấy môi khêu gợi tươi đẹp của nàng, hút lấy cái lưỡi của nàng, vui đùa với hàm răng của nàng.

Nhưng nàng lại đẩy hắn ra. “Hừ, chàng hưởng thụ nữ nhân khác xong, còn muốn chạm vào ta?” Nàng mạnh mẽ cự tuyệt.

Hắn mím môi, thân thể đã bùng nổ bên cạnh. “Là nàng muốn ta.”

“Ta muốn chàng đi hưởng thụ sao?” Nàng uốn bộ ngực sữa, ý định không cho hắn được tốt đẹp.

“Nàng bình dấm chua này ăn đến mức một chút đạo lý cũng không có, đối với ta không khỏi thiếu công bằng.” Hắn nhanh nhìn chằm chằm người trước mắt tức giận mà khê nhếch môi anh đào, hận không thể một ngụm lại nuốt vào.

“Ta mặc kệ, nàng chạm vào chàng chỗ nào, đêm nay chỗ đó cũng đừng mong được thỏa mãn.”

Điều Thường Diễm đôi mắt đột nhiên sáng lên, tà mị phi thường nha, phi thường tà mị nha.” Ta đây dám cam đoan, nàng không chạm vào chỗ này của ta.” Bỗng dưng hắn nhéo nàng, sau một trận kinh hô mềm mại, dễ dàng đem nàng ngã vào trên bàn, lột bỏ quần áo của mình, khẩn cấp lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà giữ lấy nàng.

Hắn cái chỗ kia xác định không bị chạm qua.

Ha hả a!

Thắng cuộc vẫn là nam nhân a!

Nói là không quản, Liễu đại mỹ nhân vẫn cứ tươi đẹp bắn mị lực ra bốn phía mà hộ tống vị hôn phu xuất hiện ở công đường phủ nha, vẻ xinh đẹp của nàng làm cả phủ nha xôn xao lên, thâm than giỏi lắm nhân gian tuyệt sắc.

Liều Như Tùng từ lâu đã quen bị nhìn chăm chú, chỉ mềm mại lẳng lẳng dựa vào phu quân bên cạnh mà đứng.

Quan phụ mẫu tuổi chừng năm mươi, dáng người ục ịch, ngồi không mà hưởng, chỉ cau mày thẩm định đơn kiện Lan Cơ lại đề lên. “Lan thị Lưu phủ, người đây là bản án cũ, bản phủ không phải đã đem án này bác bỏ, vì sao người lại lại đề cáo nữa?” Hấn bất mãn hỏi Lan Cơ quỳ trên mặt đất, dáng vẻ rất hoảng sợ.

“Hồi bẩm đại nhân, dân nữ có oan khuất, xin đại nhân giải oan.”

“Án này ta đã thẩm tra xử lý rồi, cũng không có oan tình, người mau mau rời đi, miễn cho ta lấy tội vu cáo đem người bắt nhốt.” Hấn giọng điệu uy hiếp.

“Dân nữ oan uổng a, đại nhân người không thể bởi vì thu hối lộ khiến cho Lan Cơ chịu ủy khuất nha!” Nói xong bắt đầu kêu khóc.

Hấn giận dữ. “Tiện phụ lớn mật, dám vu hãm bản quan thu hối lộ, phải bị tội gì! Người tới a, đem nàng kéo xuống đánh mạnh năm mươi bản cho ta!”

“Khoan đã, dân nữ hôm nay có mời người viết đơn đến, nàng có thể chứng minh Lan Cơ vô tội, cũng sẽ chứng minh người quả thật thu nhận tiền hối lộ.” Nàng thật thấy biến không sợ hãi, chiếu theo lời dặn của Liều Như Tùng mà nói.

Hấn kinh hãi. “Người viết đơn? Ai a?”

Chỉ thấy trong đám người một đôi lệ nhân khiến người chú ý nhất bước ra. “Đại nhân, người viết đơn cho Lan Cơ phu nhân chính là hai vợ chồng chúng ta.” Liều Như Tùng cất giọng thanh thúy.

“Phu nhân, người là người viết đơn cho Lan thị sao? Án này đã bác bỏ, người không cần uống phí khí lực, vẫn là mau trở về nghỉ tạm đi.” Phủ đài nhìn thấy liền muốn rút con mắt ra. Thật đẹp, thật sự thật đẹp! Hấn nhận không được đem thanh âm hạ thấp, người cũng đề mê, kiểu quan cách không còn sót lại chút gì.

“Án này chúng ta muốn lên tố cáo a, sao lại bác bỏ?” Nàng nũng nịu hỏi lại.

“Nhưng mà.”

“Hay là đại nhân thực thu hối lộ của người ta, cho nên phải bác bỏ?”

“Nói vậy, bản phủ làm quan thanh liêm, sao có thể thu nhận tiền hối lộ chứ!” Hấn lập tức bác bỏ.

Nàng kiêu mỹ thấp giọng cười. “Đúng vậy a, cho nên án này càng nên tra cẩn thận, ngày sau trả lại đại nhân tiếng trong sạch.”

“Chuyện này.” Hấn mặt lộ vẻ khó xử.

“Đại nhân, nếu không thu hối lộ thì sợ cái gì?” Nàng cố ý khiêu khích.

“Đương nhiên, bản quan công minh liêm chính thật sự a.”

“Một khi đã như vậy, sao không tức tốc đem người liên quan triệu vào phủ nha để hỏi, để chứng minh mình công chính thanh liêm?”

“Chuyện này. Ách, được rồi, liền truyền một nhà Lưu phủ tất cả lên đi.” Hấn bị buộc đâm lao phải theo lao, lúc này mới đành cố mà làm.

Một lúc lâu sau, huynh muội Lưu phủ vội vàng tới.

“Đại nhân, người triệu huynh muội chúng ta lên công đường làm gì? Hay là tra được chứng cứ xác thực muốn thay đại ca của ta giải oan, đem dame phụ Lan Cơ kia bắt chém đầu hỏi tội?” Quý xuống đất là tiểu muội Lưu gia, Lưu Quyên đang phẫn nộ.

“Chuyện này. Chứng cứ còn chưa có, hôm nay tìm các người tới là bởi vì Lan thị lại chống án, muốn tố cáo nhị ca người mưu hại chồng người ta, huynh muội người xâm chiếm tài sản.” Hấn kiên trì nói.

“Cái gì? Đây còn có thiên lý nữa không?”

“Cô em chồng này, người nói lời này là không đúng rồi, người không có thiên lý là các người đi, huynh muội các người mưu sát tài sản tính mệnh a!” Lan Cơ bĩu môi lên án.

“Người dâm phụ này! Nhưng lại dám nói vậy, lúc trước là người trăm phương nghìn kế câu dẫn đại ca của ta cưới người nữ tử dâm đảng này làm vợ, một năm trước, người lại chuyển sang coi trọng Nhị ca ta, đối với hần yêu thương nhưng nhớ, Nhị ca ta nhiều lần cự tuyệt, người còn không biết liêm sỉ uy hiếp Nhị ca chiếu cố người, nếu không sẽ khóc lóc kể lể với đại ca ta là Nhị ca quấy rối người, không ngờ Nhị ca kiên trì mặc kệ người dâm đảng lại đe dọa, người vì giận dữ mà độc chết đại ca, sau đó còn muốn cưỡng gả cho Nhị ca giành tất cả gia tài, Nhị ca không chịu người liền lên phủ nha vu cáo.

“May mắn đại nhân nhìn rõ mọi việc, không vì người vu hãm mà oan uổng Nhị ca ta, đáng tiếc cái chết của đại ca không có chứng cứ chứng minh là người hạ độc, bây giờ mới cho người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, người cư nhiên lại còn có mặt mũi quay lại lại tố cáo huynh muội ta mưu sát tài sản tính mệnh? Kể chân chính mưu sát tài sản tính mệnh là người a!” Lưu Quyên xúc động phẫn nộ lên án ngược lại.

“Tỷ tỷ, chuyện thực sự là như vậy sao?” Liễu Như Tùng hứng thú hỏi.

“Ta. Ta vô tội, người đừng nghe nàng nói bậy.”

“Ồ? Vị này hẳn chính là Lưu nhị công tử đi?” Liễu Như Tùng chuyển sang hỏi một thanh niên trắng nõn khác đang quỳ xuống đất.

“Đúng, tại hạ Lưu Triệu.” Hần liếc thấy dung nhan nàng cũng là cứng lại.

“Lưu nhị công tử, có thể nói thử đại tẩu người hấp dẫn người như thế nào không?”

“Chuyện này.” Hần là người đọc sách, muốn hần công khai nhắc tới chuyện nam nữ, thật sự khó có thể mở miệng.

“Sự tình liên quan đến mạng người, người không cần kiêng kị.” Liễu Như Tùng cổ vũ nói.

“. Đại tẩu thường xuyên vào nửa đêm trèo lên giường của ta, làm cho tại hạ không chịu được quấy nhiễu như vậy. Còn nữa lúc đại ca không ... không ... có nhà nàng sẽ lớn mật cầu hoan với tại hạ, cầu hoan không xong còn thẹn quá thành giận mà làm ta bị thương, những việc như thế, nhiều không kể xiết.” Hần lúc này mới đỏ mặt nói.

“Có chuyện này sao?” Nàng hỏi Lan Cơ.

“Đương, đương nhiên không có, là hần câu dẫn ta, ta dùng mọi cách cự tuyệt, hần vẫn si ngốc dây dưa, cuối cùng vì có được ta mới có thể giết tướng công của ta, xâm chiếm tài sản ta nên được.” Lan Cơ lập tức phản bác.

“Như vậy a, hai bên mỗi người một ý, rốt cuộc ai nói mới là thật?” Liễu Như Tùng liếc mắt nhìn nam nhân của mình một cái.

Hần đùa nghịch đã đủ lâu, nên lên sân khấu biểu diễn rồi.

Diêu Thường Diễm lúc này mới chậm rãi mở miệng nói với phủ đài đại nhân: “Phủ đài, người có nhận được tờ ngân phiếu ba trăm hai phải không?”

Phủ đài kinh hãi. “Chuyện này. này có phải là ngân phiếu mấy ngày trước ta vừa đem tới cửa hàng bạc đổi sang ngân lượng không?”

“Nhận được là được rồi, người còn nhớ rõ trên tấm ngân phiếu này có con dấu hay không?”

“Con dấu? Không phải là một tờ ngân phiếu sao, phía trên nào có con dấu gì?” Phủ đài bắt đầu không được tự nhiên lau mồ hôi.

“Rất không may, chỉ cần là ngân phiếu do cửa hàng Lưu Ký xuất ra, nhất định sẽ có con dấu của cửa hàng.” Diêu Thường Diễm tiếp tục nói.

“Hả? Chuyện này. này liên quan gì tới bản quan?” Hần vội vàng quệt miệng.

“Đương nhiên là có liên quan, ngân phiếu nếu là do cửa hàng Lưu Ký xuất ra, nhất định cùng Lưu phủ có quan hệ, mà ngân phiếu cùng Lưu phủ có quan hệ vì sao lại do người đi đổi, chẳng lẽ người cùng cửa hàng Lưu Ký có làm ăn qua lại? Mệnh quan triều đình cùng thương gia tư thông cầu lợi, vi phạm pháp luật triều đình, luận tội, nặng thì bãi quan, nhẹ thì giáng chức.”

“Không. Không, không phải! Ta không cùng thương gia tư thông cầu lợi, ngân phiếu này là là”

“Là cái gì, người nói thật đi?” Diêu Thường Diễm cười lạnh.

“Ta.” Phủ đài toàn thân run rẩy nói không nên lời.

“Hay là để ta thay người nói đi, tấm ngân phiếu này là tiền hối lộ mà Lưu nhị công tử đưa, đúng chứ?” Liễu Như Tùng vừa dựa vào ngực phu quân vừa nói.

“Chuyện này. Không.” Phủ đài khó chịu xấu hổ vô cùng.

“Sự thật thắng ngại biện, đại nhân người thu nhận hối lộ chứng cứ vô cùng xác thực a.”

“Ta ta.” Lần nữa vì bức bách mà hết đường chối cãi, phủ đài chỉ đành kinh hoàng nhìn về xuống dưới công đường, thế này mọi người càng xác định ngân phiếu là do Lưu Triệu đưa.

Lan Cơ nghe vậy lập tức mừng rỡ.

“Nhị ca, huynh vì sao phải đưa ngân phiếu cho đại nhân?” Lưu Quyên lập tức giật mình chất vấn.

“Ta.” Việc đã đến nước này, hắn không biết làm sao thoát tội.

“Chuyện này cũng do ta nói đi, bởi vì hắn thật sự cùng Lan Cơ có gian tình, hơn nữa, sự tình bại lộ bị đại ca người biết được, cho nên hắn hiểu rõ hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng mà giết chết ca ca ruột thịt của mình.” Liễu Như Tùng nói lời kinh người.

“Không thể nào, Nhị ca ta là người đọc sách, hắn sẽ không làm loại chuyện táng tận thiên lương này đâu!” Lưu Quyên không tin.

“Không tin có thể hỏi thử đại tẩu của người a?”

“Hỏi ta làm gì? Ta với hắn là trong sạch a, chính là hắn quán quýt si mê không ngớt ta thôi, huống hồ cũng đã chứng minh hắn dứt lốt quan viên, như vậy hung thủ chính là hắn, các người hắn phải lập tức đưa hắn ra chém đầu thị chúng, sau đó đem gia sản trả lại cho ta chứ.” Lan Cơ vội vàng nói.

“Vấn đề là, hung thủ không chỉ là một người, án này còn chưa kết thúc được.” Liễu Như Tùng nhìn nàng dò xét.

“Hung thủ chính là hắn, sao còn có thể có người khác?” Nàng kinh hoàng thất thố, chợt dạ nắm chặt ống tay áo.

“Đương nhiên là có, bởi vì là người cùng Lưu nhị công tử đồng mưu giết người a.”

“Nói vậy, người là do Lưu Triệu giết, không phải ta giết, ta cùng hắn cũng không có gian tình, là hắn không biết xấu hổ quán quýt lấy ta không thôi, các người đừng vu hãm ta!” Nàng cả giận nói.

“Nhưng mà, tối hôm qua lúc người cùng ta ở trong phòng uống rượu, quả thật đắc ý mà nói cho ta, người ngày thường kiêu kỳ, nam nhân đều đem người nâng trong lòng bàn tay, say rượu người còn nói Lưu gia huynh đệ đều cùng người quả thật có một chân (tức là đều từng quan hệ với Lan Cơ đó các nàng), còn đắc ý nói cho ta biết chỗ hơn người của hai vị huynh đệ ở trên giường, muốn ta yên tâm kinh nghiệm người hầu hạ nam nhân rất lão luyện, ngày sau nạp người làm thiếp không thể không hài lòng.” Diêu Thường Diễm khinh thường nói.

Đây chính là tin tình báo tối hôm qua hắn hy sinh nhan sắc đạt được, còn vì thế mà thiếu chút nữa bị thê tử hay ghen tra tấn cho chết, có điều sau đó hắn cũng hòa nhau hưởng được trái ngọt, còn thật sự là hương vị ngọt ngào kích thích a. Đối với nương tử bên người trọn mắt nhìn hắn, hắn cười mở ám đến cực điểm, hắn định, không, hắn thành tâm hy vọng nàng đêm nay dầm chua tái phát, tốt nhất là lại một hồi mị hoặc như tối hôm qua.

Liễu Như Tùng trong lòng biết rõ người này suy nghĩ cái gì, tức giận đá đá hấn.

Hấn co rụt chân lại, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, muốn nàng có việc đợi sau rồi nói, nàng lúc này mới trừng mắt với hấn một cái, tạm thời tha cho hấn.

“Công tử người. Người lừa gạt ta!” Lan Cơ kinh ngạc không thôi. Không ngờ hấn cố ý thiết kế nàng, nhân cơ hội chuốc nàng say còn giả vờ nói thích nữ tử kinh nghiệm lão luyện, nàng mới nhất thời ý loạn tình mê nói ra sự thật, hiện tại nhớ ra thật sự là hối hận không kịp.

“Ta lừa gạt người cái gì? Ta là người đã có nương tử, hơn nữa mọi người có mắt đều thấy, phu nhân nhà ta ngày thường xinh đẹp, cổ đại tục tăng khác há có thể bằng được, chỉ bằng người sao có thể lọt vào mắt ta chứ?” Hấn cười với kiều thê yêu thương say đắm, dáng vẻ chiếm hữu lại ôn nhu khí phách, nữ nhân thì khoe miệng mỉm cười, trong cười có khăng định.

Bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn lầm ánh mắt của hai người yêu nhau a, Lan Cơ này căn bản là đồ đâm đặng không biết lượng sức.

“Được lắm, người con tiện nữ nhân này nơi nơi câu dẫn nam nhân, quả thật là sinh ra từ đâm đặng, gặp một người thông đồng một người!” Lưu Triệu giả bộ trầm mặc rốt cục nhin không được mắng to, dáng vẻ tuần suất ban đầu cũng nháy mắt thay đổi.

“Ai cần người lo! Người còn không phải là bội tình bạc nghĩa sao, lúc trước cùng ta quan hệ, lời ngon tiếng ngọt gì người cũng nói, lừa ta lên giường xong lập tức trở mặt, người mới là mặt người dạ thú, còn ra vẻ người đọc sách nữa, ta phỉ nhổ vào!” Lan Cơ lập tức như gà mái xồ lông, hai người làm trò hề.

“Người! Được, dù sao sự tình cũng đã giấu không được, ta bắt kể, người rõ ràng cùng ta thâm hoan xong bị đại ca phát hiện, cho nên mới đồng mưu giết người, nhưng là bởi vì bất mãn ta sau đó chê người xuất thân không tốt, lại là chị dâu tiền nhiệm, cho nên không nạp người làm vợ bé, lại không đưa người tài sản đã đáp ứng đưa cho người, trong lòng bất mãn mới cáo quan, ta niệm tình cũ dứt lốt quan phủ muốn hấn bác án, không tố cáo người vu cáo chính là muốn thả cho người một con đường sống, không ngờ người lần nữa dây dưa, hiện tại sự tình bại lộ, chúng ta ai cũng không có lợi lộc gì.” Hấn giận nói.

“Chuyện này còn không phải đều tại người sao!” Nàng chỉ trích lại.

Lưu Quyên ở một bên không thể tin mà thiếu chút nữa té xỉu. Chuyện hai người này đang làm khiến nàng không thể thừa nhận!

Đại ca nàng cư nhiên bị chết oan thê thảm như vậy, nàng nhất định phải thay hấn đòi công đạo!

“Đủ rồi, hiện tại quan phủ mẫu chính là tham quan, dưới công đường là hai tên gian phu dâm phụ kiêm tội phạm giết người, ai tới đem phạm nhân liên can này đến tội, thế gian này còn có thiên lý không?” Nàng giận mắng.

“Cô nương đừng nóng vội, phu quân ta đã báo với tuần phủ Ninh Viễn (một tỉnh của Hồ Nam) đến thụ lý án này, những người này trốn không thoát đâu.” Liễu Như Tùng đắc ý nói. Không có cách nào, bọn họ không muốn thân phận lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên đành phải an bài từ trước, tuyệt không thể buông tha cho đôi gian phu dâm phụ cùng tham quan ô lại.

Tính toán canh giờ, tuần phủ Ninh Viễn cũng nên thu được mật lệnh của thái tử tới phủ nha tiếp án rồi, bọn họ nên chuẩn thôi, nếu không bị những người này bắt được, sẽ không thể lại tiếp tục tiêu dao du ngoạn nữa rồi.

Nàng vừa nói xong, phủ đài đi tiên phong bị dọa vỡ mật, Lưu Triệu thì vẻ mặt tro tàn.

“Cái gì? Ta không muốn chết, ta không muốn chết!” Lan Cơ lại là vẻ mặt kinh hoảng.

Nàng oán hận nhìn về phía Liễu Như Tùng, thấy nàng vẫn đang rúc vào người Diêu Thường Diễm, hận ý càng sâu. Tiện nhân này muốn hại nàng, căn bản không có ý giúp nàng, nàng có kết cục hôm nay tất cả đều là do tiện nhân này làm hại!

Vì thế nàng dù chưa chuẩn bị, nhưng lòng ác nổi lên, giật trâm cài tóc xuống làm vũ khí đâm tới Liễu Như Tùng, mọi người kinh dị ngăn cản không kịp, Diêu Thường Diễm kinh ngạc, vừa nhìn lại, kiều thê bên người

đã bị một cây trâm gài tóc dài một ngón tay đâm vào bụng, hấn thoáng chốc hồn phi phách tán, lửa giận công tâm mà vung tay lên, lập tức đem Lan Cơ đánh nghiêng trời lệch đất, hộc máu ngã xuống đất không dậy nổi.

“Tùng nhi.” Hấn lia gan đứt ruột nhìn bụng nàng không ngừng chảy máu, ảo não chính mình cư nhiên không bảo hộ nàng cho tốt.

“Người đáng chết, lại dám làm ta bị thương!” Liễu Như Tùng chịu đựng cơn đau, vẫn còn khí lực mắng chửi người.

Diêu Thường Diễm sắc mặt tái nhợt như chết, so với sắc mặt bị thương của nàng còn trắng bệch hơn.

“Thần tuần phủ Ninh Viễn Trần Nhất Nhị, tham kiến thái tử.” Trần Nhất Nhị (tên anh hay kinh 1. . . 2. . . =))) thu được mật chỉ lập tức tới, mới đến liền nhìn thấy thái tử ôm phi tử mới cưới, mà thái tử phi lại thật nằm trong vũng máu, hấn lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất không dám đứng lên, người khác vừa nghe thấy nam tử trước mắt cư nhiên là thái tử, đều nhũn cả hai chân, phủ dài lại tè ra quần mà lẩn xuống công đường xử án, té trên mặt đất tựa hồ một chút nữa thôi sẽ tắt thở.

Chỉ là Diêu Thường Diễm căn bản không lòng dạ nào để ý tới, ôm ái phi nhịn đau thở hổn hển rống to, “Đi mau, nhanh đi tìm đại phu, thái tử phi nếu có chuyện bất trắc gì, ta sẽ để các người toàn bộ chôn cùng!”

Hết chương 7

8. Chương 8

Thân phận lộ ra ngoài ánh sáng, vợ chồng Diêu Thường Diễm tất nhiên không thể tiếp tục tiêu dao hai người được nữa, chỉ đành rời khách điểm đến Ninh Viễn Ly Cung.

Về phần đôi gian phu dâm phụ kia, lại do tuần phủ phán tử hình, hơn nữa Lan Cơ dám ám sát thái tử phi, nàng không chỉ tử hình, còn bị đem thị chúng, để dân chúng phỉ nhổ chửi mắng, kết cục dùng tử bi thảm cũng không đủ để hình dung, mà tham quan dám thu hối lộ kia, đương nhiên là bị bãi quan, về nhà tự lo lấy thân.

Bố cục Lâm viên của Ninh Viễn Ly Cung dựa theo quy tắc hoàng gia “Một hồ nước ba ngọn núi”, nhưng càng thanh nhã hơn, Liễu Như Tùng đang ở đây chữa thương. May mắn Lan Cơ khí lực không lớn, trâm gài tóc lại nhỏ, nàng thương thể không nặng, chỉ để lại một vết thương rất nhỏ, nhưng nàng thân kiều thịt quý, từ nhỏ được che chở đầy đủ, chưa từng phải chịu một chút tiểu thương nào, hiện tại lại để lại dấu vết trên da thịt không tỷ vết của nàng, thật sự đã chọc giận nàng, càng bởi vì nam nhân nhà mình ở ngay bên cạnh mà nàng còn bị người đâm bị thương, cho nên tức giận đến mức đem tức giận đều phát tác trên người hấn, liên tiếp mấy ngày cũng không cho hấn cái nhìn hoà nhã.

Diêu Thường Diễm đối với chuyện này cũng không thể trách, chỉ có thể cười khổ không thôi.

“Cho nên ta nói a nữ nhân là không thể sủng, hơn nữa nữ nhân kiêu ngạo hoang dã lại sủng không được, ta chưa nói sai đi?” Tần Trung Anh vừa từ kinh thành phong trần mệt mỏi đến, thấy bạn tốt vẻ mặt buồn rầu, biết hết chuyện xong liền kết luận.

“Tần đại nhân, ngài có cách nào mà không sủng nữ nhân, có giỏi nói cho ta nghe một chút, ta rất có hứng thú biết a.” Liễu Như Tùng từ nội điện đi ra, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi. Nhìn thấy Tần Trung Anh nàng cũng không có sắc mặt hoà nhã, ai kêu hấn từng ở trước mặt nam nhân nhà mình nói xấu nàng, hiện tại nàng còn chưa tìm hấn tính toán sổ sách, hấn lại ở đây nói lời khó nghe, rõ ràng là muốn tìm chết!

“Hà? Chuyện này. ta.” Vừa thấy nàng lập tức sợ hãi như chuột thấy mèo, hấn chỉ đành ném ánh mắt cầu cứu bạn tốt.

Diêu Thường Diễm đành phải nhanh đi dập lửa. “Tùng nhi, nàng tạm tha cho hấn đi, hấn bộc trực, nhưng thật ra nàng đó, miệng vết thương mặc dù đã tốt hơn, vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng khí nhiều mới được.” Hấn

ôn nhu đi lên ôm nàng, vội vàng nói sang chuyện khác, ánh mắt yêu thương động tác mềm nhẹ, vô cùng sủng nịch.

Tần Trung Anh nhìn thấy cũng chỉ biết thầm than. Chủ tử kiêm bạn tốt này của hắn từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh, giờ lại hăm sâu vào trong vòng tình còn vui vẻ chịu đựng, thật sự đáng ngạc nhiên.

“Thương thế của ta đã khỏi lâu rồi, về phần khí “tức” đã đầy một bụng rồi (chị chơi chữ à nha ==”), còn muốn dưỡng thêm nữa sao?” Nàng lại nói tới chuyện này.

Hắn lắc đầu, ngoại trừ áy náy vẫn là áy náy. Thực ra, hắn vì thế quả thật tức giận tới cực điểm, ái phi ngay ở bên người, hắn lại vẫn còn không bảo vệ được, điều này có thể không làm cho hắn phiền não đến mức hàng đêm mất ngủ sao, nhớ đến ngày đó một màn nàng nằm trong vũng máu, làm trái tim hắn run rẩy, gần như không thể hô hấp. “Tùng nhi.”

Thấy hắn thần sắc hối hận, nàng mới không đành lòng lại tiếp tục khó xử nữa, chuyển sang chuyện khác: “Tần đại nhân tới làm gì?” Hắn từ nơi kinh thành xa xôi tới, nhất định có chuyện quan trọng.

“Là Hoàng Thượng lệnh ta đến a.” Tần Trung Anh nói. Nhìn thấy thái tử phi hơn một tháng chưa gặp, chỉ thấy nàng càng thêm xinh đẹp, tuy rằng sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng phong tình càng tăng, chắc là tình yêu tô điểm làmột người vốn đã là một đại mỹ nhân càng thêm tỏa sáng ra phong thái câu hồn.

“Phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì sao?” Diêu Thường Diễm nhanh nhẩu mày.

“Không, gặp chuyện không may chính là biên phòng, quân Mông Cổ dường như có điểm mạnh phá vỡ phòng hộ của chúng ta, thế xâm lấn rất lớn, Hoàng Thượng đặc biệt lệnh ta đến, tức tốc mời người về kinh thương nghị đối sách.”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, cũng xin chào hỏi Trần phi nương nương và Tam đệ.” Một hồi về đến kinh, Diêu Thường Diễm lập tức vào cung diện thánh, ngoài ý muốn phát hiện Trần phi và Diêu Thường Thiên cũng đang chờ hắn.

Hai mẹ con người này lại muốn làm gì đây?

“Con cuối cùng đã trở lại.” Hoàng Thượng vừa thấy hắn tâm tình yên ổn không ít.

“Phụ hoàng, biên phòng căng thẳng nhi thần đã nghe chuyện, không biết phụ hoàng đã có đối sách hay chưa?” Diêu Thường Diễm trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

“Có thì có, có điều trầm còn đang lo lắng.” Hoàng Thượng lộ vẻ khó xử.

“Phụ hoàng, còn lo lắng gì nữa? Sự tình khẩn cấp, người hãy nghe theo đề nghị của ta và mẫu phi đi, để Nhị ca tự mình lãnh binh xuất chinh thôi.” Tam hoàng tử Diêu Thường Thiên vội vàng nói.

Diêu Thường Diễm ngoài ý muốn nhường mi. Muốn hắn lãnh binh xuất chinh?

“Nhưng mà quân Mông Cổ dũng mãnh thiện chiến, bên ta lương thảo cùng binh khí đều có giới hạn, muốn thái tử thân chinh, chẳng may.”

“Phụ hoàng, không có chẳng may gì cả, chính là bởi vì quân Mông Cổ khí thế đang vượng, quân ta troglòng khiếp đảm, nếu để thái tử thân chinh nhất định có thể kích khởi khí thế quân ta, mới có thể tiêu diệt quân địch.” Diêu Thường Thiên đẩy một bụng mưu mô, muốn làm vậy để đem thái tử kéo xuống khỏi ngai vàng, tốt nhất là chết trận tha hương luôn đi.

“Nhưng mà.” Hoàng Thượng vì yêu con mà sốt ruột, vẫn như cũ do dự.

“Hoàng Thượng, thái tử trí dũng song toàn, quân Mông Cổ làm sao có thể là đối thủ của hắn, lúc trước tiêu diệt thổ phi không phải là bằng chứng sao? Nếu ngài lo lắng lương thảo hay binh khí không đủ, nô tì có thể hỗ trợ, cậu của nô tì là thương nhân buôn súng ống đạn dược, chuyện duy trì lương thảo cùng binh khí này cũng không thành vấn đề, quan trọng là ... Vì an nguy của quốc gia và dân chúng mà suy nghĩ a, Hoàng Thượng, ngài nếu còn do dự như vậy, quân Mông Cổ đều sắp đánh tới kinh thành này rồi đấy.” Trần phi cũng cực lực khuyên.

“Chuyện này. . . .” Hoàng Thượng không còn cách nào đành nhìn về phía thái tử. Đây là hoàng nhi làm hấn yêu thương kiều hãnh nhất a, chẳng may. . . .

“Hoàng Thượng hay là lo lắng thái tử không chịu lĩnh chỉ xuất chinh?” Trần phi rõ ràng bức bách Diêu Thường Diễm, muốn chính hấn nguyện ý thỉnh chỉ xuất chinh. Hiện nay trong lòng triều đình tán loạn không nói, hậu viên cũng không khác gì, nàng không ép hấn xuất binh đi chịu chết là chuyện không thể!

Việc đã đến nước này, hấn nếu không đồng ý đó là sợ chết, đó là coi thường an nguy quốc gia, trường hợp này hai mẹ con Trần phi đã an bài sẵn từ lâu, hấn có thể không đáp ứng sao?

Có điều bọn họ cũng quá khinh thường hấn rồi, hấn kỳ thật đã có ý xuất binh đánh Mông Cổ từ lâu, hai mẹ con này chỉ uống công toi thôi.

Diêu Thường Diễm khinh thường cười lạnh. “Phụ hoàng, ngài không cần lo lắng, nhi thần nguyện ý lĩnh chỉ xuất chinh, giúp hoàng triều diệt trừ họa lớn.”

“Con thật sự nguyện ý đi?” Hoàng Thượng không biết là mừng hay là lo, mừng chính là có hi vọng bảo vệ hoàng triều, lo chính là lần này đi nguy hiểm rất lớn, ái nhi mặc dù tài trí hơn người, nhưng xâm nhập vùng đất hiểm nói đi nói lại vẫn là mối lo lớn a!

“Khi nào thì xuất phát?” Diêu Thường Diễm vừa về đến Đông cung, Liễu Như Tùng liền tiếp nhận áo bào hấn cởi ra mà hỏi.

“Bảy ngày sau.”

“Nhanh như vậy sao?” Nàng nhíu mày.

“Không có cách nào, tình hình chiến đấu khẩn cấp, nếu không phải vì kiếm quân lương cùng binh khí, thì vền vện trong vòng 3 ngày đã xuất phát rồi.” Hấn nhận lấy trà nàng đưa nhấp một ngụm.

“Nói vậy việc kiếm quân lương cùng binh khí, Hoàng Thượng nói sao?”

Hấn cười lạnh. “Phụ hoàng còn chưa nói, Trần phi đã nói, bà ta sẽ giúp phụ hoàng lo chuyện này, sẽ chuẩn bị đủ quân lương cùng binh khí cho ta.”

“Chàng tin bà ta?”

“Có thể tin sao?” Hấn hừ lạnh.

Nàng ha ha cười. “Vây quân lương cùng binh khí chàng có thể tự lo sao?” Nàng hiềm khi sẵn sóc đấm lưng mát xa cho hấn, hấn khép hờ đôi mắt, có chút cảnh giác.

“Nói thật ra thì, không có.” Hấn có chút buồn rầu lắc đầu.

“Không có? Lần trước chàng không phải nói cho ta biết, chàng từ mấy việc lấy độc trị độc lấy tiền của tham quan, chính là vì biết trước một ngày kia phải dùng đến không phải sao?” Nàng dùng bàn tay nhỏ bé non mịn xoa bóp cực kỳ uyển chuyển, làm cho hấn nhất thời thả lỏng không ít.

“Đúng vậy, bạc thì có, có điều tất cả súng ống đạn dược và lương thực đã từng bước bị Trần phi càn quét từ lâu, nàng thừa dịp ta không ở kinh thành mà hành động, ý muốn không cho ta mua được mà chuẩn bị chiến đấu, muốn ta hai bàn tay trắng ra chiến trường, tốt nhất chết trận sa trường, vĩnh viễn không trở về kinh.”

“Nếu ta nói ta có cách lấy được những thứ này thì sao?” Nàng cười duyên hỏi.

“Nàng có cách?” Hấn ánh mắt sáng ngời. “Nhưng mà, toàn bộ kinh thành, không, súng ống đạn dược và lương thực khắp nơi trên cả nước đều bị Trần phi tích trữ rồi mà, nàng sao có thể còn lấy được những thứ này?”

Nàng đắc ý cười, lúm đồng tiền như hoa. “Ta quen một người có thể mua được những thứ này.”

“Ai?” Hấn chuyển sang vui mừng.

“Cha ta.” Thanh âm thanh thúy.

“Nhạc phụ? Ông ấy có cách?” Hấn giật mình.

Khóe miệng mỉm cười càng thêm xán lạn. “Là ta bảo cha làm như vậy, từ lúc biên phòng chiến dịch gia tăng, ta liền dẫn cha tiếp xúc với thương nhân buôn súng ống đạn dược và lương thảo, tính nếu đất nước có chuyện gì, dùng lúc chúng ta rời kinh du ngoạn, ta đã dẫn cha ta bắt đầu mua tích trữ hàng, nếu phu quân nhà mình có cần dùng gấp, ta người vợ hiền này cũng chỉ đành nhịn đau bảo cha quyền góp cho chàng thôi, chàng nói ta đây có phải là một nương tử hiền tuệ không?”

Diêu Thường Diễm cực kì mừng rỡ hoan hỉ, quay lại một tay ôm trọn lấy nàng vào lòng.

“Nàng cũng thật biết giúp chồng, ánh mắt ta thật tốt, không chọn sai phi tử.” Hấn vui mừng mà cũng dương dương tự đắc.

Liễu Như Tùng liếc ngang nhìn hấn một cái. Hấn cư nhiên đắc ý vì ánh mắt chọn vợ của mình, mà không phải là dự kiến trước của nàng?

“Này, bảy ngày sau xuất phát ta cũng muốn đi.” Nàng nói ra ý muốn cuối cùng.

Hấn bỗng dừng thu hồi tươi cười, biết ngay là trong hành động ôn nhu vừa rồi của nàng có quỷ mà.

“Không thể, nàng không thể đồng hành.” Hấn quả quyết cự tuyệt, không muốn nàng cùng hấn mạo hiểm trên chiến trường.

“Vì sao ta không thể đi?” Nàng bắt đầu tức giận.

“Hành quân giao chiến, nào có chuyện mang nữ quyến đồng hành a? Huống hồ hành quân gặp nhiều gian khó, nàng chịu khổ không nổi a.” Hấn cao thấp đánh giá nàng bộ dạng ôn nhu yếu nhược thể kia, đáng người lại là kim chi ngọc diệp, lại nói nếu thấy dung nhan tuyệt sắc kinh người của nàng xuất hiện ở trong quân doanh, chắc chắn sẽ gây xôn xao không ngớt a. (nói đi nói lại là ca đang ghen, sợ tỷ hồng hạnh xuất tường chứ gì =.=)

“Ta mặc kệ, ta muốn đi, ta chịu được khổ!” Nàng kiên trì cùng hấn đồng hành.

“Không được!” Hấn giận tái mặt, quyết không cho làm trái. Biết nàng kỳ thật lo lắng chiến sự với Mông Cổ của hấn, cho nên mới cố ý muốn đồng hành, nhưng hấn làm sao có thể để nàng mạo hiểm.

Cái gì cũng có thể bàn, nhưng liên quan đến an toàn của nàng hấn sẽ không thương lượng.

“Chàng, chàng xem thường ta!”

“Tùy nàng nói sao thì nói, nàng phải ngoan ngoãn ở kinh thành cho ta, chờ ta chiến thắng trở về, dù thế nào cũng không cho phép đi.” Hấn hiềm khi cực đoan nghiêm túc với nàng.

“Chàng!” Nàng bùng bùng lửa giận. Được lắm, hấn không cho nàng theo, chẳng lẽ nàng muốn đi cũng không được?

Chờ mà xem, nàng trợn mắt giằng co với hấn.

Đại quân hoàng triều chinh phạt Mông Cổ xuất phát, lúc ấy quả thực như Diêu Thường Thiên nói, thái tử thân chinh kích khởi chí khí quân đội trước nay chưa từng có, hơn nữa thái tử uy danh lẫm liệt, lòng người đều hướng theo, mọi người đều hoàn toàn tin tưởng hấn, cho rằng trận chiến này nhất định có thể đạt được toàn thắng.

Vì thế đại quân một đường phía Bắc xông vào biên giới Mông Cổ.

“Trung Anh, qua mấy ngày nữa sẽ vào đến chiến khu, đối với sách lược hành quân ngươi có luận giải gì không?” Diêu Thường Diễm cùng Tần Trung Anh ở trong doanh trại mở bản đồ ra nghiên cứu và thảo luận phương châm tác chiến.

“Nói thật ra thì, quân Mông Cổ quân đã qua bao trận, hung mãnh đáng gờm, trận này thật sự khó đánh.” Hấn buồn rầu đành gãi gãi đầu.

“Ừ, ta cũng biết, hơn nữa biên cảnh địa thế có nhiều hiểm trở, khí hậu lại giá lạnh, quân ta cũng không quen nhiệt độ không khí như vậy, trận chiến này chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không thể kéo dài, bằng không nhất định thất bại không thể nghi ngờ.”

“Người nói đúng, vậy người nhất định đã có ý kiến hay gì rồi?” Hấn luôn luôn sâu không lường được, cơ trí hơn người, vì thế Tần Trung Anh thức thời hỏi.

“Ừ. Ta có sách lược, có điều còn có chỗ khó đi, còn muốn xem xét thêm.” Hấn vẻ mặt trầm tư.

“A? Vậy.”

“Là ai, là ai trộm lương khô của ta?” Ngoài lều đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao, lập tức gây nhốn nháo.

“Quần áo của ta cũng không thấy nữa!”

Diêu Thường Diễm nhíu mi.

“Ta đi xem một chút sao lại như vậy? Đợi sau hồi báo lại cho người.” Tần Trung Anh chủ động nói, đứng dậy đi tìm hiểu ngọn ngành, sau một lúc lâu quay lại, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Sao lại như vậy?” Diêu Thường Diễm từ giữa một đồng binh sách ngẩng đầu lên.

Tần Trung Anh theo thói quen gãi gãi đầu. “Thật sự là kì lạ, nghe nói gần đây lương khô tùy thân của huynh đệ thường xuyên mất trộm, đồ ăn đầu bếp làm cũng có tình trạng không cánh mà bay, thậm chí quần áo chăn bông có khi cũng sẽ biến mất. Đoàn người hoài nghi bên trong có kẻ trộm, nhưng lại không bắt được, cũng không hiểu được tiểu tặc điên cuồng nào làm chuyện khó hiểu, chuyên trộm đồ không đáng giá.”

“Có loại sự tình này sao?” Hấn không để ý nhiều mà tiếp tục cúi đầu nghiên cứu chiến sách, những chuyện nhỏ nhặt tự khắc sẽ có người xử lý, không cần đến hấn đại nguyên soái này ra tay.

“Đúng vậy, các huynh đệ còn kể sinh động như thật sự từng gặp qua tên tiểu tặc này, nghe nói hấn đáng người thấp bé, khuôn mặt dính đầy dầu mỡ, còn lén lút muốn lên bờ sông tắm rửa, huynh đệ tiến lên muốn bắt người lại không bắt được, mà người biết không, bọn họ còn nhặt được ở bờ sông một cái yếm nữ đó, người nói có buồn cười không?” Tần Trung Anh từ cách nhìn của bản thân mà nói, không nhìn thấy sắc mặt của Diêu Thường Diễm khê biến.

“Tên tiểu tặc này trước mắt còn chưa bắt được sao?” Giọng hấn rõ ràng đè nén hơn rất nhiều.

“Mới vừa rồi tiểu tặc này lại trộm bánh mì tùy thân của một gã binh lính, một đám người đang theo dấu vết đuổi người, lúc này hấn là bắt được người rồi.”

Hấn phất chốc đứng dậy. “Bọn họ đi về hướng nào?” Biểu tình lạnh lùng dọa người.

Tần Trung Anh có chút kinh hãi, không dám chần chờ liền chỉ vào một hướng ở ngoài lều.

Vừa xoay người, Diêu Thường Diễm người đã biến mất, giống như một trận gió vụt qua.

Đây là chuyện gì a? Tần Trung Anh không hiểu ra sao cũng sờ nhìn lều trại rỗng tuếch.

“Ở đâu, tiểu tử ranh con kia ở đâu! Mau, đừng để hấn chạy thoát, các huynh đệ mau bắt được hấn!” Một đám binh lính đuổi theo một gã tiểu tử vừa gầy vừa bần đi vào bên hồ.

Tiểu tử ôm đầu liều mình chạy, đáng tiếc chân chạy không đủ nhanh, chưa được vài bước đã bị một đám người áp đảo trên mặt đất.

Thực không hay ho, lúc này lại trốn không thoát. Vẻ mặt dính đầy dầu mỡ bị áp chế trên mặt đất nhìn không rõ diện mạo, nhưng một đôi con ngươi sắc sảo lại lộ ra thần thái tức giận.

“Tiểu tử thôi, người dám trộm đồ của huynh đệ ta, không muốn sống nữa chăng?” Một gã binh lính to lớn tức giận mà hung tợn túm chặt lấy hấn.

Hấn chính là vừa chạy mệt muốn chết, cứ thế tê liệt ngã xuống đất nghỉ tạm để thở, không để ý tới kêu gào của tên kia.

“Người tiểu tử thôi này, thật to gan, xem ta có làm thịt người hay không!” Gã to lớn túm chặt hấn, một quyền chuẩn bị hạ xuống, nhưng mà vừa muốn xuống tay, tiếng gầm giận dữ liền truyền đến.

“Dừng tay!”

Vì thế hắn miễn cưỡng thu hồi nắm tay, nhìn lại, phát hiện người tới cư nhiên là thái tử, sợ tới mức lập tức buông tay quỵ xuống đất.

“Thái tử, thuộc hạ đang giáo huấn tiểu tặc.” Hắn lập tức run run nói.

“Ta biết.” Diêu Thường Diễm lướt qua hắn, nhìn cũng không nhìn một cái, thẳng bước tới xem xét tiểu tặc, trên mặt biểu tình giận không thể át, một cái cất bước, ở trước mặt mọi người xách tiểu tử đầy bụi bẩn kia lên một đường đi về phía hồ, lúc này thời tiết lạnh giá hồ nước lại đông lạnh, nhưng hắn không có một tia chần chờ mà đem người bùm một tiếng mang vút vào hồ, còn tự mình hạ thấp địa vị mà giúp hắn cạo rửa khuôn mặt lấm bẩn của hắn.

Sau một lúc lâu, mọi người mới giật mình liên tục hô. “Hả, tên tiểu tử này đúng là một nữ nhân? Còn là một mỹ nhân từ xưa đến nay sánh ngang với trời đất?!”

Nháy mắt bên hồ nước miếng rơi đầy đất, hồ nước nhất thời ào ào dâng càng cao.

Diêu Thường Diễm tức giận tận trời, một câu cũng không hé miệng nhìn chằm chằm thiên hạ thảm hại đang hất xì liên tục.

Nhớ lại lúc hắn rời kinh người nào đó cũng không đến đưa tiễn, hắn nghĩ là nàng còn đang dỗi cũng thôi, nào biết nàng lại xuất hiện ở trong quân doanh của hắn! Đều do hắn sơ ý, muốn nữ nhân này ngoan ngoãn nghe lời quả thực so với lên trời còn khó hơn, mà hắn lại vẫn không phòng bị, người đáng chết là chính mình!

Cảm nhận được tức giận chưa từng có của hắn, Liễu Như Tùng không được tự nhiên ho khan, sợ hãi mà lấy lòng nói: “Phu quân, người ta lạnh quá a, chàng sao lại nhẫn tâm như vậy vút ta vào trong hồ nước lạnh, ta có thể nhiễm phong hàn a!” Nàng muốn dùng khổ nhục kế để tranh thủ đồng tình.

Đáng tiếc chiêu này không hiệu quả, hắn vẫn là mặt nhăn như khỉ, như thể muốn quăng nàng xuống hồ lần nữa, nàng sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng run rẩy mạnh.

Lúc này cũng thật chọc giận hắn, nàng nên làm thế nào cho phải?

Nhìn lên khuôn mặt càng lúc càng xanh mét của hắn, nàng chỉ đành kiên trì tiếp tục khóc lóc kể lể, “Oa. Ô ô. chàng còn tức giận nữa, còn không phải đều tại chàng kiên trì không cho ta đồng hành, nhìn xem, còn khiến ta liều mình đuổi theo phía sau đại quân, mỗi ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm, chỉ đành nơi nơi trộm đồ đắp cho no bụng, còn trở thành tiểu tặc bị đánh, ô ô ô. Chàng không nói đến ngủ không được một trận no giấc, mỗi ngày lo lắng đề phòng mà ngủ ở đất hoang, chỉ sợ dã thú đến gần tha đi.

“Ô ô. chàng có biết một ngày của ta có bao nhiêu thê thảm không? Ô ô. chàng nhìn thấy ta còn bày ra khuôn mặt này, có phải thật muốn ta chết ở trong hồ đúng không? Ô ô ô oa oa.” Nàng càng khóc càng thương tâm, dứt khoát khóc lớn cho hắn xem.

Hắn thầm than một tiếng, không biết nên bắt nàng làm sao bây giờ. Nữ nhân này cũng không biết trời cao đất rộng mà theo tới, dọc đường đi nói vậy thực phải chịu không ít khổ, người gầy yếu đi không ít, bộ dáng thực tại lại khiến người ta đau lòng, hiếm khi một đại tiểu thư mềm yếu như nàng phải chịu đau khổ như vậy a. Chàng nhìn, không khỏi làm hắn hai má cứng ngắc dần dần mềm xuống, trong lòng từng trận áy náy và đau lòng.

Aiz, nữ nhân này không bao giờ chừa cho hắn chút mặt mũi, nhất định phải ăn hắn gấu gao vậy mới được sao?

Diêu Thường Diễm thở dài, nhẹ nhàng đến bên nàng, lau nước mắt trên mặt nàng, ôm nàng ướm đầm cùng đứng lên.

“Aiz, còn lạnh không?” Hắn cũng hối hận chính mình nhất thời tức giận đem nàng quăng vào hồ, nếu thật sự bị nhiễm phong hàn thì sẽ làm hắn hối hận muốn chết a. Hắn cố gắng ở trên người nàng ma xát tạo hơi ấm, giúp nàng sưởi ấm.

Mắt thấy gian kế thực hiện được, nàng che miệng cười trộm rồi lại ra vẻ đáng thương hỏi: “Chàng còn muốn bắt ta đi sao?”

Nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết lại đau khổ cầu xin này của nàng, hắn còn có thể bắt nàng đi sao?

“Đại quân đều đã đến đây rồi, qua hai ngày nữa là ra khỏi lãnh thổ đất nước, muốn bắt nàng đi về cũng đã muộn, quên đi, nàng liền đợi ở trong quân doanh, nhưng ta cảnh cáo nàng, quân đội kỷ luật nghiêm minh, nàng là nữ quyến, không có ta cho phép, không được một mình rời khỏi doanh trại, lúc hành quân có xe ngựa hộ tống nàng, cũng phải đi theo quân lính, không được tự tiện lộ diện, tóm lại, nếu không có ta bên cạnh, nàng làm gì cũng không cho đi.” Hắn đưa ra ước pháp tam chương với nàng, lại đồng ý cho nàng đồng hành.

Liễu Như Tùng bĩu môi, mặc dù không cam lòng cũng phải đồng ý. Hắn nói đúng, hành quân nặng nhất quân kỷ, nàng thân là nữ quyến lại là thái tử phi, tuyệt đối không thể đi đầu phá hư.

Thấy nàng ngoan ngoãn đáp ứng, hắn lúc này mới thở ra ôm nàng càng chặt. Thực ra, hắn thật sự rất nhớ nàng, mỗi đêm, nỗi nhớ nàng lại không thể át, hắn tuyệt đối không ngờ chính mình cũng có cảm giác nóng ruột nóng gan, ngày đêm mong nhớ như vậy với một người.

Hiện giờ chân thật ôm nàng trong ngực, lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hiện tại cho dù nàng muốn trở về, có lẽ hắn còn luyến tiếc không cho nữa là.

Vùi đầu vào cổ nàng, hắn hít sâu một hơi. Nàng tắm rửa xong toàn thân tỏa ra mùi thơm ngát, hồn nhiên mê người, một đôi tay không quy củ lặng lẽ với vào trong áo nắm lấy một bên rất tròn của nàng, phút chốc đưa tới nàng một trận run rẩy.

Một đường nâng niu vuốt ve da thịt mềm mại trắng nõn của nàng, tối nay hắn nhất định phải giải tỏa nỗi khổ tương tư.

Mông Cổ chủ lực chưa xuất hiện, đại quân dọc đường đi chỉ trải qua hai trận chiến đấu nhỏ, an toàn đến biên giới xong, tùy tiện có thể thấy được doanh trại nhân chiến loạn mà lưu lại của quân địch, vì thế Diêu Thường Diễm hạ lệnh cho đại quân trước tiên tạm thời đóng quân gần đó.

Liễu Như Tùng giờ phút này đang ở trong lều chủ lớn nhất, tò mò nhìn phòng ốc kì lạ.

“Đi, ta mang nàng đi dạo chung quanh.” Nàng vừa mới dùng cơm xong, Diêu Thường Diễm liền rảo bước tiến vào trong nhà bạt.

“Đi đâu?” Nàng nhất thời mặt mày hớn hờ. Buồn chán đã lâu, hắn cuối cùng cũng nghĩ đến mang nàng đi ra ngoài hít thở không khí.

“Đi khảo sát địa hình.” Hắn sủng nịch nói, biết nàng buồn sắp mốc ròi, cố ý mang nàng giải buồn.

“Ừ, vậy chúng ta đi mau.” Nàng như kiểu nhận được lệnh ân xá, hưng phấn mà lôi kéo hắn đi ra bên ngoài.

Hắn bắt đắc dĩ đem nàng kéo trở về. “Từ từ đã, trời giá rét, trước mặc áo khoác rồi hẵng xuất môn.” Hắn cười mang áo choàng giúp nàng mặc vào. Nàng trộm đi theo, cũng không mang theo quần áo, cho nên hắn đành phải ở ngoài biên giới Mông Cổ giúp nàng mua áo bào trắng lông cáo để nàng thay, chỉ là không ngờ nàng mặc y phục Mông Cổ cũng có nét đẹp riêng, làm cho hắn nhìn thấy càng thêm tâm động không thôi.

Mặc xong, hai người cùng cưỡi ngựa đi, lần này hắn cố ý mang nàng du lãm phong cảnh Mông Cổ, cho nên vẫn chưa mang Tần Trung Anh đồng hành, còn có một nguyên nhân khác, đại quân đã dần dần xâm nhập vào bên trong Mông Cổ, hai quân sắp sửa giao chiến, đến lúc đó hắn có thể càng thêm không có cách nào làm bạn bên nàng, cho nên muốn nhờ cơ hội này tạo thời gian ở bên nàng.

Hắn dẫn nàng một đường phi ngựa tới một cánh đồng thảo nguyên rộng lớn rồi dừng lại.

Trời thăm thẳm, đồng minh mông, ba ngàn dặm một màu xanh, minh mông bát ngát, gió nhẹ thổi qua, bầy cừ trắng như mây trôi bồng bềnh, ở giữa tô điểm, thảo nguyên phong cảnh cực kỳ tươi đẹp, gọi rửa tâm hồn con người.

“Nếu không có chiến tranh thì thật tốt.” Nhìn cảnh đẹp hi hữu này, nàng cảm thán.

Trên lưng ngựa, hắn ôm lấy nàng mảnh mai. “Ta hiểu cảm giác của nàng, chiến tranh vô tình, đảo mắt thôi hai quân sẽ chém giết, nhiễm đầy một mảnh không khí làm người ta đau lòng thê lương.”

“Ừ, vì sao đã tâm của con người luôn vô chừng mực vậy chứ?”

Hắn không thể trả lời, dù sao có ai có thể vượt qua hai chữ dục vọng.

“Đi thôi, chúng ta đi dạo nơi khác.” Không hy vọng nàng lại sầu não lung tung, Diêu Thường Diễm quay đầu ngựa, phi nước đại đến chỗ hồ nước xa xa.

Hắn cho ngựa dừng lại ven hồ, tự mình xoay người xuống ngựa rồi lại xoay người ôm nàng xuống ngựa. Mặt nước trên hồ đã kết thành một tầng băng dày từ lâu, khung cảnh có chút hoang vắng.

“Chàng muốn đối phó với quân Mông Cổ như thế nào?” Nàng lo lắng hỏi. Người Mông Cổ dũng mãnh thiện chiến, hơn nữa quen khí hậu băng lạnh, hiện giờ bọn họ đang ở trên địa bàn Mông Cổ, quân địch chiếm địa thế lại thêm ưu thế về khí hậu, như vậy hắn nhất định cực kì phiền não phải đột kích ra sao mới có thể giành được toàn thắng.

“Có cách, chỉ là ta muốn thương thảo với nàng một chút, có lẽ có thể làm cho kế hoạch càng thêm hoàn mỹ, thuận lợi mà nói, nói không chừng chúng ta có thể nhanh chóng tiêu diệt bọn họ, sớm ngày khai hoàn trở về.”

“A?” Nàng vui vẻ không thôi, “Vậy chàng mau nói biện pháp của chàng, ta có lẽ thật có thể cung cấp ý kiến, giúp đỡ một chút.”

“Ái phi của ta, sao nàng khách khí vậy, thông minh tài trí của nàng chỉ dưới ta, còn hơn rất nhiều nam nhân, quả thực là nữ Gia Cát đương thời, có nàng hiến kế ta như hổ thêm cánh, sơ hở nào trong chiến lược nhất định có thể giải quyết dễ dàng.” Diêu Thường Diễm vuốt cằm nói.

Được hắn khen, nàng hiếm khi bày ra tư thái đỏ mặt, thẹn thùng nữ tính bất giác làm cho người ta si mê.

Hắn nhất thời động tình, ngay giữa trời ênh mộng cúi người hôn môi nàng, cùng nàng môi lưỡi giao triền, triền miên không ngớt, cho đến khi nàng thở gấp không thôi mới buông nàng ra.

Nếu không buông ra, hắn có thể sẽ tại tiết trời giá rét bên hồ đông lạnh này mà muốn nàng mất.

Liều Như Tùng đỏ bừng hai má, hơi thở gấp gấp, tựa vào hắn cười ngọt ngào.

Kỳ thật nàng vẫn nghĩ mình kiếp này không có nam nhân, sao biết người định không bằng trời định, không ngờ nàng không chỉ có được trượng phu mà mỗi người ca ngời, còn có được thời khắc hạnh phúc ngọt ngào như vậy.

Hai người ôm nhau, hắn lúc này mới bắt đầu kể ra kế hoạch của mình, thảo luận còn thật sự nghiêm túc, cho đến khi trăng lên ới giật mình phát giác đã rời quần lâu rồi, màn đêm đã buông xuống, đúng là thời điểm quân Mông Cổ thường xuyên lui tới, hắn kinh hãi, lập tức ôm nàng lên ngựa, muốn giục ngựa quay về doanh trại.

Giục ngựa đi tới một chỗ rừng cây, bọn họ không may quả nhiên lọt vào tập kích, quân Mông Cổ tới tổng cộng có mười người, lập thành tiểu đội, may mắn bọn họ cũng không biết thân phận của Diêu Thường Diễm, nếu không chắc chắn sẽ triệu tập càng nhiều người đến bao vây diệt trừ.

Hắn đem nàng bảo hộ trước người, một đường chém giết phá vây, nàng tránh ở trong ngực hắn tuy rằng hoảng sợ cũng cắn chặt răng, không dám phát ra âm thanh nào khiến hắn phân tâm giết địch.

Quân Mông Cổ thấy hắn võ công siêu cường, mười người loáng cái đã ngã sáu, tức giận đỏ cả mắt, thả một tiếng ám hiệu, lập tức lại triệu đến đây một đội nhân mã, Diêu Thường Diễm biết đã mất ưu thế, sau khi giết một gã binh lính xong, xoay người từ một khe hở khác phi nước đại mà đi, quân Mông Cổ một đường truy kích, tạo ra khe hở giúp hắn nhìn thấy phía trước có một kho thóc nhỏ, vì thế hắn giục ngựa thẳng đến, tới phòng nhỏ đem nàng ôm xuống, an bài ở trong đám cỏ.

Diêu Thường Diễm cẩn thận dặn dò, “Ta dẫn bọn họ rời đi, lập tức sẽ đón nàng, nàng trốn cho kĩ.”

Chuyện quá khẩn cấp, biết không phải thời điểm nên cùng hắn tranh cãi, nàng gật đầu đồng ý. Hiện tại đi theo hắn chỉ làm liên lụy tốc độ của hắn, đến lúc đó hai người ai cũng sống không được, nàng nghe lời nhanh chóng trốn vào đám cỏ, chỉ kịp nói với hắn “Ngàn vạn lần cẩn thận” xong, quân Mông Cổ cũng đã tiến đến đây.

Hắn lo lắng liếc nhìn nàng rồi lên ngựa mà đi. Hắn phải dẫn truy binh rời đi, bằng không nàng còn có thể bị nguy hiểm a.

Hết chương 8

9. Chương 9

Nhưng mà Liễu Như Tùng vẫn bị bắt rồi.

Sau khi Diêu Thường Diễm dẫn quân Mông Cổ rời đi, bởi vì bụi cỏ hỗn độn, sợ hắn khó tìm được người, nàng lặng lẽ rời khỏi phòng nhỏ, tính toán tìm một chỗ tốt chờ hắn trở về tìm nàng, nhưng bất hạnh gặp phải một người chặn cừu Mông Cổ, thấy người chặn cừu bộ dạng thành thật, cho nên nàng lừa gạt hắn nói là đi du ngoạn cùng huynh đệ bị lạc đường, không dám nói thật, nhưng người chặn dê thấy nàng dù mặc trang phục Mông Cổ, nhưng khuôn mặt và giọng nói lại giống cô nương người đại hán, lập tức lừa nàng tới nhà bạt của hắn, sau đó xoay người kêu người nhà lập tức báo cho quân Mông Cổ đến bắt người.

Chờ sau khi nàng biết bị lừa thì bên cạnh đã xuất hiện năm tên to lớn cười ngựa dẫn đầu quân Mông Cổ.

Nàng hết sức kinh ngạc, co chân muốn chạy, nhưng có thể tưởng tượng được, nàng sao có thể thoát khỏi đám hung thần ác sát này, không bao lâu, nàng liền bị túm trở về nhà bạt của người chặn dê.

Dưới ánh đèn, quân Mông Cổ nhìn thấy dung mạo tuyệt diệu của nàng, ánh mắt lập tức chuyển thành tục tĩu.

“Nhìn xem, chúng ta lần này bắt được mặt hàng tốt gì a? Là một đại mỹ nhân a, một đại mỹ nhân hiếm thấy a!” Trong đó một gã đi đầu hưng phấn rống to.

Những người khác đều vây lại để nhìn cho rõ. “Má ơi, thật đúng là không phải xinh đẹp bình thường a! Ta thích!” Một tên trên mặt có vết sẹo xấu xí lớn tiếng nói.

“Đẹp như vậy có thể là giả hay không a?” Cư nhiên có người nói như vậy. (thời này chưa có phẫu thuật thẩm mỹ đâu tên kia, dám nghi ngờ tỷ tỷ *ta đập* *ta đập* hự hự)

“Giả á? Không thể nào? Chúng ta sờ thử xem.” Nói xong năm tên binh lính lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, bắt đầu động tay động chân với nàng sờ tới sờ lui, ăn đậu hủ của nàng.

Lúc này Liễu Như Tùng thật sự đã bị kinh hách, cuộc đời lần đầu tiên có cảm giác kinh hoàng tuyệt vọng. Những người này đều là những kẻ thô tục, không biết thương hương tiếc ngọc, xem ra nàng thật sự lâm vào hiểm cảnh rồi.

“Các người lũ khốn khiếp này, dừng tay!” Nàng nhịn không được chửi ầm lên.

Mấy người quả nhiên kinh nghe thấy tiếng của nàng thì sững sốt một chút, cái tên có vết sẹo xấu xí khuôn mặt sắc cạnh thoáng chốc nổi lên dâm loạn, cười ha ha.

“Mẹ nó, nhóc này quả là thiên hạ hiếm có, cực kì thanh tao, nhóc này ta muốn a!”

“Không được, không thể cho người một người tất cả, nhóc này là của mọi người, muốn lên mọi người cùng lên!” Một tên lính mặt to khác không chịu mà nói.

“Được, cứ như vậy đi, mọi người lần lượt lên.”

Nàng nháy mắt trắng xanh mặt. “Các người dừng tới gần ta!” Nàng nắm chặt vạt áo, lão đảo lui ra sau, cho đến khi lui tới vách đá, nàng mới giật mình khựng hoảng trừng mắt nhìn mấy người đang giương nanh múa vuốt đến gần nàng ở phía trước. “Các người cút ngay!” Nàng vẫn giãy dụa lần cuối.

“Ha ha ha, huynh đệ, nhóc này kêu chúng ta cút ngay kìa? Người cút hay không? Người cút hay không?” Binh lính đi đầu chỉ vào những người khác trêu đùa hỏi, ánh mắt khinh miệt cực kỳ.

Mọi người lắc đầu, “Muốn cút cũng là cút vào trong ngực của nhóc chứ, nào, ta lên trước.” Tên có vết sẹo xấu xí nói xong liền làm bộ cút đến bên người nàng, ôm lấy thân thể của nàng, mở miệng thổi liền dán lên mặt nàng, đầu lưỡi ghê tởm dám chen vào trong miệng nàng, nàng thấy buồn nôn, lập tức cho hắn một cái tát.

“Dám đánh lão tử!” Hắn chịu đau phát cuồng, vươn tay cũng là một cái tát, đau đến mức nàng nổ đom đóm mắt, bên môi chậm rãi chảy ra tơ máu.

“Người!” Nàng cắn răng nhịn đau.

Những người khác cũng không thấy gì, ha ha ha cười không ngừng, giống như đây là thói quen bọn họ đối phó với nữ nhân không nghe lời.

Nàng trái tim chết lạnh, cầu nguyện cho Diêu Thường Diễm mau chút tìm được nàng, trở về cứu nàng, chậm thêm chút nữa nàng có thể sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

“Lại đây!” Binh lính đi đầu đem nàng kéo đến trước người, càng nhìn dâm ý càng tăng. “Ta là lão Đại, ta lên trước!”

Những người khác không dám cãi, đều hỗ trợ hắn động thủ, mỗi người một tay đem nàng đặt trên giường.

“Không, xin các người buông tha cho ta!” Nàng chịu đựng sợ hãi nói.

“Tha cho người, có thể, chờ tất cả huynh đệ đều phát tiết xong, tự nhiên sẽ bỏ qua cho người.” Tên đi đầu tục tũn cúi người xuống, miệng ghê tởm giữ lấy nàng không buông, nàng chịu khuất nhục như vậy vẫn kiên quyết không há mồm, đầu lưỡi hắn không vào được, dứt khoát đưa một tay vặn bung hàm dưới của nàng, làm cho nàng há mồm, hẳn lúc này mới tiến quân thần tốc, đối với nàng dùng mọi cách dâm loạn.

Những người khác ở một bên liên tục cười dâm đãng, nàng tức giận đến mức nước mắt chảy ròng, tên to lớn kia hôn xong đứng lên, mấy người đã sớm chờ không kịp mà tranh nhau đưa miệng lên, tràn đầy nước miếng khiến nàng ghê tởm, kinh hồn khiếp vía, giãy dụa không ngớt.

“Đại ca, nhìn mà xem thân thể của nàng a, nhìn xem nàng kiều đồn căng tròn, sờ vào nhất định thực mát nhãn.” Binh lính mặt to khổng lồ chế không được dục vọng nói.

“Đúng vậy.” Nói xong, bàn tay to vung lên, lập tức đem vạt áo trước của nàng xé rách một vệt lớn, lộ ra bộ ngực sữa trắng nõn ngon miệng.

Mấy người nhìn chằm chằm, ai cũng trợn mắt há hốc mồm. Quả là báu vật! Cái này ở Mông Cổ có tìm cũng tìm không thấy a!

Sau một lúc lâu, lấy lại tinh thần, bọn họ lập tức tranh giành nhau cùng vươn móng vuốt tập kích lên ngọc nhũ, nháy mắt trước ngực nàng đã một mảng vết thâm.

Từ nhỏ đến lớn nàng có khi nào từng phải chịu khuất nhục thế này?

Nàng khóc hô cứu mạng, từ đáy lòng cảm thấy tuyệt vọng, xem ra hẳn không kịp tới cứu nàng rồi.

Cương liệt như nàng, tuyệt đối không cam lòng bị ô nhục, cũng thực không thể có lỗi với Diêu Thường Diễm, tự nàng chịu nhục, không thể liên lụy hẳn bị người nhạo báng! Nước mắt không cam lòng chảy xuống, nàng quyết ý vì hắn giữ mình mà tìm đến cái chết.

Nhắm mắt lại, toan cắn lưỡi tự sát, vừa chuẩn bị dùng sức cắn xuống, chợt nghe đến một tiếng kêu rên, nàng đột nhiên trợn mắt.

Là hắn, hắn chạy đến rồi!

Diêu Thường Diễm trong cơn giận dữ, vẻ mặt điên cuồng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, tùy tiện túm lấy một gã đang giở trò với nàng, ra tay chính là một đòn trí mạng, tên binh lính kia chỉ phát ra một tiếng kêu rên liền không còn tiếng động gì nữa.

Những người khác thấy thế đều là một trận sợ hãi. Người kia là ai?

Thấy nàng vẫn bị người đặt ở trên giường chặt vật không thôi, gân xanh lập tức nổi đầy trên mu bàn tay hần, hừng hực lửa giận như lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ, cơ hồ muốn đốt tất cả những người xung quanh cho tan xương nát thịt.

Sự tức giận này khiến cho vài người sợ tới mức nhũn cả chân. “Người là ai?” Rốt cục có người hỏi ra tiếng. Hần không trả lời, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào nữ nhân hai mắt đầm lệ lại buồn bã bị thương.”Tùng nhi.”

“Không được nhìn.” Nghiêng mặt đi, giờ phút này nàng một thân hỗn độn, khó coi đến cực điểm, ngược lại không muốn hần nhìn thấy.

“Thực xin lỗi, ta. Đến chậm.” Giọng hần khàn khàn, gần như không phát ra tiếng.

“Thiếu chút nữa chàng ngay cả những lời này cũng không kịp nói rồi.” Liễu Như Tùng một trận ghen ngào, nước mắt khuất nhục lại chảy ra không ngừng.

Biết nàng muốn tự sát để thủ tiết, móng tay hần lại gần như đâm cả vào thịt, đau lòng không thôi.

Lại ra tay, lại chộp tới một tên binh lính mặt to, một nhát trên mặt hần, hần nhất thời hoàn toàn thay đổi, chết thê thảm.

Hai người đã chết, ba người khác đều bị hoảng sợ, hai mắt nhìn nhau nghĩ tiếp theo đến lượt ai?

Chỉ là không cần nghĩ, cũng không kịp nghĩ, kẻ đi đầu bởi vì một bàn tay còn không thu hồi mà dán lên ngực đang mở rộng của nàng, kẻ chết kẻ tiếp tất nhiên là hần.

Chỉ thấy Diêu Thường Diễm xoay người cầm trường kiếm trong tay, chỉ dùng một chiêu, cánh tay dán trên người nàng lập tức bị chặt đứt, lại một kiếm, trái tim đã bị người móc ra. (điều vừa chứ, một kiếm đâm trúng tim nghe còn được, móc ra á, có mà kiếm hình cái lưỡi câu thì may ra =.=)

Hần chưa từng tàn nhẫn như thế, nhưng giờ phút này điên cuồng như vậy, lại nhìn không thấy một tia ôn nhã.

Còn lại hai người, ánh mắt kinh hãi không nhìn được phát run, hần ánh mắt hung ác vừa chuyển, một tên binh sĩ khác cũng đầu lảo đảo xuống đất, mới muốn gơ kiếm, lại phát hiện tên binh sĩ trên mặt có vẹo một tay nhắc Liễu Như Tùng lên che ở trước người, một tay cầm đại đao để trên cổ nhỏ bé của nàng.

“Không không. Không được lại đây, bằng không ta giết con nhóc này!” Hần nhìn vào người phía trước, run giọng uy hiếp.

Diêu Thường Diễm ánh mắt rét lạnh, dị thường nghiêm khắc. “Thả nàng ra.” Hần từng chữ từng chữ thông thả phun ra.

“Thả thả. nàng, có thể, trừ phi ngươi không giết ta.” Hần đưa ra điều kiện. Người này giống như từ Tu La địa ngục đi ra, giết người không chớp mắt, tàn nhẫn dọa người.

“Không thể nào.” Diêu Thường Diễm quả quyết cự tuyệt. Những người này hần không định buông tha ột ai, hần muốn bọn họ mỗi người chết không toàn thây!

“Vậy vậy. vậy đừng trách ta giết nàng trước.” Đại đao đặt ở trên cổ nàng hơi dùng lực một chút, lập tức xuất hiện một vết máu.

Nàng nhẹn đau cắn môi, không kêu lấy một tiếng.

Diêu Thường Diễm thấy lại phát cuồng. “Dừng tay!” Giọng nói cuồng bạo đến cực điểm.

“Ta, ta không đấy, ta muốn giết con nhóc này!” Có con tin trong tay, lá gan của hần hơi lớn hơn một chút, linh cơ vừa động, lòi ra ám hiệu trên người, dùng sức thổi. “Nhân mã đến cứu ta sắp đến, ngươi chết chắc rồi!” Hần nảy sinh ác độc nói.

“Buông nàng ra.” Diêu Thường Diễm bất động, chỉ nhìn chăm chăm nữ nhân không ngừng, vẻ mặt lo lắng đau lòng.

“Thả nàng ra, ta còn có mệnh để sống sao?” Từng thấy qua thủ đoạn giết người ác độc của người kia, hắn đem con tin ôm càng chặt, dao nhỏ dán lên càng gần.

Diêu Thường Diễm ánh mắt càng thêm âm trầm, cứ thế bùng nổ, kiếm giương lên, đang muốn cắt đầu hắn, nhưng lúc này viện binh của hắn đã đến, chính là bọn quân Mông Cổ lúc trước lòng bắt hắn, bọn họ vốn ở ngay vùng phụ cận truy kích, vừa nghe thấy âm hiệu lập tức đi tới.

Người tới có hai mươi người, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái toàn bộ vây lấy Diêu Thường Diễm, hắn tấn công lại đám binh lính này, qua mấy chiêu, người tới đã chết một nửa, nhưng số người quá nhiều, thể lực một đường tiêu hao hắn cũng lâm vào khổ chiến, trên người đã có nhiều chỗ bị đao chém, máu tươi chảy ra, thật làm cho người ta sợ hãi.

“Phu quân, chàng đi trước đi, đừng lo cho ta.” Không đành lòng thấy hắn vì cứu nàng mà đâm máu cố sức chiến đấu, Liễu Như Tùng khóc lớn muốn hắn rời đi.

Hắn làm như không nghe thấy, nếu không có nàng đồng hành hắn nơi nào cũng sẽ không đi, một trận chém giết, nhaoáng cái đối phương đã ngã xuống ba người, chỉ là hắn cũng bị trúng hai đao.

“Cầu xin chàng đi đi, đi đi, đi đi!” Nàng khóc hô, bi phần không thôi. Nàng không muốn hắn chết ở chỗ này a! “Chàng đi đi, đại quân còn đang chờ chàng, chàng không thể chết tại đây được a!”

Diêu Thường Diễm thở hổn hển, toàn thân là máu, tinh quang chợt tắt, khê quát một tiếng, dùng tất cả lực đạo, nhanh như chớp chém tới chỗ binh lính mặt sẹo, tên kia không kịp né tránh, một đường kiếm cứ thế đâm ngập một con mắt của hắn, hắn kêu thảm buông tay bắt giữ nàng, đưa tay che con mắt bị thương của mình, thống khổ bị thảm lẫn lộn trên đất.

Nhân cơ hội cứu nàng, hắn ôm nàng một đường lao ra khỏi nhà bạt, nhanh nhẹn lên ngựa, hai người rút cục nghênh ngang mà đi.

Một đường đi được vài dặm, dần dần, Liễu Như Tùng phát hiện phu quân phía sau gần như không còn khí lực, để con ngựa tự chạy như điên, nàng kinh hãi quay đầu lại, đã thấy hắn do dùng hết khí lực toàn thân mà ngã đi trên lưng nàng.

Nàng quá sợ hãi, một tay nhanh chóng giữ lấy hắn sợ hắn rút xuống ngựa, một tay thử khống chế ngựa. Con ngựa này là ngựa yêu của hắn, theo hắn không ít năm, đã rất có linh tính, nàng khẽ nỉ non với nó vài tiếng, con ngựa tựa hồ nghe hiểu, dần dần chậm lại, cuối cùng dừng lại ở một chỗ hang trũng.

Nàng lo lắng chú ý tới mình đã bị lạc đường từ lâu, không biết đi con đường nào, hiện tại phu quân bị trọng thương, phía sau lại có truy binh, nàng cắn răng một cái, hang động có thể ẩn núp trước hết đưa hắn kéo lê vào trong ẩn thân, lại đem ngựa giấu gần đám xe xung quanh, để tránh bị quân Mông Cổ phát hiện đuổi giết mà đến.

Chú ý tốt hết thấy, nàng nhanh chóng trở lại bên người phu quân, thấy hắn vẫn như cũ bất tỉnh nhân sự, lòng nóng như lửa đốt sờ sờ trán hắn, không ngờ lại phát hiện ra hắn đang sốt cao. Nhất định là do miệng vết thương nhiễm trùng gây ra, nàng vội vàng cầm máu cho hắn, nhưng không cách nào thay hắn chữa thương.

“Van cầu chàng mau tỉnh lại, chỉ có chàng tỉnh lại, chúng ta mới có đường cứu, chàng mau tỉnh lại a!” Nàng ở bên người hắn khóc đứt ruột. “Không được chết a, chàng nếu chết, ta nhất định sẽ cùng chàng, ta cũng không muốn sống nữa.” Đều là tại nàng, nếu không hắn cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, thậm chí trí mạng.

Xa xa truyền đến tiếng sói hú chó sủa, nàng vẫn khóc rống không ngừng, ngay cả sợ hãi cũng quên mất, vẻ mặt thương tâm muốn chết.

“Chàng nói đúng a, ta thật không nên tới, là ta hại chàng phải chết tha hương.” Nàng sâu sắc tự trách, giọng đầy hối hận.

“Tùng. nhi.” Hắn khê tỉnh, trong mắt lộ vẻ mờ mịt u buồn.

“Chàng tỉnh!” Nghe thấy âm thanh mà kêu lên, nàng kinh hãi vạn phần, gắt gao cầm tay hắn không chịu buông.

Nhìn thấy trên mặt nàng rơi lệ, còn từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, Diêu Thường Diễm rất đau lòng, muốn đưa tay vuốt ve hai má của nàng, lại lực bất tòng tâm, vừa nâng tay liền ngã xuống, nàng chủ động đưa tay hấn áp vào hai má của mình.

“Không được chết, có nghe không? Không được chết!” Nàng vẫn còn kiêu ngạo hoang dã như vậy, hấn không khỏi mỉm cười.

“Ta sẽ. không chết.” Hấn nói. Trên thực tế, hấn đã đỡ hơn nhiều, không giống như lúc trước ở trên ngựa hết sức vô lực.

“Ta bị hù chết rồi, chàng không thể bỏ lại ta mặc kệ.” Nàng sụt sịt mũi khóc thút thít.

“Ta chết. Cũng sẽ không bỏ. nàng mặc kệ a.” Hấn thâm tình đáp lại.

Nàng vừa muốn cuồn khóc lớn. “Không, chàng vẫn nên bỏ lại ta thì được rồi, ta không muốn chàng chết vì ta a!” Nhớ tới mới vừa rồi hấn kiên trì chết cũng không nguyện bỏ lại nàng một mình rời đi, trong lòng chua xót cùng cảm động rốt cuộc không chế không được.

Cho dù nam nhân này chưa từng mở miệng nói với nàng lời yêu nàng, nhưng hành động của hấn đã thể hiện đầy đủ tình yêu đến chết không rời với nàng rồi. Nắm tay hấn, nàng không nhịn được run rẩy liên tục.

Diêu Thường Diễm miễn cưỡng kéo ra một tia cười. “Đừng khóc nữa, ta không. phải đã sống lại rồi sao?”

“Ừ, vậy là tốt rồi còn sống cho tốt, đừng làm ta sợ nữa.” Nàng ghen ngào nói.

“Được.” Nói xong, thể lực cạn kiệt, hấn lại dần dần ngủ say.

Liễu Như Tùng cứng lại, tưởng hấn chết đi, lập tức run rẩy dò xét hơi thở của hấn, lúc cảm nhận được hấn hô hấp còn vững vàng, mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa tỉnh lại, Diêu Thường Diễm cố gắng mở mắt ra, định thần nhìn chính mình đến tột cùng đang ở nơi nào.

Nhìn về phía bốn phía chỉ có ánh sáng nhạt từ bên ngoài chiếu vào, nơi này như một hang động nhỏ, lớn nhỏ đủ để cất chứa hai tới ba người.

Hấn ngủ bao lâu?

“Tùng nhi?” Hấn khẩn cấp hô.

Sau một lúc lâu không có người đáp lại, hấn nóng vội lại hô, vẫn như cũ không có tiếng vang, vì thế hấn nỗ lực ngồi dậy, nhìn thấy vết thương trên người được chiếu cố thích đáng, thậm chí còn có dược thảo băng bó.

Là Tùng nhi làm sao? Nàng lấy được thảo dược?

“Tùng nhi?” Hấn nóng vội, vận khí hô lớn.

Nàng đã xảy ra chuyện sao? Nhịn đau đang muốn đứng dậy, vừa chống tay muốn đứng lên, nàng đã trở lại.

Liễu Như Tùng thấy hấn muốn động, quá sợ hãi mà đưa hấn ép trở về trên đất nằm cho tốt. “Chàng đứng lên làm gì? Chàng cử động sẽ xé rách miệng vết thương đấy.” Miệng nàng trách cứ, trong mắt lại vui mừng. Hấn thanh tỉnh rồi, cuối cùng sống lại rồi!

“Ta không sao, nàng đi đâu vậy. Trời ạ, tóc của nàng làm sao vậy?” Hấn giật mình nhìn thấy đầu tóc vốn đen dài của nàng không thấy nữa, chỉ còn lại có mấy sợi tóc.

“Rất xấu sao?” Nàng cười đến đỏ mặt, sờ sờ đầu tóc ngắn của mình. Tóc nàng nuôi cả đời, cứ nhiên một nhát kéo sẽ không còn.

“Vi. sao?” Hấn kinh ngạc đến mức cà lăm.

“Không phải vì mua thảo dược chữa thương cho chàng sao, ta vốn muốn lấy trang sức chàng tặng ta đi bán, nhưng mà đại thẩm bán thuốc nói là coi trọng tóc của ta, bởi vì nữ tử Mông Cổ các nàng chưa từng thấy

qua sợi tóc đen nhỏ giống như của ta, muốn ta để lại tóc mới nguyện ý cho ta thuốc, cho nên ta chỉ đành cắt bỏ.” Nàng nói càng thêm xấu hổ.

“Nàng.” Tiếng nói nghẹn ở yết hầu, hắn nói không nên lời một câu.

Nàng nhưng lại vì hắn, đem đầu tóc mỗi lần cùng hắn triền miên còn cuốn vào ngực hắn kia, là mái tóc nàng nuôi nhiều năm đen dài một đao cắt bỏ! Hắn hốc mắt khô cạn gần như nứt ra.

“Thực xấu sao? Chàng không thích sao?” Thấy hắn sợ run, nàng lo lắng hỏi. Thật sự xấu như vậy sao? Xấu đến nỗi hắn cũng nói không nên lời?

“Ta!” Hắn kích động nghiêng người ôm lấy nàng. “Đứa ngốc này!”. Không xấu, chỉ là chưa quen.” Giọng hắn ép chặt.

Nàng nhẹ nhàng thở ra. “May mà chỉ là chưa quen, nhờ đầu thực xấu, chàng không cần ta nữa thì làm sao bây giờ? Hay là, chàng ghét bỏ ta từng lọt vào tay đám quân Mông Cổ kia.” Nàng nháy mắt đổi sắc mặt.

Nhắc tới đêm đó, hắn cũng chấn động.

Cảm nhận được hắn cứng ngắc, nàng càng kinh hoàng. “Nếu chàng. Từ nay về sau không cần ta nữa, ta cũng sẽ không trách chàng.” Tuy rằng nàng vẫn chưa thật sự bị xâm phạm, nhưng như vậy đã vô cùng nhục nhã, thân phận thái tử như hắn là hàng tôn quý, lại thừa nhận thế nào đây?

“Nàng nói bây giờ, ta sao có thể không cần nàng? Nàng có thể bị ô nhục đều do ta làm hại, ta không nên để nàng một mình trốn, càng hận chính mình không sớm chút bỏ được truy binh đi cứu nàng, mới có thể để nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, ta hận chính là bản thân ta, bản thân ta a!” Nói đến chỗ kích động, hắn mãnh liệt ho lên, như thể muốn ho ra chính miếng thịt trong người mình.

“Chàng.” Nam nhân tình thâm ý trọng làm cho nàng nước mắt lần thứ hai trào dâng.

“Không, ta cả đời cũng sẽ không có chuyện không cần nàng, cả đời!” Sự nàng nghĩ lung tung mà tự động bỏ đi, hắn toàn thân kích động ôm nàng, có chút run rẩy.

“Chàng thật sự không ngại?” Liễu Như Tùng nhói lòng hỏi. Nàng thương hắn a, cỡ nào lại muốn rời khỏi ôm ấp của hắn, chỉ là.

“Không ngại, ta tuyệt không để ý, nàng cũng không cần để ý, chúng ta đều quên nó đi, ta sẽ trợ giúp nàng quên nó.” Đây đối với nàng mà nói là một đoạn trí nhớ khủng khiếp, hắn suy nghĩ nên làm thế nào giúp nàng quên đi.

“. Được, chàng nói quên, chúng ta liền quên nó.” Nàng cuối cùng nói.

Điều Thường Diễm thiếu chút nữa đình chỉ hô hấp, tận cho đến khi nàng nói ra những lời này, hắn mới thoáng thở ra. “Tùng nhi, ta sẽ không lại nạp phi tử khác, nàng là duy nhất của ta.” Hắn trịnh trọng đưa ra hứa hẹn.

“. Ừ.” Nàng cảm động vừa cười lại rơi lệ. “Được, về sau cho dù chàng không cần ta cũng sẽ quần quít lấy chàng, thẳng đến khi chàng chịu không nổi nỗi điên mới thôi.” Nàng một mặt bốn cột nói giỡn, một mặt nghẹn ngào.

Hắn cười khổ. “Nàng nữ nhân này.”

Lau lệ cho nàng, hắn biết bởi vì chiến tranh Mông Cổ này, hai người sợ là ai cũng không rời khỏi ai.

“Đúng rồi, đây là đâu?” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Hang động trùng, rất bí mật, chúng ta ở đây tránh tám ngày, cũng chưa có ai phát hiện.”

“A? Có thể cùng Trung Anh liên lạc không?”

Liễu Như Tùng lắc đầu. “Không, thẳng thắn mà nói, nơi này là chỗ nào ta cũng phải hỏi đại thẩm bán thuốc mới biết được, nơi này cách quân doanh của chúng ta ít nhất phải đi một ngày, ta vốn muốn mạo hiểm đi một chuyến trở về tìm cứu binh, nhưng lại lo lắng chàng, mấy nay chàng vẫn mơ màng ngủ, cho

nên ta một lát cũng không dám đi. Có điều, ta chỉ hướng quân doanh cho ngựa yêu của chàng tự mình phi nước đại trở về, nói không chừng Tần đại nhân nhìn thấy ngựa của chàng, có thể theo tới cứu người.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Nàng luôn gặp nguy không loạn, khiến kẻ khác tán thưởng.

Mới nói xong, tựa hồ chợt nghe đến ngoài động loáng thoáng tiếng vó ngựa.

“Là quân Mông Cổ sao?” Nàng kinh hãi. Rất cục bộ tìm thấy rồi sao?

“Bình tĩnh, nàng nghe xem, tiếng vó ngựa cùng ngựa Mông Cổ tựa hồ không giống?” Diêu Thường Diễm cẩn thận phát hiện. “Là người của chúng ta, nói không chừng là Tần Trung Anh đến đây.” Hấn hưng phấn nói.

“Phải không?” Nàng vui mừng hết sức. “Ta đi ra ngoài xác nhận.”

Quả thực, Tần Trung Anh đến đây.

“ Quân ta cùng đại quân Mông Cổ hôm trước chính thức chiến tranh, bởi vì người ở đâu không rõ, lòng quân hoảng loạn, trận này chúng ta thất bại, có điều bây giờ người đã trở lại, lần sau hai quân lại đánh tiếp, chúng ta sẽ không sợ nữa.”

Diêu Thường Diễm cùng Liễu Như Tùng cuối cùng an toàn trở lại quân doanh, giờ phút này hấn đang nằm trên giường trong lều nguyên soái, lắng nghe Tần Trung Anh báo cáo chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Mà Liễu Như Tùng thì thanh thoi ăn một chút đồ ăn phong phú, vì chiếu cố hấn, vừa muốn trốn quân Mông Cổ, nàng đã lâu không ăn no rồi.

“Phụ hoàng biết ta mất tích không?” Diêu Thường Diễm hỏi.

“Thực có lỗi, ngày thứ ba vẫn chưa có tin của người, ta bắt đắc dĩ đã đưa thư về kinh bẩm báo rồi.” Tần Trung Anh cúi đầu nói.

“ Không sao, vậy chúng ta phải tốc chiến tốc thắng chấm dứt trận chiến tranh này, chậm một chút Trần phi nhất định thừa cơ lại hành động.”

“Aiz, đều là ta thiếu kiên nhẫn.” Tần Trung Anh có chút tự trách.

“Không trách người được, là ta chính mình không chú ý, mới có thể lâm vào hiểm cảnh.” Diêu Thường Diễm cũng không cho Tần Trung Anh biết chuyện hai người từng trải qua, chỉ tóm gọn là mình bị đao chém thương, tuy rằng bạn tốt nhìn thấy tóc ngắn của ái thiếp xong cũng một trận khiếp sợ, nhưng hấn vẫn nhẹ nhàng băng quơ nói qua loa, ý muốn bảo hộ danh tiết cho vợ.

“Không, là ta không làm tròn trách nhiệm bảo hộ, nếu không nhìn thấy hành tung của bảo mã của người, ta chỉ sợ đến nay còn chưa tìm thấy người.”

“Các người đủ chưa? Còn như vậy nữa, người Mông Cổ cũng sắp đánh tới rồi a!” Liễu Như Tùng nghe không nổi hai nam nhân ghê tởm kẻ tung người hứng nói.

Tần Trung Anh lúc này mới mặt đỏ im miệng.

“Được rồi, chúng ta cũng nên thảo luận phương pháp tác chiến đối phó với quân Mông Cổ rồi.” Nàng lau lau bàn tay vừa gặm chân cừu.

“Người cùng chúng ta thảo luận?” Tần Trung Anh có chút ngạc nhiên.

“Ừ, có gì không đúng sao?” Nàng nhướn mày.

“Chuyện này.” Hấn hồ nghi nhìn về phía người nằm trên giường. Một nữ nhân biết gì về binh pháp?

Diêu Thường Diễm hé miệng cười. “Người nghe thử nàng nói đi?”

“Hả?” Hấn càng kinh dị hơn, thái tử cũng tin tưởng nàng hiểu được chiến thuật dùng binh? “Ách. Được rồi, người đã nói thử đi.” Sau khi nhận được ánh mắt khẳng định của Diêu Thường Diễm, hấn chỉ có thể cổ mà tạm thời nghe một chút.

Biết hẳn không tín nhiệm nàng, Liễu Như Tùng nhưng cũng không quá để ý, bắt đầu nói: “Mông Cổ ở chỗ phương Bắc, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, chúng ta nếu muốn thắng, phải dùng chiêu độc, mà chiêu độc này, phải cần thiên thời địa lợi phối hợp mới được.”

“A, sau đó thì sao?” Hần dần dần chuyên tâm.

“Người có biết Kì Nham tự đúng không? Kì Nham tự địa thế hình hồ lô khép kín, bên trong sâu rộng mà cửa ra lại dài nhỏ, đúng là địa hình tiêu chuẩn dễ vào khó ra, hơn nữa kì diệu nhất chính là cửa ra của nó chỉ có một chỗ, chúng ta chỉ cần thừa dịp quân Mông Cổ tụ tập hết, rồi xuất ra trọng binh mai phục, bên đường lại thêm mai phục mọi phía, như vậy bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay.”

“Tình diệu a. Chỉ là, quân Mông Cổ cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể tụ tập một chỗ chờ chúng ta tiến đến chém giết đây?” Tần Trung Anh chợt nghe diệu kế của nàng liền lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, nhưng tiện đà tưởng tượng không khỏi khờ dại. Bọn quân Mông Cổ này sao có thể ngoan ngoãn đến Kì Nham tự để lâm vào mai phục của bọn họ chứ?

Không thể nào, hẳn quả quyết lác đầu.

“Đúng vậy, quân Mông Cổ không phải kẻ ngốc, không thể nào tụ tập hết một chỗ chờ chúng ta đi tiêu diệt bọn họ, cho nên lúc trước ta mới vẫn phiền não mưu kế này không thể thực hành, có điều sau khi cùng Tùng nhi thương thảo, nàng nói cho ta một sự kiện, một sự kiện đủ để giải quyết lỗ hổng này.” Diêu Thường Diễm mắt lộ tinh quang nói.

“Nói như vậy biện pháp này là người nghĩ ra, mà lỗ hổng là do nàng giúp người giải quyết?” Tần Trung Anh càng thêm kinh ngạc.

“Đúng vậy. Tùng nhi, nói đi, đem kế sách hoàn hảo của nàng nói cho Trung Anh nghe.” Hần nuông chiều mỉm cười cổ vũ.

“Ừ, Tần đại nhân, người cũng biết Mông Cổ hàng năm có một ngày đại sự quốc gia, gọi là Ngao Bao (ngao bao: gò đồng - người Mông Cổ dùng làm cột mốc hoặc biên giới, có lúc được thờ cúng như ở nơi của thần linh) chứ? Đây là lễ hiến tế cúng bái đặc trưng của người Mông Cổ. Người Mông Cổ hàng năm đều cử hành nghi thức tế gò đồng, đem ý nguyện của trái tim truyền đạt với Trời cao trường sinh .

“Bọn họ phi thường coi trọng ngày hội này, hơn nữa đem ngày hội này trở thành ngày thần thánh. Mỗi lần đến ngày hôm đó, mặc kệ già trẻ hay binh mã đều tụ tập một chỗ cùng vui vẻ, hơn nữa sẽ tổ chức thi đấu cưỡi ngựa, bắn tên và đấu vật v. . .v. . ., mà lần này địa điểm tổ chức lễ mừng chính là thảo nguyên xung quanh Kì Nham tự a!” Nàng lộ ra ánh mắt lạnh lợi thông minh.

“Cho nên chúng ta chỉ cần phái ra ba đội kỵ binh, tránh làm dân chúng vô tội bị thương, vào cùng ngày thừa dịp bọn họ không phòng bị mà đang hết sức thoải mái, đem đại quân Mông Cổ lừa vào trong Kì Nham tự, sau đó, quân Mông Cổ tức thì lâm vào trận pháp của chúng ta, tùy cho chúng ta xâm lược tiêu diệt.” Diêu Thường Diễm tiếp lời.

“A!” Tần Trung Anh nghe choáng váng. Thật là một cái diệu kế độc, mà kế độc này chính là do đôi vợ chồng này nghĩ ra a! Hần nhìn qua nhìn lại hai người, chỉ thấy nam tuấn tú nữ yêu kiều, hoàn toàn là trai tài gái sắc, nhưng hẳn sao cứ cảm thấy hai người căn bản là nam gian nữ tặc, sài, lang, hổ, báo tiêu chuẩn a!

Như sở liệu, ba ngày sau, ở đại thảo nguyên xung quanh Kì Nham tự cử hành một trận lễ mừng long trọng sáng khoái. Lúc uống say hết sức, ba đội nhân mã đã đem đại quân Mông Cổ không chú ý lừa đi rời khỏi thảo nguyên mà tiến vào Kì Nham tự, điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là, ngày đó dân chúng bình thường cùng quân đội hỗn loạn, có một ít dân chúng vô tội cũng đi theo vào Kì Nham tự.

Vì tránh làm bị thương người vô tội, Diêu Thường Diễm hạ lệnh chỉ giết binh lính không được làm bị thương dân chúng, nhưng vẫn có một nhóm quân Mông Cổ thừa dịp loạn phá vòng vây Kỳ Nham tự.

Mà nhóm quân Mông Cổ chạy ra đó rõ ràng có chủ soái của bọn họ, vì diệt cỏ diệt tận gốc, bọn họ quyết định lại dùng thêm vài ngày tiêu diệt, có thể đạt được toàn thắng đem trận chiến tranh này chấm dứt, sau đó khai hoàn trở về.

Hết chương 9

10. Chương 10

“Thái tử, ta cảm thấy không đúng lắm, thường thì Hoàng Thượng rất hay lo lắng cho an nguy của người, gần như cứ ba ngày đưa ra một chỉ dụ, nhưng dạo này triều đình đã liên tục mười ngày không có tin tức gì truyền đến, ngay cả quân lương tháng này cũng chưa thấy mang đến, tuy nói là quân lương lúc trước chúng ta rồi kinh đã mang đủ cho hai tháng sử dụng, nhưng chớp cái chúng ta đã nghỉ ngơi một tháng rồi rồi, tuy rằng thắng lợi sắp tới, có lẽ vài ngày nữa sẽ lòng ra tung tích của chủ soái quân Mông Cổ a, nhưng quân lương triều đình đã đáp ứng tiếp tục trợ giúp cho chúng ta cũng nên tới rồi, tại sao một chút tin tức cũng không có, có phải đã xảy ra chuyện rồi không?” Tần Trung Anh lo lắng suy đoán.

“Cũng có thể.” Diêu Thường Diễm cũng là vẻ mặt trầm tư.

“Đáng tiếc chúng ta đang ở Mông Cổ xa xôi, không thể do thám được tình hình kinh thành hiện tại, hay là để ta viết thư về, hỏi cha ta tình hình một chút, cha thân là trọng thần triều đình, ắt hẳn sẽ biết chuyện.” Liễu Như Tùng ngồi cạnh hắn đề nghị.

“Ừ, cũng chỉ có thể làm như vậy.” Diêu Thường Diễm mày nhíu chặt. Hẳn sợ chính là mẹ con Trần phi thực đã hành động, hại đến phụ hoàng.

Nhưng thư còn chưa kịp viết, đã có người đến báo.

“Người nói người tới thật sự là Nhị muội Liễu Như Phong của ta sao?” Liễu Như Tùng không thể tin hỏi lại binh sĩ đến thông báo trước mặt.

“Đúng vậy, vị cô nương đó nói như vậy, hơn nữa nàng còn mang đến rất nhiều lương thảo và quần áo chống lạnh cho các huynh đệ nữa.” Binh lính đồng thanh nói.

“Thật sao? Thật tốt quá!” Nàng mừng rỡ nhìn về phu quân cũng đang giật mình. “Mau mời nàng tiến vào.”

“Dạ” binh lính lĩnh mệnh rời đi, không lâu sau Liễu Như Phong liền vén rèm đi vào, hai tỷ muội gặp lại, nàng đầu tiên là kinh ngạc khi thấy đại tỉ tóc ngắn, nhưng Liễu Như Tùng chỉ nói qua loa, sau đó hai người liền ôm nhau mà khóc.

Diêu Thường Diễm cùng Tần Trung Anh nhìn nhau cười. Nữ nhân a!

Chờ các nàng khóc cười xong rồi, Diêu Thường Diễm mới hỏi ra nghi hoặc, “Phong nhi, muội sao lại tự mình rời nhà áp tải quân lương đến đây? Đây đáng ra phải là do người từ bộ binh phái đi mới đúng, sao lại để muội một cô gái nhỏ chịu khó khăn gian khổ vận chuyển đến chứ?”

Liễu Như Phong lau nước mắt rồi nói: “Bộ binh không phái người vận chuyển quân lương đến đây đâu, chỗ lương thảo này là cha bảo muội áp tải tới.”

“Cha bảo muội đưa tới?” Liễu Như Tùng cũng là cả kinh.

“Đúng vậy, triều đình đã xảy ra chuyện, bộ binh lại không chịu phái người vận chuyển lương thảo đến, cha sợ các người bị nguy ở Mông Cổ, cho nên một mình dùng tiền cưới cho tỷ tỷ, mua mười vạn hai lương thảo, tám vạn hai quần áo chống lạnh cùng với để muội mang theo bảy mươi ngàn lượng, bảo muội ngày đêm vận chuyển đến cho các người bổ sung.” Liễu Như Phong một mạch nói hết.

“Chỗ này cộng vào không phải ước chừng có tới tám mươi tám vạn hai sao, đây là đồ cưới hả?” Tần Trung Anh ở một bên há hốc mồm. Chỗ tiền này tương đương với một phần mười quốc khố rồi đấy.

“Không chỉ có vậy, cha nói, còn có ba mươi vạn lượng trước đây cha giữ cho đại tỉ, để phòng ngừa lúc thái tử tỉ phu không thương tỉ nữa, cất giữ cho tỉ còn dùng.” Càng nói tiếp, nàng càng nhỏ giọng.

Liễu Như Tùng nghe vậy cười thầm. Cha thật là, thật sự là thương nàng quá mà. . .

Tần Trung Anh nghe được cảm cũng sắp rớt xuống luôn rồi. Còn có ba mươi vạn lượng! Liễu đại nhân này tư thông quốc khố sao?

“Tùng nhi, xem ra mấy năm nay nàng giúp cha nàng kiếm được không ít, cũng giữ gìn không ít đồ cưới a?” Trong lòng biết rõ cách Liễu Trung Hiền kiếm tiền, nhưng quan trọng là toàn bộ đều xuất phát từ tình yêu thương đối với thê tử âu yếm của hắn, Diêu Thường Diễm bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, nhìn mà xem, bây giờ không phải phát huy công dụng rồi sao?” Nàng đồng dạng mỉm cười.

Hắn lại cười nhẹ, không còn lời nào để nói.

“Aiz, thôi. Phong nhi, muội nói triều đình gặp chuyện không may, là chuyện gì?” Hắn nghiêm túc hỏi.

“Ừ, kỳ thật cha sợ các người lo lắng, còn lo lắng có nên nói hay không, dù sao các người đang ở Mông Cổ xa xôi, trong khoảng thời gian ngắn nước xa cũng không cứu được lửa gần, lại sợ chậm trễ chiến sự, muốn chờ các người thắng trận trở về rồi tiếp tục giải quyết, nhưng muội thấy sự tình nghiêm trọng, vẫn nên nói ra thì tốt rồi.”

“Vậy nói mau a.” Liễu Như Tùng càng nghe càng gấp, ngay cả hai nam nhân còn lại cũng theo đó mà thay đổi sắc mặt.

“Được, muội nói, tử đình vợ, là Trần phi và Tam hoàng tử bọn họ liên thủ làm phản rồi.” Liễu Như Phong nói lời kinh người.

“Cái gì?” Bọn họ kinh hãi.

“Các người nghe xong phải bình tĩnh, lúc trước không phải truyền về tin thái tử cùng đại tử mất tích ở Mông Cổ mất sao? Hoàng Thượng biết được liền ngã bệnh, Trần phi bọn họ lập tức thừa cơ cầm giữ triều chính, đầu tiên chính là không cho phép bộ binh giúp đỡ các người, sau đó lại đem Hoàng Thượng sinh bệnh nhốt vào thâm cung, bức Hoàng Thượng phế thái tử, sửa lập Tam hoàng tử lên ngôi, Hoàng Thượng không đồng ý, cùng bọn chúng ở trong cung giằng co, việc này đã xảy ra hơn mười ngày rồi, trong triều chỉ có một ít đại thần biết đến những biến hóa trong cung, nhưng tất cả đều bó tay không có cách nào, thái tử lại đang ở Mông Cổ xa xôi.

“Hơn nữa, người Mông Cổ hình như cũng cùng Trần phi giao thiệp qua lại, cha biết được lập tức muốn ta trước hết đưa quân lương đến, rồi thúc giục các người tức tốc quay về, nhưng lại sợ các người lo lắng, muốn ta chỉ thúc giục nhanh, không nói cho các người tình hình thực tế, nhưng sự tình bức bách, vẫn phải nói.” Liễu Như Phong nghiêm mặt nói.

“Hai mẹ con đáng giận này!” Liễu Như Tùng vỗ bàn giận dữ.

“Bọn họ quả nhiên nắm lấy cơ hội lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn a, đây cũng chính là chuyện ta vẫn lo lắng.” Diêu Thường Diễm sớm đoán được việc bọn họ sẽ làm vậy, nhưng vẫn là muộn một bước không thể chạy về ngăn cản bọn họ thương tổn phụ hoàng.

“Hiện tại nên làm gì bây giờ?” Tần Trung Anh nghe được tin tức cũng luống cuống tay chân. Nói vậy, nước xa quả thật không cứu được lửa gần, bọn họ giờ phút này nếu không đợi bắt được chủ soái Mông Cổ mới thu binh trở về, thì khác nào thả hổ về rừng, cố gắng lúc trước đều thành uổng phí, nếu mặc kệ tất cả chạy về kinh thành, hơn mười vạn đại quân tự do hành động, chờ đến lúc về đến nơi nói không chừng tình thế đã xoay chuyển trời đất để cho Trần phi thực hiện được gian kế. Đi cũng không được, không đi cũng không được, lần này bọn họ thực đã lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan rồi.

“Ta có một cách.” Liễu Như Tùng đột nhiên nói.

“Cách gì?” Tần Trung Anh vội vàng hỏi.

Từ sau trận đánh ở Kỳ Nham tự, hắn đối với nàng đã bội phục sát đất, không hề còn một chút khinh thường.

“Phu quân, chàng trước hết hãy một mình giục ngựa về kinh, chỉ cần chàng vừa xuất hiện, tin tưởng đại thần trong triều nhất định không dám hành động liều lĩnh, mà chàng thần không biết quỷ không hay ẩn vào trong cung, cần phải trước hết bảo hộ Hoàng Thượng chu toàn, về phần chúng ta thì tiếp tục ở lại Mông Cổ, đến tận lúc tiêu diệt hết sạch quân Mông Cổ xong liền lập tức trở về tiếp ứng cho chàng, trong ứng ngoài hợp, sẽ bình ổn hết trận cung biến này.” Nàng nói năng rành mạch.

“Ý kiến hay. Có điều, trong quân doanh nhất định có người của Trần phi, thái tử chỉ cần vừa rời khỏi nơi này, chắc chắn Trần phi nhất định lập tức nâng cao cảnh giác, muốn vào trong cung cứu người chỉ sợ không dễ dàng.” Liễu Như Phong theo thói quen bắt lấy tay vào, cảm thấy không ổn.

Liễu Như Tùng cười gian lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp. “Nếu chúng ta không để người ta phát hiện hấn không ở quân doanh thì sao?”

“Chuyện này có thể không? Thái tử tuy rằng trong trận này bị thương rất ít xuất hiện ở trước mặt các huynh đệ, nhưng hấn thường xuyên triệu kiến mọi người bàn luận quân tình, nếu hấn liên tục vài ngày không thấy, chắc chắn sẽ bị khả nghi.” Tần Trung Anh lắc đầu nói.

Nàng cười duyên đi về phía phu quân của mình, phong tình vạn chủng mà ghé vào ngực hấn. “Nếu là ta hàng đêm ở trong lều phát ra tiếng thở gấp, các người nói, có hữu dụng không?”

“ ”

“Lão Nhị, là người!” Trần phi quá sợ hãi, không nghĩ tới sẽ trong tầm cung của chính mình nhìn thấy khách không mời mà đến này.

Hấn không phải nên ở Mông Cổ cầm binh sao?

Diêu Thường Diễm hừ cười. “Sao vậy? Nhìn thấy ta kinh ngạc như vậy sao?” Hấn tựa vào bệ cửa sổ, giọng điệu thoải mái, thái độ trào phúng.

Nàng kinh ngạc phát hiện hấn có chút là lạ, vô luận là cá tính hay cách nói chuyện, đều không giống cái người nho nhã câu nệ, có phong độ quân tử kia, nhưng rõ ràng diện mạo của hấn chính xác là đương kim thái tử.

Trần phi vừa kinh hãi lại cảnh giác. “Thái tử, người khi nào thì quay về kinh, sao không báo cho phụ hoàng người một tiếng?” Hấn thần không biết quỷ không hay xuất hiện, thực làm nàng trở tay không kịp.

“Ta báo rồi a.” Hấn vẫn bộ dạng tựa tiểu phi tiểu.

“Báo rồi? Người gặp được phụ hoàng của người rồi?” Nàng kinh hãi nhảy dựng lên.

“Đương nhiên, ta vừa về đương nhiên phải bái kiến phụ hoàng ngay, thân là nhi thần, nhi tử nên biết lễ phép, không phải sao?” Hấn cười đến thâm trầm.

“Người biết hết rồi?” Nàng kinh hoảng hỏi. Hấn nhất định vì biết chuyện cung biến mới giục ngựa chạy về, nhưng tốc độ cũng quá nhanh đi, nàng rõ ràng nghe nói hấn hàng đêm cùng phi tử tìm hoan mua vui đến tận bình minh, đến nỗi ngày ngày không thể lên bàn nghị sự không phải sao?

Hấn giống như quỷ mị nhếch nhếch khóe miệng. “Người cùng Tam đệ làm chuyện oanh oanh liệt liệt như vậy, ta há có thể nào đặt mình ngoài cuộc đây? Huống hồ người các người đối phó không phải là ta sao?”

“Người, người trở về một mình sao?”

“Đúng vậy, nếu mang theo mấy chục vạn đại quân đồng hành, có thể về nhanh như vậy sao?” Hấn khinh thường liếc nhìn vẻ tính kế trong mắt nàng.

Nàng lập tức vui mừng ra mặt. Thật tốt quá, chỉ có mình hấn, không có đại quân đi theo, nàng liền không cần e ngại nữa rồi!

“Hừ, người đã tự mình trở về chịu chết, cũng đừng trách ta tâm địa độc ác, trước hết giết người rồi lại giết Hoàng Thượng, ngày mai lâm triều để cho Thiên nhi đăng cơ.” Nàng ác độc nói.

“Trần phi, lòng người quả thật quá ngoan độc, uống phí trăm thương yêu người thật lòng, người thể mà lại muốn giết trẫm!” Hoàng Thượng được thái giám dìu tới.

“Hoàng Thượng? Người không phải ở trên giường nằm bất động rồi sao? Vì sao?” Nàng kêu sợ hãi.

“Hừ, trẫm không phải bất động đây, mà là bị người người phái tới giam lỏng giám thị trẫm làm cho tức giận đến mức không muốn xuống giường.” Hoàng Thượng giận nói: “Nếu không phải thái tử tới cứu giá, trẫm đại khái sẽ bị người giam cầm cho đến chết đi! Nhưng người vậy mà ngay cả đường sống cũng không cho

trầm, vợ chồng đến tận bây giờ, ân oán nghĩa tuyệt rồi sao?” Hoàng Thượng vô cùng đau đớn đấm ngực dậm chân. Lúc tuổi già còn gặp phải kẻ ác, làm cho hấn cả người nháy mắt già nua không ít.

“Thiếp. Thiếp cũng là bất đắc dĩ thôi. Ai kêu người kiên trì không chịu lập Thiên nhi làm thái tử, hấn cũng là hoàng tử của người a, vì sao người bắt công như thế chỉ độc sủng lão Nhị?” Nàng cảm giận bất bình.

“Tam Hoàng nhi có tài cán gì chính người rõ nhất, trừ háo sắc nghiện rượu hấn còn biết cái gì? Người muốn trầm lập hấn làm thái tử, là muốn trầm lấy hoàng triều ra đùa giỡn sao? Trầm sao có thể làm chuyện khiến tổ tiên thất vọng vậy chứ?”

(bà này lộ mặt thật r, kẻo cho bả xưng ta cho hợp lí nhé cả nhà)

“Ta mặc kệ, đều đã quá muộn rồi, người không dập tắt được dã tâm của ta đâu, ta muốn Thiên nhi đăng cơ, ta muốn hấn trở thành đương kim hoàng thượng, độc tôn thiên hạ.” Nàng điên rồi, bị dã tâm làm điên rồi.

“Người làm được sao?” Diêu Thường Diễm giễu cợt hỏi.

“Chỉ cần người và Hoàng Thượng đều thắng thiên, đương nhiên sẽ làm được.” Nàng vẻ mặt âm ngoan, thật muốn hành thích vua giết thái tử.

“Muốn ta và Hoàng Thượng đều thắng thiên, người cũng thật to mồm lắm.” Hấn vẫn bình thản như cũ.

“Người tới a!” Nàng lập tức kêu to, bốn phía tức khắc xuất hiện rất nhiều Ngự lâm quân, nàng đắc ý cười. “Bắt bọn họ cho ta.” Nàng kiêu ngạo hạ lệnh.

Sau một lúc lâu, thấy Ngự lâm quân vẫn bất động, tươi cười của nàng mới phút chốc biến mất. “Các người động thủ đi chứ? Sao lại không động thủ, không nghe thấy mệnh lệnh của ta sao?” Đây chính là nhân mã nàng một tay huấn luyện ra, không thể có chuyện sẽ phản bội nàng a.

“Nương nương, những người này chỉ nghe lệnh của ta, bọn họ bên ngoài phục tùng người, trên thực tế là binh mã mà ta an bài ở bên cạnh người a, làm như vậy vì lúc trước sợ chính là chuyện này xảy ra a.” Diêu Thường Diễm cười nói cho nàng sự thật.

“Cái gì?!” Trần phi trở mắt. Hấn tâm cơ thâm trầm như vậy, gian xảo không hề giống vẻ thanh liêm chính trực ngày thường hấn vẫn ngụy trang.

Thật hay cho cái tên nhiều tâm kế, nàng bị hấn lừa rồi!

“Người! Người đừng đắc ý, ta còn có Thiên nhi, hấn cầm trọng binh của vùng kinh đô và khu vực lân cận, sẽ nhanh chóng vào cung cứu ta nha.”

“Ha ha ha, vậy sao? Ta đã thông báo với Tam đệ nương nương gặp nguy hiểm, muốn hấn lập tức vào cung cứu người, tính thời gian, cũng nên đến đây rồi a.”

“Người chủ động thông báo cho Thiên nhi vào cung? Vì sao, người có âm mưu gì?” Nàng kinh hãi khả nghi.

“Ta âm mưu tiêu diệt tận gốc a.” Hấn cũng không muốn cho lão Tam nhát gan sợ phiền chạy trốn.

Trần phi thấy hấn đã dự liệu trước, không khỏi từ lòng bàn chân phát lạnh. Lúc này, nàng ngược lại không hy vọng con nàng mang binh tới đây cứu nàng.

Nhưng hiển nhiên trời không như nàng muốn, chỉ thấy Diêu Thường Thiên vừa thở vừa chạy vào, cầm cũng cầm không xong cây trường kiếm, mang theo đông đảo nhân mã xông thẳng vào trong tấm điện.

Vừa thấy Diêu Thường Diễm cư nhiên xuất hiện ở đây, hấn sợ tới mức đánh rơi bảo kiếm xuống đất. “Người người. Người sao lại.” Hấn sợ tới mức ngay cả một câu cũng nói không được đầy đủ.

“Ta sao lại ở trong này? Không phải đáng ra phải ở Mông Cổ giết địch sao?” Diêu Thường Diễm thay hấn nói xong, tươi cười tràn đầy mỉa mai.

“Đúng.” Hấn lại ngơ ngác gật đầu. “Người trở về, vậy đại quân cũng theo trở lại rồi sao?” Hấn hỏi câu giống hệt mẹ hấn.

“Không, chỉ trở về một phần, còn lại đều ở lại Mông Cổ tiêu diệt cho nốt quân địch, diệt xong trở về sau.” Nói chuyện đúng là Tần Trung Anh, hắn cũng đã trở lại.

“Người đã ở đây rồi? Vậy quân đội ở Mông Cổ ai đang dẫn dắt?” Diêu Thường Thiên cả kinh hỏi.

“Đương nhiên là ái phi của ta rồi.” Diêu Thường Diễm kiêu ngạo nói. Thấy Trung Anh xuất hiện, nhất định là nàng sợ hắn ở kinh thành binh lực không đủ, cố ý bắt Trung Anh dẫn người trở về giúp đỡ, nàng luôn cùng hắn phối hợp ăn ý, quả là một nữ nhân thần cơ diệu toán thông minh tuyệt đỉnh a, hắn thật sự là yêu nàng chết mất!

“Nữ nhân cầm binh? Người đang nói giỡn a!” Diêu Thường Thiên không thể tin được. Hắn dám đem mấy chục vạn hùng binh yên tâm giao ột nữ nhân dùng, hay là hắn bị sắc đẹp của nàng làm u mê loạn trí, điên rồi cũng nên?

“Hừ.” Diêu Thường Diễm hừ lạnh. “Nàng là một nữ nhân, thông minh tài trí còn gấp mười lần cái tên đầu óc bả đậu như người, người ngay cả một ngón tay của nàng cũng không bằng.” Hắn cười khẩy nói.

“Người!” Không cam lòng bị nhục, Diêu Thường Thiên lập tức đỏ mặt tức giận.

“Thiên nhi, đừng theo chân bọn họ nhiều lời nữa, con mau ra tay bắt bọn họ, một người cũng không cho chạy thoát.” Trần phi kêu to.

“Dạ, mẫu phi, người tới a, sao còn chưa động thủ!” Hắn ra lệnh một tiếng, hai quân tức thì ở trong cung đình đại chiến.

Sau khi năm vạn quân mà Tần Trung Anh mang về gia nhập trận đại chiến, tình hình chiến đấu lập tức nghiêng về một bên, chớp mắt một cái nhân mã mà Diêu Thường Thiên mang đến người thì chết, người thì bị thương, thậm chí còn có rất nhiều người khiếp sợ uy nghi thái tử mà chưa ra trận đã phản chiến, một hồi cung biến chỉ một lúc sau liền dễ dàng bình ổn.

Trần phi cùng với Diêu Thường Thiên tội danh ngấm ngầm lợi dụng tình thế để đảo loạn triều cương, mưu hại thiên tử, kích động binh biến, chém đầu thị chúng.

Mười ngày sau, Liễu Như Tùng lấy được đầu của chủ soái Mông Cổ, dẫn đại quân chiến thắng trở về, đã được triều đình và Hoàng Thượng nhiệt liệt hoan nghênh.

Hôm nay thượng thư Hộ bộ Liễu đại nhân chỉ là tái giá, thế mà cả Liễu phủ lại rất náo nhiệt, không chỉ có cả năm vị thượng thư khác đều đến, vương công quý tộc lại không ít, sắp xếp cho các quan viên lớn nhỏ xong, ngay cả Hoàng Thượng cũng đến chúc mừng.

Hôm nay hắn được như vậy, toàn bộ công lao đều nhờ vào con gái xinh đẹp lại thông minh số một của hắn a, nó hiện là thái tử phi tôn quý, không chỉ có được độc sủng, lại nhiều lần lập công với triều đình, thậm chí được Hoàng Thượng phong làm nữ tướng quân duy nhất của hoàng triều, điều này làm cho lão phụ thân hắn trong triều đình lại vinh quang thêm một bậc, được mọi người nịnh bợ, ngược hắn với cơn uất ức lúc trước bị cáo buộc thông đồng với địch bán nước bỏ tù khiến người ta chê cười.

Một nữ tử diễm lệ phi thường rúc vào ngực trượng phu, nhìn chăm chú vào phụ thân luôn làm cho nàng lo lắng, thấy hắn giờ phút này cực kì mãn nguyện, hạnh phúc dào dạt, nàng vui mừng mà găt gao nắm tay trượng phu, có chút kích động.

Ôm ái phi, Diêu Thường Diễm làm sao lại không vui cùng nhạc phụ cho được, chỉ là.

“Đại tử, tử coi, nhị tử cùng Tần đại nhân, bọn họ. Có phải hay không có gian tình?” Liễu Như Bách ở cạnh nàng, chỉ vào một đôi lệ nhân đang cúi đầu thì thầm.

Nàng chú ý đã lâu, hai người bọn họ từ lúc từ Mông Cổ trở về xong liền liên hệ lui tới không ngừng, giờ nhị tử lại đem tân khách đặt sang một bên, cứ chụm đầu cùng hắn ghé tai to nhỏ, rất thân mật, đây không phải là có gian tình thì là cái gì?

Hai vợ chồng Liễu Như Tùng nhìn nhau, lại nhướn mày ăn ý. “Đúng vậy, bọn họ có gian tình!” Hai người cười ha ha.

Chuyện này thì tốt rồi, ngay cả Nhị muội cũng tìm được hạnh phúc, nàng cuối cùng có thể yên tâm, tiếp theo liền đến lượt tiểu muội quý linh tinh Như Bách. Liễu Như Tùng tính toán nhìn về phía tiểu muội.

Liễu Như Bách tuy rằng nhất gan, nhưng khá là khôn khéo, chỉ chớp mắt liền không thấy bóng người.

Ban đêm, ánh đèn lay động, lụa mỏng tung bay, trên giường một đôi lệ ảnh lại không thể tiến thêm một bước động tác.

“Chàng. Thật sự không ngại.” Liễu Như Tùng hiếm khi khấn trương hỏi.

Nghe vậy, Diêu Thường Diễm vô hạn yêu thương mà ấn thêm một cái hôn trên trán nàng.

“Không ngại cái gì? Ta cái gì cũng đã quên rồi.” Nói xong liền muốn rút bỏ một thân hoa phục màu tím của nàng.

Cho dù có chút cảm động, nàng vẫn không muốn hắn có chút miễn cưỡng. “Nếu chỉ là vì áy náy, chàng cũng không nhất thiết phải.” Lời còn chưa dứt, cái miệng đang mở của nàng lập tức bị một cái hôn nồng nhiệt che lại.

Lần hôn nồng nhiệt mất hồn này còn tiếp diễn thật lâu sau, lâu đến nỗi nàng mỏi cả mắt, gần như sắp ngất, hắn mới hô hấp hỗn loạn mà hơi hơi ngừng đầu.

“Tình ý của ta với nàng, nàng lại nói là áy náy? Đây là nghi ngờ lòng ta đúng không?” Hắn nhíu mi, như thể có chút tổn thương.

“Chàng biết rõ ta không phải ý tứ này.” Liễu Như Tùng nghiêng đầu sang một bên, còn đang thở gấp một chút.

Đưa tay nâng cằm nàng quay lại, hắn bắt nàng nhìn thẳng vào vẻ mặt nóng bỏng vĩnh viễn không muốn xa rời của hắn. “Tùng nhi, nàng nghe rõ đây, độc sủng một mình nàng đều không phải là chuyện qua loa, mà là vì đời này ta sớm đã không có hứng thú đối người khác rồi. Ta yêu nàng, chỉ yêu một mình nàng mà thôi, đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?” Diêu Thường Diễm thâm tình mà nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng cảm động khép mắt lại.

Hắn cuối cùng cũng nói yêu nàng rồi! Chuyên tâm làm vợ, cảm nhận hắn ở trên người nàng triển khai phép thuật, nàng mị nhãn như tơ mà bật ra một tiếng yêu kiều.

Bên trong cánh cửa tiếng kiều diễm ngâm nga không ngừng, ngoài cửa gió mát nhẹ nhẹ, lướt qua bóng cây thưa thớt, dù là trong đêm dài đặng đẵng, vẫn nên cẩn thận đề phòng một chút đi, đừng để cho cá chép xinh đẹp trong hồ nước không biết xấu hổ rình trộm xuân ý đầy phòng.

Hết chương 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-gian-nu-tac>